

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Sp 86.609

Harvard College Library

FROM

By Exchange

DE
PLUTARCHI QUAE FERUNTUR VITIS DECEM
ORATORUM

DISSERTATIO INAUGURALIS

QUAM

AMPLISSIMO PHILOSOPHORUM MARBURGENSIUM ORDINI

AD

SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES RITE CAPESSENDOS

PROPOSUIT

ANTONIUS PRASSE

LEERENSIS

MARBURGI CATTORUM
TYPIS OSCARI EHRHARDTI
MDCCLXXXI

Sp 86.609

Harvard College Library

Mar. 7. 1902.

By Exchange,

RECEIVED
MAR 7 1902
HARVARD COLLEGE LIBRARY

GEORGIO WISSOWA

SACRUM

De Plutarchi quae feruntur vitis decem oratorum.

Caput I.

De compositione vitarum.

In decem oratorum vitis explorandis et enarrandis quamvis sciamus viros inter antiquitatis philologos non ignobiles, Caecilium Calactinum et Didymum Chalcenterum, egregiam curam posuisse, tamen ex eorum studiis misella tantum frustula eaque inferioris aevi additamentis maximam partem contaminata ad nos pervenerunt; inter quae et ambitu et virtute excellunt ea, quae exstant in libello vitarum decem oratorum perperam Plutarcho inscripto; quibuscum reliquae vitae, inprimis quae in Photii bibliotheca servantur, tantopere cohaerent, ut perpauca nova exhibeant.

Ex iis viris doctis, qui in his vitis illustrandis desudaverunt, primus Arnoldus Schaefer in commentatione de libro vitarum decem oratorum (Dresdae 1844) p. 37 sq. ad eam sententiam pervenit, vitas decem oratorum non multo post Dionysi Haliarnassensis aetatem ab aliquo grammatico esse conscriptas in usum eorum, qui ad lectionem oratorum antiquorum accederent: post cum in scholis rhetorum lectitari non desinerent, a compluribus hominibus doctis indoctisque temporibus diversis interpolatas esse atque amplificatas; nomen autem neque suum neque Plutarchi quemquam ex his ei libro inscripsisse, sed inter scripta Plutarchea vel forte aliqua vel librariorum errore illatum esse. Hoc igitur nobis agendum est, si de

harum vitarum auctoritate recte iudicare volumus, ut quid a principio scriptum fuerit, quid post ab aliis alio tempore adiectum distinguamus. Interpolationum autem et additamentorum genera discernenda sunt, ut de eorum fide disputari possit. Schaeferi argumentatio cum iure et aliorum virorum doctorum et Volkmani viri docti plausum tulerit, iam ego, quod ille in aliud tempus reiecit, in me recepi, videlicet ut in compositionem fidemque singularum vitarum diligentius inquirerem.

Vitas decem oratorum Pseudoplutarcheas non uno tenore compositas scriptasve esse unusquisque facile intellet. Manifesto enim in singulis vitis duae partes discernuntur, quarum prior de vita et rebus gestis oratoris ordine agens ubique eadem sententia concluditur, quae est de orationum numero aut de dicendi genere; quae in hac parte narrantur, quamquam nonnullis locis additamenta inferioris aevi non desunt, in universum tamen speciem unius vitae continuae atque ab uno eodemque auctore conscriptae praebent. Valde discrepat ab hac parte altera. Sine ulla dispositione hoc in auctario, quo vocabulo sollemniter hanc partem significare licebit, vario variis in vitis ordine adnotationes, fabulae, alia eiusmodi colliguntur, quae ad vitam oratoris illustrandam minoris momenti sunt.

Atque primum quidem, ut supra dictum est, omnibus in vitis nonnullae res certo ordine certoque consilio enumerantur, quas ad oratoris mores cognoscendos multum valere primo obtutu apparet.*) Nominantur enim in

- I. vita Antiphontis: pater, pagus, praeceptores, annus natalis, annus mortis, res gestae (merita), numerus orationum.
- II. vita Andocidis: pater, avus, pagus, ordo patris, res gestae, annus natalis, numerus orationum, ratio dicendi.
- III. vita Lysiae: pater, avus, proavus, patria, annus natalis, res gestae, annus mortis, orationum numerus, ratio dicendi.

*) cfr. vitarum textum commentationi adnexum secundum editionem Westermanni.

- IV. *Isocratis*: pater, avus, ordo patris, annus natalis, sors, annus mortis, orationum numerus.
- V. *Isaei*: patria, praeceptores, numerus orationum, ratio dicendi.
- VI. *Aeschinis*: pater, mater, pagus, gens, praeceptores, sors, ratio dicendi, orationum numerus.
- VII. *Lycurgi*: pater, avus, pagus, gens, praeceptores, sors, orationum numerus.
- VIII. *Demosthenis*: pater, mater, avus, pagus, praeceptores, sors, annus natalis (facile quidem ex v. 81 intellegitur), annus mortis, orationum numerus.
- IX. *Hyperidis*: pater, avus, pagus, praeceptores, sors, orationum numerus.
- X. *Dinarchi*: pater, patria, orationum numerus, ratio dicendi.

Vides in omnibus vitis ordinem fere eundem inveniri; in omnibus nominantur patrum nomina, apud Demosthenem et Aeschinem praeterea matris; nominantur haec, quod alter orator alterius matri maledicebat. Avi nomen inest in vitis Andocidis, Lysiae, Isocratis, Lycurgi, Demosthenis, Hyperidis; apud Aeschinem sine dubio ob id omittitur, quod minus constabat. Pagus eorum oratorum additur, qui cives Athenienses erant. Quae restant similitudines in universum quidem in omnibus vitis inveniuntur, nisi quod de Dinarcho pauca divulgata erant; apud nonnullos omissum est iudicium rationis dicendi: in vita Antiphontis, qui nescio an ob eam tantum causam in canonem receptus sit, quod aetate maxumus erat florebatque quinto saeculo, apud Lycurgum, quem non tam oratorem quam legislatorem sese praestitisse satis constat, apud Isocratem et Demosthenem, quod apud hunc eo magis mirum videtur, quod e Dionysi Halicarnassensis opere de vi dicendi Demosthenis ad hanc rem amplificandam multa sumi poterant. Sed aliquid de orationibus in omnibus vitis legitur et ita quidem, ut ubique his verbis vel sententiis, quae sunt de arte rhetorica sive orationum numero, altera pars mani-

harum vitarum auctoritate recte iudicare volumus, ut quid a principio scriptum fuerit, quid post ab aliis alio tempore adiectum distinguamus. Interpolationum autem et additamentorum genera discernenda sunt, ut de eorum fide disputari possit. Schaeferi argumentatio cum iure et aliorum virorum doctorum et Volkmani viri docti plausum tulerit, iam ego, quod ille in aliud tempus reiecit, in me recepi, videlicet ut in compositionem fidemque singularum vitarum diligentius inquirerem.

Vitas decem oratorum Pseudoplutarcheas non uno tenore compositas scriptasve esse unusquisque facile intellet. Manifesto enim in singulis vitis duae partes discernuntur, quarum prior de vita et rebus gestis oratoris ordine agens ubique eadem sententia concluditur, quae est de orationum numero aut de dicendi genere; quae in hac parte narrantur, quamquam nonnullis locis additamenta inferioris aevi non desunt, in universum tamen speciem unius vitae continuae atque ab uno eodemque auctore conscriptae praebent. Valde discrepat ab hac parte altera. Sine ulla dispositione hoc in auctario, quo vocabulo sollemniter hanc partem significare licebit, vario variis in vitis ordine adnotationes, fabulae, alia eiusmodi colliguntur, quae ad vitam oratoris illustrandam minoris momenti sunt.

Atque primum quidem, ut supra dictum est, omnibus in vitis nonnullae res certo ordine certoque consilio enumerantur, quas ad oratoris mores cognoscendos multum valere primo obtutu apparet.*) Nominantur enim in

- I. vita Antiphontis: pater, pagus, praeceptores, annus natalis, annus mortis, res gestae (merita), numerus orationum.
- II. vita Andocidis: pater, avus, pagus, ordo patris, res gestae, annus natalis, numerus orationum, ratio dicendi.
- III. vita Lysiae: pater, avus, proavus, patria, annus natalis, res gestae, annus mortis, orationum numerus, ratio dicendi.

*) cfr. vitarum textum commentationi adnexum secundum editionem Westermanni.

- IV. Isocratis: pater, avus, ordo patris, annus natalis, sors, annus mortis, orationum numerus.
- V. Isaevi: patria, praeceptores, numerus orationum, ratio dicendi.
- VI. Aeschinis: pater, mater, pagus, gens, praeceptores, sors, ratio dicendi, orationum numerus.
- VII. Lycurgi: pater, avus, pagus, gens, praeceptores, sors, orationum numerus.
- VIII. Demosthenis: pater, mater, avus, pagus, praeceptores, sors, annus natalis (facile quidem ex v. 81 intellegitur), annus mortis, orationum numerus.
- IX. Hyperidis: pater, avus, pagus, praeceptores, sors, orationum numerus.
- X. Dinarchi: pater, patria, orationum numerus, ratio dicendi.

Vides in omnibus vitis ordinem fere eundem inveniri; in omnibus nominantur patrum nomina, apud Demosthenem et Aeschinem praeterea matris; nominantur haec, quod alter orator alterius matri maledicebat. Avi nomen inest in vitis Andocidis, Lysiae, Isocratis, Lycurgi, Demosthenis, Hyperidis; apud Aeschinem sine dubio ob id omittitur, quod minus constabat. Pagus eorum oratorum additur, qui cives Athenienses erant. Quae restant similitudines in universum quidem in omnibus vitis inveniuntur, nisi quod de Dinarcho pauca divulgata erant; apud nonnullos omissum est iudicium rationis dicendi: in vita Antiphontis, qui nescio an ob eam tantum causam in canonem receptus sit, quod aetate maximus erat florebatque quinto saeculo, apud Lycurgum, quem non tam oratorem quam legislatorem sese praestitisse satis constat, apud Isocratem et Demosthenem, quod apud hunc eo magis mirum videtur, quod e Dionysi Halicarnassensis opere de vi dicendi Demosthenis ad hanc rem amplificandam multa sumi poterant. Sed aliquid de orationibus in omnibus vitis legitur et ita quidem, ut ubique his verbis vel sententiis, quae sunt de arte rhetorica sive orationum numero, altera pars mani-

festo concludatur, quae res dignissima est ad quam animum attendas. Sequitur Ant. 57. Lys. 49. Isocr. 109. Aesch. 44. Lyc. 126. Dem. 203. Hyper. 56, farrago, in qua nusquam ordo, nusquam certum consilium servatur, sed aut antecedentia repetuntur aut vilia et levia afferuntur.

Sed priusquam in hanc partem accuratius inquiramus, aliud respiciendum est; nam, ut ex antecedentibus cognoveris, vita primaria — hoc verbo partem significare licebit in universum priorem — optima coniunctione et verborum et sententiarum continuatur, neque quisquam dubitabit, quin ab uno eodemque auctore qui oratores, quos vocant Atticos, commentatus in iis curam posuit, tota haec pars conscripta sit, eiectis illis additamentis, quae in vitam primariam intrusa ordinem turbant et propter inanitatem ad oratorem eiusque mores cognoscendos minoris momenti sunt. Atque primum quidem ea additamenta amplectamur, quae vitae ordinem turbare videantur. Huc pertinent Lysiae vitae v. 42—44 male huic loco inserti, optime enim cohaerent verba ἐν οἷς δις μόνον (de orationibus) cum verbis ἐγένετο πιθανώτατος (de ratione dicendi). Deinde huc afferam Aeschinis vitae v. 22 (εἰσὶ δ' οἱ φασί) usque ad v. 24 (ἐξελεῖν), quippe qui versus textum turbent, nam his refutatis optime coniunguntur quae de accusatione tradita sunt cum verbis χρόνῳ δὲ ἕστερον. Item in vita Demosthenis v. 8—20 male illo loco leguntur tenoremque turbant et bene sequitur post v. 7 v. 20: τελειωθείς δέ. Ad idem spectant v. 30—43, qui versus fabulas praebent quomodo in arte rhetorica pro- vectus sit Demosthenes, hoc loco haud aptas, ut videtur. Si autem post v. 30 legetur v. 43 ἐπεὶ δὲ τῷ πολιτείεσθαι, vitae primariae ordo restitutus esse videtur. Ob eandem causam eiciendi sunt v. 52—69. Etiam v. 75—81 male hoc loco leguntur recteque mihi videtur sententia continuari, si quid de Olynthiis censuerit orator v. 81 pergatur. Eodem modo v. 87—93 cur hoc loco legantur non potest intellegi: de Olynthiis, de Philippo agitur; quid opus est addere Xenophonti notum fuisse Demosthenem? Fortasse Hyperidis vitae v. 15—17, cum sensum turbent, eiciendi sunt.

Multo magis offendunt earundem rerum amplificationes aut repetitiones quae in priore vitarum parte inveniuntur facileque e vita primaria possunt eximi. Atque primum quidem ex Andocidis vita v. 5--7 cum v. 15--18 hic conferantur. In v. 5--7 ab Andocide Corcyraeis auxilium latum esse traditur gerentibus bellum cum Corinthiis. Quae sequuntur verba v. 9 *διὰ τό* usque ad 17 (*Κράτιππός φησι*) posteriore aetate addita sive adscripta ad marginem sive in contextum intrusa ex repetitione videtur posse concludi quae inest in v. 17: *περὶ τὴν ἀγορὰν Ἑρμᾶς περιέκοψαν* in quibus verbotenus fere v. 8: *τοὺς Ἑρμᾶς περικόψας* inveniuntur. Praeterea Photius omissis illis post *τῆ τῶν μυστηρίων τῆς Δήμητρος ὕβρει* usque ad *ἀπέφυγε κριθεῖς* pergit congruens cum Pseudoplutarchi v. 18: *κριθεῖς δ' ἐπὶ τούτοις ἀπέφυγεν ἐπὶ τῷ μινύσειν πρὸς ἀδικοῦντας*. Unde posse videtur concludi totam hanc sententiam posteriore aetate in vitam primariam influxisse ut versus antecedentes accuratius circumscriberentur.

Porro vitae Lysianae v. 38--39 *γεννηθῆναι δέ φησι ἐπὶ Φιλοκλέους ἄρχοντος* sine dubio repetitionem praebent; v. 6 enim iam legimus *ἐπὶ Φιλοκλέους ἄρχοντος*, et haec verba ante v. 38--39 inventa esse in vita pro certo habendum videtur; nam et consentaneum est in exordio vitae quo anno natus sit orator referri — et haec concinunt cum reliquarum vitarum ratione — et versu 6 multo accuratius annus natalis exponitur (*τοῦ μετὰ Φρασικλῆς*.) Intrusa autem est repetitio additaque ad mortis annum ut inde vitae spatium facilius cognoscatur.

Addam Isocratis 70--73 qui versus si non repetunt attamen spectant vel potius amplificunt alium locum. Conexum autem sic puto institui: post v. 60 sqq. uberius mors Isocratis narratur; sequentibus adnectit vitarum compiler adnotationes de orationibus: de Panathenaico, adversus Philippum, ad Nicoclem. Sane etiam ad hanc orationem commemoratam additamenta adiunguntur, sed haec, ni fallor, quodammodo ad orationes pertinent. v. 75 enim scriptum videmus *καὶ τάλαντα λαβὼν ὑπὲρ τοῦ πρὸς αὐτὸν γραφέντος λόγου*, unde capta quae

sunt de divitiis oratoris vel potius repetita ex v. 36; sequentibus versibus ad orationes reditur (v. 81—84); v. 70—73 contra sine ullo ordine hic ponuntur: complura de uxore liberisque inde a v. 86: *συνέγραψε δ' αὐτοῦ καὶ ὁ παῖς* usque ad v. 96 insunt itaque veri fit simillimum v. 70—73 ad illos versus, inpr. ad (v. 86) Apharei nomen explicandum adiunctos esse; iam ut leguntur cum per se stare non possint ex illis videntur emanasse. Ad v. 84—86 vitae eiusdem addeamus, quibus versibus et repetitio et amplificatio v. 58 continetur (cf. v. *τοῦ βίου δ' ἡμέραις διὰ τό σιτίων ἀποσχέσθαι* cum 85: *οἱ δέ τεταρταῖον ἄμα ταῖς παραιῖς*). Et hoc quoque loco quaenam sententia prior steterit intellegitur; v. 56—65 enim quae de morte Isocratis digna visa sunt, quae commemorantur, tam apte inter se cohaerent ut vix possint discerni. Deinde autem vitae compiler et illa repetivit et nova addidit, quae si non de morte attamen de mortuo Isocrate sunt quaeque cum v. 87—106 optime coniunguntur.

Ex Lycurgi quoque vita nonnulli loci hic ponantur. Atque primum quidem v. 56—59 amplificationem praebent versuum antecedentium: anteeunt quae leges latae fuerint a Lycurgo, additur fabula de eius coniuge. Tale quid etiam in v. 59—67 inest qui versus respiciant ad v. 36—39: duobus enim locis quam iuste sese gesserit Lycurgus praedicatur, priore loco in universum, posteriore exemplum datur vel testimonium cf. v. 39 *ὥστε καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις τὸ φῆσαι Λυκούργου ἐδόκει βοήθημα εἶναι τῷ συναγορευομένῳ* cum 67: *ἐπαινεῖται ὑπὸ πολλῶν ἐπὶ τῷ βοηθῆσαί μοι*. Quo concesso v. 36—39 priore aetate scriptos esse manifestum est quippe qui satis apte ad ingenium viri illustrandum apto loco legantur, contra si v. 59—67 additamenta posuimus, v. 68 de legibus continuatur quae v. 40 enumerari coeptae sunt.

Deinde v. 95—102 repetitiones vel amplificationes continentur cf. v. 95: *μέλλων δὲ τελευτήσειν . . . οὐδενὸς δὲ κατηγορήσαι τολμήσαντος πλὴν Μενεσαίχμου* cum 83: *ἀποθανόντος δ' αὐτοῦ παρέδωκαν τοὺς παῖδας τοῖς ἰαί Μενεσαίχμου μὲν κατηγορήσαντος*. Ac primum ordo mihi us

est; prior enim locus est de liberorum accusatione, posterior de oratoris ipsius; interponuntur v. 89—94 de sepulcro. Hoc fieri non potuisse puto; nam si de liberis accusatis voluit dicere compiler, haec verba ante v. 102 debebat ponere, ubi accuratius de illis docemur. v. 99 porro: *καὶ ἐτελεύτησεν ἐπιεικῆς νομισθεὶς παρὰ πάντα τὸν τοῦ βίου χρόνον καὶ ἐν λόγοις ἐπαινεθεὶς* cf. cum 36 sq. *διετέλεσέ τε τὸν ἅπαντα χρόνον εὐδοκιμῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ δίκαιος εἶναι νομιζόμενος*: haec verbotenus fere consentiunt. Quae ad explicanda mihi persuasum est v. 95—102 posteriore aetate in vitam primariam esse intrusos. Compiler igitur v. 36 sqq. invenit iustissimum semper sese praebuisse civem Lycurgum totam per vitae aetatem, invenit praeterea Menesaechmi nomen, accusatoris liberorum, itaque his compositis interque se coniunctis adiunxit amplificationem.

Postremo pertinent huc Demosthenis vitae v. 175—202, nam Demosthenem id curasse, ut cum Thebanis pacem foedusque icerent Athenienses iam v. 50 sqq. explicatum neque verisimile est talia post mortem commemoratam denuo scripta esse a primariae vitae auctore. Itaque e primaria vita eiciendi sunt. Tota porro narratio de Hyperidis morte (Pseudopl. 37 cf. c. Demosth. vita 150 sqq.) cum Demosthene tantopere concinit ut suspicio oriatur. Sed certum de his proferre iudicium non ausim. Ex his certissime, ni egregie fallor, cognoscitur in primariam vitam additamenta inmanasse quae auctoris primarii non sunt; addantur exempla nonnulla quae, quamquam non ab omni dubitatione amota sunt, tamen sententiam illam probare videntur. Compluribus igitur locis vitarum fabulae inveniuntur vel sententiarum amplificationes, quae novi nihil enarrant, sed uberius tantum atque latius quae antecedunt adumbrant. Hoc loco ponendi sunt vitae Antiphontis v. 44—56, ubi de morte Antiphontis quae quisque auctor tradiderit refertur. Tales repetitiones vel potius amplificationes offendunt et vix putem ab auctore primario eas additas esse. Deinde vitae Lysiae v. 37—39, vitae Hyperidis v. 41—55 ad idem spectant; praeterea vitae Andocideae v.

47—53, Lycurgi v. 69—83, Demosthenis v. 140—145, alia amplificationes continent, quae necessariae non sunt. Sed plura de his, quippe quae in suspensio relinquenda sint, non afferam. Quae his exclusis restant vitam primariam implent; nam omnia servato ordine, uno tenore continuo scripta sunt, ita ut unius auctoris ingenio tribuere non dubitemus. Sic mea sententia concludi potest ex vitarum compositione prioris partis auctorem commentariis quos scripsit ad oratores qui vocantur Attici praemisisse brevem vitam, in quam quaecumque ad oratoris mores artemque rhetoricam cognoscenda sibi visa sunt recepit. In hoc autem monendum est sine dubio certo consilio illum scripsisse, de omnibus vitis scripsisse oportere, cum omnibus in vitis ex dispositione quadam singulae sententiae inter se conectantur. —

Ad auctaria veniamus, i. e. ad posteriorem vitarum partem, quae post eos versus sequitur, in quibus agitur de orationibus. His in auctariis — hoc vocabulo sollemni usu alteram vitarum partem significabo — fabulae, narratiunculae, repetitiones, amplificationes traduntur certa dispositione in singulis vitis neglecta. Quae ut illustrentur, quid insit in auctariis vitarum Pseudoplutarchearum addamus. Atque primum quidem, ut in additamentis, de quibus supra dixi, per multae repetitiones atque amplificationes inveniuntur, quae iam insunt aut in primaria vita aut in additamentis. Velut in vita

Antiphontis v. 68—72 ad v. 56 referendi, qui est de orationibus; quae leguntur v. 65 iam eadem vel similia quidem praebent v. 8—9; v. 10 cf. c. v. 22.

Lysiae v. 52 sqq. repetunt vel potius explicant v. 40 sqq., ubi orationes commemorantur; item de oratione nonnulla accuratius adumbrantur v. 66—73. Hac in vita etiam in additamentis ipsis repetitio offendit; bis enim, etiamsi altero loco fusius atque uberius, inveniuntur v. 66—67 = v. 68—71.

Isocratis v. 138—155 referuntur e prioris vitae partis additamentis v. 70—73 et 87—96: v. 117 respicit ad v. 17; v. 151—158 ad v. 17 — 70—71 et

86—95; v. 124—128 ad v. 73—76; v. 146 sqq. ad v. 95 sqq.

Aeschinis v. 47—48 sine dubio respiciunt ad primos vitae versus, qui sunt de genere oratoris. v. 49—53 ad v. 9 sqq. referendi sunt, ubi est de praeceptoribus; v. 54 sqq. ad v. 41 sqq.; v. 58—60 ad v. 26 sqq. et 20—22; v. 43—46 ad v. 13—15.

Lycurgi v. 131—132 respiciunt ad v. 83—89; v. 145 sqq. ad v. 102 sqq.; ad eosdem versus pertinent v. 153—156. In v. 132—145 nonnulla accuratius tractantur de orationibus, de quibus iam v. 126 dictum est. v. 99—102 amplificant v. 36—39; v. 159 sqq. cfr. c. v. 39 sqq. et 68 sqq., ubi inveniuntur de legibus quas tulit Lycurgus; v. 127—131 ad v. 89 sqq.; v. 126 ad v. 100.

Demosthenis v. 237—239 ad v. 86—87 (173—175); v. 209—211, 231—233, 239—241 ad v. 30—43, 57—61, 78—81; v. 211—215 et 225—230 cfr. c. v. 95—96 et 100 sqq.; v. 241—243 c. v. 106—110 et 192—201; v. 201—202 c. v. 194.

Hyperidis v. 82—85 c. v. 30—53; v. 62—73 amplificant v. 55—56.

Vides in auctariis permultas inesse repetitiones, quae sane quasdam sententias in singulis vitis saepius narrant. Huc pertinet quod nonnunquam affertur oratorum in aliorum orationibus mentionem fieri: cfr. vitae Antiphontis v. 57—58; Isaei v. 15, Lysiae v. 49—51, 52—53, Demosthenis v. 237—239. Deinde de gente, de necessitudinibus atque consuetudine oratoris multa repetunt vel amplificant auctaria: cfr. Aesch. v. 47—48, Lysiae v. 49—51, Isocratis v. 135—141, Lycurgi v. 127 sqq. v. 145 sqq. Hyperidis v. 56—63. His facile coniunguntur quae sunt de sepulcro: velut Lysiae vitae v. 53—65, Isocratis v. 142—148; de honoribus, quibus oratores elati sunt cfr. Aesch. v. 44—45, 48—49, Lycurgi v. 128—131, 150 sqq., Demosthenis v. 241—243. Uno loco — vitae Antiphontis v. 58 sq. — quae sunt de cognomine Antiphonte ad oratorem deferuntur. Tum in auctariis, id quod praeter cetera com-

memorandum est, permulta repetuntur vel amplificantur de orationibus. cf. Antiphontis vitae v. 68—72, Lysiae v. 66—73, Isocratis v. 109—119, Aeschinis v. 49—60, Lycurgi v. 133—141, Demosthenis v. 239—241, Hyperidis v. 63—75.

Sed haec quidem hactenus; id ex iis quae antecedunt cognoveris posteriorem vitarum partem a priore omnino esse seiungendam, et permulta huius partis quin ex dispositione quadam, i. e. ab uno auctore conscripta sint vix potest dubitari. Ceterum in vitis Andocidis et Dinarchi auctaria, in vita Dinarchea etiam additamenta deesse mirum non est, cum illorum oratorum mores minus noti essent. Quae cum ita sint, quaeramus quisnam vitae primariae auctor, quis additamentorum, quis auctariorum fuerit, utrum additamenta et auctaria unus atque idem auctor composuerit an putemus a compluribus auctoribus ab alio aliud vel intrusum vel in fine additum esse et postremo ab auctore quodam vitas sic esse constructas ut nunc habemus.

Caput II.

Quae ratio intercedat inter vitas Pseudoplutarcheas et Photianas.*)

Praeter vitas Pseudoplutarcheas decem oratorum vitae a Photio memoriae traditae sunt, quae tantas similitudines praebent cum illis, ut aliqua ratione inter se cohaerere eas negandum non sit. Ac primum quidem A. Schoenius in ann. philol. vol. 103 (1871), p. 761 sqq. de Lysiae vitis agens contendit Photium quae de vitis decem oratorum tradidit non ex Pseudoplutarcho, sed ex libro excerptisse, qui ex eodem, ex quo vitae Pseudoplutarcheae, fonte fluxerit. Quam sententiam aggressus A. Zucker in commentatione, cui titulum inscripsit „Quae ratio intercedat inter vitas Lysiae Diony-

*) Photi editione Bekkeriana usus vitarum comparisonem commentationi adnexam sic institui, ut quae omittit Photius uncis includantur, quae apud Pseudoplutarchum desunt in margine paginae adnotentur.

siacam, Pseudoplutarcheam, Photianam“ Erlangae 1877 (= Acta semin. philol. Erlangensis I p. 12 sqq.) ex tot tantisque similitudinibus quae extarent inter Pseudoplutarchum et Photium posse demonstrari putavit Photi vitam e Pseudoplutarcho emanasse. Sed hi viri docti nullam nisi vitam Lysianam respexerunt. Omnibus vitis decem oratorum exquirendis operam dabat Rudolphus Ballheimer, qui in commentatione „De Photi vitis decem oratorum“ Bonnae 1877 censet vitas primarias ex amplioribus vitis excerptas brevesque lectas in exemplaribus oratorum adnotationibus auctas esse atque amplificatas additamentis sive in textum intrusis sive ad marginem adscriptis; sic putat scriptor exortum esse archetypum, qui utrique auctori (i. e. Pseudoplutarcho et Photio) communis fuisset. Pseudoplutarcheas vitas ante Photianas compositas esse etiam illi persuasum est, sed post illius aetatem conicit novis auctum esse archetypum adnotationibus testimoniis exemplis in dies magis postremoque ita factum ut nunc apud Photium scriptum videmus; id sane saepius in dubio versari utrum additamenta iam Plutarchi aetate fuerint adscripta necne (cfr. comm. p. 5. 13. 18).

Quam sententiam ut magis firmaret, ex mutato apud Photium ordine vult intellegi Pseudoplutarchum Photi fontem non fuisse. Apud Pseudoplutarchum igitur hic invenitur ordo vitarum: Antiphon, Andocides, Lysias, Isocrates, Isaeus, Aeschines, Lycurgus, Demosthenes, Hyperides, Dinarchus. Contra apud Photium: Antiphon, Isocrates, Andocides, Lysias, Isaeus, Aeschines, Demosthenes, Hyperides, Dinarchus, Lycurgus. Quae diversitas ut explicetur, Ballheimer in commentatione sua p. 19 ait: „Etenim minores, si dicere fas est, quinque oratores si uno quondam volumine ita comprehensos esse e nostris libris concludere licet, ut Antiphontem sequerentur; Andocides, Isaeus, Dinarchus, Lycurgus, Photi ordinem ex ipsa quam profitetur oratorum lectione natum credideris; eam enim volgo ita institutam esse non absurde conicias, ut minori cuique oratori succederet maior.“ Recte ille quidem, sed ex his argumentis non efficitur Photium ordinem

vitarum non mutasse, qui in fonte suo erat. Accedit quod ipse Ballheimer sententiae suae additis verbis „etsi hanc a Photio utique originem ducere posse infitias non ibo“, cur abiudicet Photi ingenio ordinis mutationem sese non posse afferre profitetur.

Hoc loco fortasse potest addi Aeschinis oratoris duas vitas apud Photium inveniri, alteram inter ceteros oratores Atticos alteram omnino ab illis seiunctam cap. XX bibliothecae Photi; hanc autem vitam, quippe quae nullo loco concinat cum ea, quae inter oratorum ordinem legitur, omittere licebit. (Ceterum multis locis verbotenus fere inter se congruunt vitae Pseudoplutarchae et Photianae: testimonia singula non afferam, vitas commentationi adscriptas si diligentius perquisiveris, concedes. Deinde persaepe eodem ordine apud Photium leguntur elementa vitarum, quo apud Pseudoplutarchum, nisi quod ille auctor quae de orationibus digna commemoratu visa sunt, praemittit, huius contra est vitam ipsam praemittere, addere quae opus sibi visa sunt de arte rhetorica. Nonnunquam sane contra mutatum ordinem invenimus Photi vitarum, neque mirum videtur, hunc si quid haud apto loco insertum invenerit, suo arbitrio disposuisse. Nonnullis autem in vitis, praecipue in vita Isaei ordinem Photio traditum ab hoc mutatum esse facile cognosces. Quae ut accuratius illustrentur, conferas, quaeso, Photium p. 490 a 14: *Λυσίου δὲ γέγονε μιμητής, οὗ καὶ μαθητῆς ἐ χρημάτισε* cum Photi p. 490 a 26: *ἐσχόλασεν, ὡς προείρηται Λυσία,* deinde Photi p. 490 a 23: *ὁ μάλιστα καὶ Δημοσθένος, μαθητῆς αὐτοῦ γεγονώς, ἐμιμήσατο,* cum Photi p. 490 a 29: *καθηγήσατο Δημοσθένους,* quibus ex verbis facillime potest cognosci Photium iam primis in versibus fontis sui invenisse verba: *σχολάσας Λυσία,* eum autem, cum in parte rhetorica tractanda Isaeum Lysiam imitatum dixisset, in altera vitae parte coactum fuisse ut Lysiae discipulum fuisse Isaeum demonstraret. Et paucis versibus post eodem modo Demosthenem discipulum fuisse inane repetitur et, ni fallor, Photi fons in vita ipsa, i. e. non in ea parte, quae est de oratore Isaeo, Isaeum Demosthenis praecepti Photius autem

qui ex more suo partem de arte dicendi praemisit, iterum cepit ex vita scripsitque verba ὃ usque ad *γεγονώς*, quibus in verbis quin repetitio insit v. 29 –30 dubium non est. Ad idem spectat locus Lysiae vitae (cfr. Westermann p. 242): *ἰδὼν Δημοσθένην μειράκιον ὄντα*; apud hunc auctorem laudabili inveniuntur sententiarum conexu haec verba; quid facilius, quam ut auctor noster Lysiae aetatem compararet cum Demosthenis aetate, quem gravissimum inter oratores Atticos qui dicuntur fuisse iam antiquis probatur scriptoribus. Photius contra, postquam de arte Lysiae rhetorica disseruit, sine ullo vel verborum vel sententiarum conexu interposuit inter artem rhetoricam et vitam oratoris verba: *εἶδε δὲ Δημοσθένην μειράκιον ὄντα*. Hac mutatione mihi constat Photium in eo libro, quem excerpserit, iam altera in parte invenisse haec verba, eum autem ex ratione scribendi, qua artem rhetoricam praemittebat, adductum esse ut illa verba, quae ad vitam ipsam pertinebant, illi parti adderet. Praeterea corruptelas respiciamus si quae apud utrumque inveniuntur aut errores communes; si enim tales apud utrumque legimus, alterum ex altero pendere concludendum est, nisi forte conicimus sine ulla cura atque diligentia utrumque eundem auctorem excerpserit. Ac primum quidem corruptela in Isaei vita hoc loco commemoranda est, quam uterque auctor praebet. Scriptum enim invenimus apud Pseudoplutarchum *παραγενόμενος δ' εἰς Ἀθήνας καὶ σχολάσας * * Λυσίᾳ κατὰ τε τὴν τῶν ὀνομάτων . . .* pro quibus libri tradunt *σχολάσας Λυσίᾳ Ἰσοκράτει*; huic loco aliquam corruptelam inesse manifestum est, emendare conatus est *ἔοικε μάλιστα* Duebnerus, sed „fortasse“ addit „plura desunt“; post *Λυσίᾳ* aut post *δεινότητα* addenda *ἐξήλωσε* vel *ὁμοιος αὐτῷ ἐγένετο* vel *ἐμιμεῖτο* coniecit Reiskius. Mihi tales emendationes non probantur, quippe qui non putem plura excidisse; verisimilius mihi videtur verbum *Ἰσοκράτει* posteriore aetate ad marginem adscriptum esse, a Pseudoplutarcho nihil dictum nisi *σχολάσας Λυσίᾳ*. Nam cum Isaei et Lysiae ordo et ratio dicendi permultum simile in se habent, ut alterum cum altero etiam in vita commemorari consentaneum videatur, tum, ut priore in

parte commentationis commemoravi, omnes fere oratores alium alio modo Isocratem et Platonem respicere biographi voluerunt. Itaque facile fieri potuit ut in Isaei vitam haec adnotatio inmanaret. Porro huc pertinent Aeschinis vitae (cfr. Pseudopl. vitae Aeschinis v. 9 cum Photi bibliothecae p. 490 b 14) verba *καὶ παῖς ἔτι ὧν ἐδίδασκε γράμματα σὺν τῷ πατρί*, quae sumpta sunt ex Demosthenis oratione XVIII 258, quibus verbis non modo patrem Aeschinis, sed Aeschinem etiam ipsum praeceptores fuisse narratur. Ex tota enim argumentatione apud Demosthenem efficitur Atrometum, Aeschinis patrem, fuisse praeceptorem, Aeschinem contra patrem adiuvisse non, cum ipse doceret, sed cum ea, quae ad docendum opus erant, curaret. Quod iam illustratur, si addimus alterum Demosthenis locum or. XIX 249: *διδάσκων δ' ὁ πατήρ γράμματα*. Ex his, ut videtur, verisimile fit Photium redire ad Pseudoplutarchum; nam apud illum scripta videmus et *ὑπογραμματεύων* et *τριταγωνίζων* et *παῖς ὧν ἐδίδασκε*: si autem et verbis antecedentibus (quae pendent ex *ὡς φησι Δημοσθένης*) congruit uterque auctor et verba *παῖς ὧν ἐδίδασκε*, quae aequae ex Demosthene fluxisse constat, a Plutarcho haud recte intellecta sunt, si eundem errorem apud Photium inveniemus, hunc ad illum redire verisimillimum erit, nisi quis forte suspicatur utrumque auctoris nomine non addito eundem auctorem secutum eundem in errorem incidisse. Etiam in Hyperidis vita uterque auctor eundem praebet errorem: Photius igitur ut Pseudoplutarchus primum tradit captum esse Hyperidem in templo Neptuni Aeginensis (cfr. Photi vita Hyp. p. 496 a 27), deinde apud utrumque auctorem verba *δόξας δὲ κεκοινωνημέναι τῶν Περσικῶν χρημάτων Ἐφιάλτη* (Pseudopl. v. 11. 12 — Phot. p. 495 b 42), quo servantur ordine, cum sensum non praebeant, alterum ex alterius libro et alia et errorem transscripsisse verisimile est.

Sed haec quidem hactenus; multa etiam apud Pseudoplutarchum et Photium inveniuntur, quae inter se non congruunt. Ac primum quidem Photius multa quae Pseudoplutarchus prodit omisit seu consulto seu negligentia; in quibus

id praeter cetera dignum est quod commemoretur Pseudoplutar-
chum in universum multo diligentius tulisse archontum nomina
quae aetatem oratoris respiciant et accuratius circumscribant
(v. Zucker Acta sem. phil. Erlang. I, 298 extr. 299. 302.):

Andoc. 46: ἄρχων δ' Ἀθήνησι θεογενίδης ὥστ' εἶναι πρεσβύτερον
αὐτὸν Λυσίου ἔτεσι πρὸς ἰ

Lysiae 6—7: γενόμενος usque ad ὀλυμπιάδος

„ 13: ἐπὶ Πραξιτέλους ἄρχοντος

„ 17: Καλλία usque ad 19 οἰκούντων

„ 21: ἐπὶ Καλλίου τοῦ μετὰ Κλεόκριτον ἄρχοντος

„ 33: ἐπ' ἀναρχίας τῆς πρὸ Εὐκλείδου

Isocratis 7—8: Μυρρινουσίου ἄρχοντος Ἀθήνησι

„ 57: ἐπὶ Χαιρώνδου ἄρχοντος

Demosthenis 21—22: ἐπὶ Τιμοκράτους ἄρχοντος

„ 194: ἐπὶ Γοργίου ἄρχοντος

Hyperidis 40—41: καὶ οὕτως ἐτελεύτησε πυρνεψιῶνος θ' ἰσταμένου

„ 91—92: ἐπὶ Ξενίου ἄρχοντος γαμηλιῶνος ζ' φθίνοντος

Dinarchi 16—18: περὶ τὴν κατάληψιν — ἐπ' Ἀναξικράτους ἄρχοντος.

Duobus locis etiam apud Photium olympiadis nomen in-
venitur:

Andoc. 45: ἄρχει δ' αὐτῷ τῆς γενέσεως ὀλυμπιάς μὲν οἱ

Isocr. 6—7: γενόμενος δὲ κατὰ τὴν περὶ ὀλυμπιάδα

uno loco archontatus:

Lys. 16: ἕως Κλεοκρίτου τοῦ Ἀθήνησιν ἄρχοντος ἔτη λγ'

Id certissime ex his intellegi constat Photium multis locis
accuratius aetatem circumscribere omisisse, ubi Plutarchus
archontatum quin etiam mensem praebet. Quae diversitas eo
magis mira videtur, quod contra omnia quae Photius refert
nomina in vitis Pseudoplutarcheis inveniuntur neque unum
novum addit Photius. Praeterea cum archontis nomen
omnino desit in vitis Photianis nisi in vitae Lysianae v. 16,
hoc loco cur addat Photius facile intellegitur; accurate
enim exprimere voluit quamdiu Lysias versatus sit Thuriis itaque
ad verba καὶ κεῖ διέμεινε definienda adposuit.

Restant Andocidis 45 et Isocr. 6., ubi olympiadum saltem
nomina Photius praebet, sine certo consilio, ut videtur, cum

sunt de divitiis oratoris vel potius repetita ex v. 36; sequentibus versibus ad orationes reditur (v. 81—84); v. 70—73 contra sine ullo ordine hic ponuntur: complura de uxore liberisque inde a v. 86: *συνέγραψε δ' αὐτοῦ καὶ ὁ παῖς* usque ad v. 96 insunt itaque veri fit simillimum v. 70—73 ad illos versus, inpr. ad (v. 86) Apharei nomen explicandum adiunctos esse; iam ut leguntur cum per se stare non possint ex illis videntur emanasse. Ad v. 84—86 vitae eiusdem adeamus, quibus versibus et repetitio et amplificatio v. 58 continetur (cf. v. *τοῦ βίου δ' ἡμέραις διὰ τό σιτίων ἀποσχέσθαι* cum 85: *οἱ δέ τετραταῖον ἅμα ταῖς ταφαῖς*). Et hoc quoque loco quaenam sententia prior steterit intellegitur; v. 56—65 enim quae de morte Isocratis digna visa sunt, quae commemorantur, tam apte inter se cohaerent ut vix possint discerni. Deinde autem vitae compiler et illa repetivit et nova addidit, quae si non de morte attamen de mortuo Isocrate sunt quaeque cum v. 87—106 optime coniunguntur.

Ex Lycurgi quoque vita nonnulli loci hic ponantur. Atque primum quidem v. 56—59 amplificationem praebent versuum antecedentium: anteeunt quae leges latae fuerint a Lycurgo, additur fabula de eius coniuge. Tale quid etiam in v. 59—67 inest qui versus respiciant ad v. 36—39: duobus enim locis quam iuste sese gesserit Lycurgus praedicatur, priore loco in universum, posteriore exemplum datur vel testimonium cf. v. 39 *ὥστε καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις τὸ φῆσαι Λυκοῦργον ἐδόκει βοήθημα εἶναι τῷ συναγορευομένῳ* cum 67: *ἐπαινεῖται ὑπὸ πολλῶν ἐπὶ τῇ βοηθῆσαί μοι*. Quo concesso v. 36—39 priore aetate scriptos esse manifestum est quippe qui satis apte ad ingenium viri illustrandum apto loco legantur, contra si v. 59—67 additamenta posuimus, v. 68 de legibus continuatur quae v. 40 enumerari coeptae sunt.

Deinde v. 95—102 repetitiones vel amplificationes continentur cf. v. 95: *μέλλων δὲ τελευτήσειν . . . οὐδενὸς δὲ κατηγορήσαι τολμήσαντος πλὴν Μενεσαίχμου* cum 83: *ἀποθανόντος δ' αὐτοῦ παρέδωκαν τοὺς παῖδας τοῖς ἰαί Μενεσαίχμου μὲν κατηγορήσαντος*. Ac primum ordo mihi

est; prior enim locus est de liberorum accusatione, posterior de oratoris ipsius; interponuntur v. 89—94 de sepulcro. Hoc fieri non potuisse puto; nam si de liberis accusatis voluit dicere compiler, haec verba ante v. 102 debebat ponere, ubi accuratius de illis docemur. v. 99 porro: *καὶ ἐτελεύτησεν ἐπιεικῆς νομισθεὶς παρὰ πάντα τὸν τοῦ βίου χρόνον καὶ ἐν λόγοις ἐπαινεθεὶς* cf. cum 36 sq. *διετέλεσέ τε τὸν ἅπαντα χρόνον εἰδοκιμῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ δίκαιος εἶναι νομιζόμενος*: haec verbotenus fere consentiunt. Quae ad explicanda mihi persuasum est v. 95—102 posteriore aetate in vitam primariam esse intrusos. Compiler igitur v. 36 sqq. invenit iustissimum semper sese praebuisse civem Lycurgum totam per vitae aetatem, invenit praeterea Menesaechmi nomen, accusatoris liberorum, itaque his compositis interque se coniunctis adiunxit amplificationem.

Postremo pertinent huc Demosthenis vitae v. 175—202, nam Demosthenem id curasse, ut cum Thebanis pacem foedusque icerent Athenienses iam v. 50 sqq. explicatum neque verisimile est talia post mortem commemoratam denuo scripta esse a primariae vitae auctore. Itaque e primaria vita eiciendi sunt. Tota porro narratio de Hyperidis morte (Pseudopl. 37 cf. c. Demosth. vita 150 sqq.) cum Demosthene tantopere concinit ut suspicio oriatur. Sed certum de his proferre iudicium non ausim. Ex his certissime, ni egregie fallor, cognoscitur in primariam vitam additamenta inmanasse quae auctoris primarii non sunt; addantur exempla nonnulla quae, quamquam non ab omni dubitatione amota sunt, tamen sententiam illam probare videntur. Compluribus igitur locis vitarum fabulae inveniuntur vel sententiarum amplificationes, quae novi nihil enarrant, sed uberius tantum atque latius quae antecedunt adumbrant. Hoc loco ponendi sunt vitae Antiphontis v. 44—56, ubi de morte Antiphontis quae quisque auctor tradiderit refertur. Tales repetitiones vel potius amplificationes offendunt et vix putem ab auctore primario eas additas esse. Deinde vitae Lysiae v. 37—39, vitae Hyperidis v. 41—55 ad idem spectant; praeterea vitae Andocidae v.

De Plutarchi quae feruntur vitis decem oratorum.

Caput I.

De compositione vitarum.

In decem oratorum vitis explorandis et enarrandis quamvis sciamus viros inter antiquitatis philologos non ignobiles, Caecilium Calactinum et Didymum Chalcenterum, egregiam curam posuisse, tamen ex eorum studiis misella tantum frustula eaque inferioris aevi additamentis maximam partem contaminata ad nos pervenerunt; inter quae et ambitu et virtute excellunt ea, quae exstant in libello vitarum decem oratorum perperam Plutarcho inscripto; quibuscum reliquae vitae, inprimis quae in Photii bibliotheca servantur, tantopere cohaerent, ut perpauca nova exhibeant.

Ex iis viris doctis, qui in his vitis illustrandis desudaverunt, primus Arnoldus Schaefer in commentatione de libro vitarum decem oratorum (Dresdae 1844) p. 37 sq. ad eam sententiam pervenit, vitas decem oratorum non multo post Dionysi Hali-carnassensis aetatem ab aliquo grammatico esse conscriptas in usum eorum, qui ad lectionem oratorum antiquorum accederent: post cum in scholis rhetorum lectitari non desinerent, a compluribus hominibus doctis indoctisque temporibus diversis interpolatas esse atque amplificatas; nomen autem neque suum neque Plutarchi quemquam ex his ei libro inscripsisse, sed inter scripta Plutarchea vel forte aliqua vel librariorum errore illatum esse. Hoc igitur nobis agendum est, si de

harum vitarum auctoritate recte iudicare volumus, ut quid a principio scriptum fuerit, quid post ab aliis alio tempore adiectum distinguamus. Interpolationum autem et additamentorum genera discernenda sunt, ut de eorum fide disputari possit. Schaeferi argumentatio cum iure et aliorum virorum doctorum et Volkmani viri docti plausum tulerit, iam ego, quod ille in aliud tempus reiecit, in me recepi, videlicet ut in compositionem fidemque singularum vitarum diligentius inquirerem.

Vitas decem oratorum Pseudoplutarcheas non uno tenore compositas scriptasve esse unusquisque facile intellet. Manifesto enim in singulis vitis duae partes discernuntur, quarum prior de vita et rebus gestis oratoris ordine agens ubique eadem sententia concluditur, quae est de orationum numero aut de dicendi genere; quae in hac parte narrantur, quamquam nonnullis locis additamenta inferioris aevi non desunt, in universum tamen speciem unius vitae continuae atque ab uno eodemque auctore conscriptae praebent. Valde discrepat ab hac parte altera. Sine ulla dispositione hoc in auctario, quo vocabulo sollemniter hanc partem significare licebit, vario variis in vitis ordine adnotationes, fabulae, alia eiusmodi colliguntur, quae ad vitam oratoris illustrandam minoris momenti sunt.

Atque primum quidem, ut supra dictum est, omnibus in vitis nonnullae res certo ordine certoque consilio enumerantur, quas ad oratoris mores cognoscendos multum valere primo obtutu apparet. *) Nominantur enim in

- I. vita Antiphontis: pater, pagus, praeceptores, annus natalis, annus mortis, res gestae (merita), numerus orationum.
- II. vita Andocidis: pater, avus, pagus, ordo patris, res gestae, annus natalis, numerus orationum, ratio dicendi.
- III. vita Lysiae: pater, avus, proavus, patria, annus natalis, res gestae, annus mortis, orationum numerus, ratio dicendi.

*) cfr. vitarum textum commentationi adnexum secundum editionem Westermanni.

- IV. Isocratis: pater, avus, ordo patris, annus natalis, sors, annus mortis, orationum numerus.
- V. Isaiei: patria, praeceptores, numerus orationum, ratio dicendi.
- VI. Aeschinis: pater, mater, pagus, gens, praeceptores, sors, ratio dicendi, orationum numerus.
- VII. Lycurgi: pater, avus, pagus, gens, praeceptores, sors, orationum numerus.
- VIII. Demosthenis: pater, mater, avus, pagus, praeceptores, sors, annus natalis (facile quidem ex v. 81 intellegitur), annus mortis, orationum numerus.
- IX. Hyperidis: pater, avus, pagus, praeceptores, sors, orationum numerus.
- X. Dinarchi: pater, patria, orationum numerus, ratio dicendi.

Vides in omnibus vitis ordinem fere eundem inveniri; in omnibus nominantur patrum nomina, apud Demosthenem et Aeschinem praeterea matris; nominantur haec, quod alter orator alterius matri maledicebat. Avi nomen inest in vitis Andocidis, Lysiae, Isocratis, Lycurgi, Demosthenis, Hyperidis; apud Aeschinem sine dubio ob id omittitur, quod minus constabat. Pagus eorum oratorum additur, qui cives Athenienses erant. Quae restant similitudines in universum quidem in omnibus vitis inveniuntur, nisi quod de Dinarcho pauca divulgata erant; apud nonnullos omissum est iudicium rationis dicendi: in vita Antiphontis, qui nescio an ob eam tantum causam in canonem receptus sit, quod aetate maxumus erat florebatque quinto saeculo, apud Lycurgum, quem non tam oratorem quam legislatorem sese praestitisse satis constat, apud Isocratem et Demosthenem, quod apud hunc eo magis mirum videtur, quod e Dionysi Halicarnassensis opere de vi dicendi Demosthenis ad hanc rem amplificandam multa sumi poterant. Sed aliquid de orationibus in omnibus vitis legitur et ita quidem, ut ubique his verbis vel sententiis, quae sunt de arte rhetorica sive orationum numero, altera pars mani-

festo concludatur, quae res dignissima est ad quam animum attendas. Sequitur Ant. 57. Lys. 49. Isocr. 109. Aesch. 44. Lyc. 126. Dem. 203. Hyper. 56, farrago, in qua nusquam ordo, nusquam certum consilium servatur, sed aut antecedentia repetuntur aut vilia et levia afferuntur.

Sed priusquam in hanc partem accuratius inquiramus, aliud respiciendum est; nam, ut ex antecedentibus cognoveris, vita primaria — hoc verbo partem significare licebit in universum priorem — optima coniunctione et verborum et sententiarum continuatur, neque quisquam dubitabit, quin ab uno eodemque auctore qui oratores, quos vocant Atticos, commentatus in iis curam posuit, tota haec pars conscripta sit, eiectis illis additamentis, quae in vitam primariam intrusa ordinem turbant et propter inanitatem ad oratorem eiusque mores cognoscendos minoris momenti sunt. Atque primum quidem ea additamenta amplectamur, quae vitae ordinem turbare videantur. Huc pertinent Lysiae vitae v. 42—44 male huic loco inserti, optime enim cohaerent verba ἐν οἷς δις μόνον (de orationibus) cum verbis ἐγένετο πιθανώτατος (de ratione dicendi). Deinde huc afferam Aeschinis vitae v. 22 (εἰσὶ δ' οἱ φρασὶ) usque ad v. 24 (ἐξέλθειν), quippe qui versus textum turbent, nam his refutatis optime coniunguntur quae de accusatione tradita sunt cum verbis χρόνον δὲ ἕσπερον. Item in vita Demosthenis v. 8—20 male illo loco leguntur tenoremque turbant et bene sequitur post v. 7 v. 20: τελειωθείς δέ. Ad idem spectant v. 30—43, qui versus fabulas praebent quomodo in arte rhetorica pro- vectus sit Demosthenes, hoc loco haud aptas, ut videtur. Si autem post v. 30 legetur v. 43 ἐπεὶ δὲ τῷ πολιτείεσθαι, vitae primariae ordo restitutus esse videtur. Ob eandem causam eiciendi sunt v. 52—69. Etiam v. 75—81 male hoc loco leguntur recteque mihi videtur sententia continuari, si quid de Olynthiis censuerit orator v. 81 pergatur. Eodem modo v. 87—93 cur hoc loco legantur non potest intellegi: de Olynthiis, de Philippo agitur; quid opus est addere Xenophonti notum fuisse Demosthenem? Fortasse Hyperidis vitae v. 15—17, cum sensum turbent, eiciendi sunt.

Multo magis offendunt earundem rerum amplificationes aut repetitiones quae in priore vitarum parte inveniuntur facileque e vita primaria possunt eximi. Atque primum quidem ex Andocidis vita v. 5—7 cum v. 15—18 hic conferantur. In v. 5—7 ab Andocide Corcyraeis auxilium latum esse traditur gerentibus bellum cum Corinthiis. Quae sequuntur verba v. 9 *διὰ τό* usque ad 17 (*Κράτιππος φησι*) posteriore aetate addita sive adscripta ad marginem sive in contextum intrusa ex repetitione videtur posse concludi quae inest in v. 17: *περὶ τὴν ἀγορὰν Ἑρμῶς περιέκοψαν* in quibus verbotenus fere v. 8: *τοὺς Ἑρμῶς περικόψας* inveniuntur. Praeterea Photius omissis illis post *τῆ τῶν μυστηρίων τῆς Δήμητρος ὕβρει* usque ad *ἀπέφυγε κριθεῖς* pergit congruens cum Pseudoplutarchi v. 18: *κριθεῖς δ' ἐπὶ τοῖτοις ἀπέφυγεν ἐπὶ τῷ μνηύσειν πρὸς ἀδικοῦντας*. Unde posse videtur concludi totam hanc sententiam posteriore aetate in vitam primariam influxisse ut versus antecedentes accuratius circumscriberentur.

Porro vitae Lysianae v. 38—39 *γεννηθῆναι δέ φησι ἐπὶ Φιλοκλέους ἄρχοντος* sine dubio repetitionem praebent; v. 6 enim iam legimus *ἐπὶ Φιλοκλέους ἄρχοντος*, et haec verba ante v. 38—39 inventa esse in vita pro certo habendum videtur; nam et consentaneum est in exordio vitae quo anno natus sit orator referri — et haec concinunt cum reliquarum vitarum ratione — et versu 6 multo accuratius annus natalis exponitur (*τοῦ μετὰ Φρασικλῆ.*) Intrusa autem est repetitio additaque ad mortis annum ut inde vitae spatium facilius cognoscatur.

Addam Isocratis 70—73 qui versus si non repetunt attamen spectant vel potius amplificant alium locum. Conexum autem sic puto institui: post v. 60 sqq. uberius mors Isocratis narratur; sequentibus adnectit vitarum compiler adnotationes de orationibus: de Panathenaico, adversus Philippum, ad Nicoclem. Sane etiam ad hanc orationem commemoratam additamenta adiunguntur, sed haec, ni fallor, quodammodo ad orationes pertinent. v. 75 enim scriptum videmus *καὶ τάλαντα λαβὼν ὑπὲρ τοῦ πρὸς αὐτὸν γραφέντος λόγου*, unde capta quae

sunt de divitiis oratoris vel potius repetita ex v. 36; sequentibus versibus ad orationes reditur (v. 81—84); v. 70—73 contra sine ullo ordine hic ponuntur: complura de uxore liberisque inde a v. 86: *συνέγραψε δ' αὐτοῦ καὶ ὁ παῖς* usque ad v. 96 insunt itaque veri fit simillimum v. 70—73 ad illos versus, inpr. ad (v. 86) Apharei nomen explicandum adiunctos esse; iam ut leguntur cum per se stare non possint ex illis videntur emanasse. Ad v. 84—86 vitae eiusdem addeamus, quibus versibus et repetitio et amplificatio v. 58 continetur (cf. v. *τοῦ βίου δ' ἡμέραις διὰ τό σιτίων ἀποσχέσθαι* cum 85: *οἱ δέ τεταρταῖον ἅμα ταῖς ταφαῖς*). Et hoc quoque loco quaenam sententia prior steterit intellegitur; v. 56—65 enim quae de morte Isocratis digna visa sunt, quae commemorantur, tam apte inter se cohaerent ut vix possint discerni. Deinde autem vitae compiler et illa repetivit et nova addidit, quae si non de morte attamen de mortuo Isocrate sunt quaeque cum v. 87—106 optime coniunguntur.

Ex Lycurgi quoque vita nonnulli loci hic ponantur. Atque primum quidem v. 56—59 amplificationem praebent versuum antecedentium: anteeunt quae leges latae fuerint a Lycurgo, additur fabula de eius coniuge. Tale quid etiam in v. 59—67 inest qui versus respiciant ad v. 36—39: duobus enim locis quam iuste sese gesserit Lycurgus praedicatur, priore loco in universum, posteriore exemplum datur vel testimonium cf. v. 39 *ὥστε καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις τὸ φῆσαι Λυκούργον ἐδόκει βοήθημα εἶναι τῷ συναγορευομένῳ* cum 67: *ἐπαινεῖται ὑπὸ πολλῶν ἐπὶ τῷ βοηθῆσαί μοι*. Quo concesso v. 36—39 priore aetate scriptos esse manifestum est quippe qui satis apte ad ingenium viri illustrandum apto loco legantur, contra si v. 59—67 additamenta posuimus, v. 68 de legibus continuatur quae v. 40 enumerari coeptae sunt.

Deinde v. 95—102 repetitiones vel amplificationes continentur cf. v. 95: *μέλλων δὲ τελευτήσειν . . . οὐδενὸς δὲ κατηγορήσαι τολμήσαντος πλὴν Μενεσαίχμου* cum 83: *ἄνθρωπος δ' αὐτοῦ παρέδωκεν τοὺς παῖδας τοῖς ἰαί Μενεσαίχμῳ* *μὲν κατηγορήσαντος*. Ac primum ordo mirus

est; prior enim locus est de liberorum accusatione, posterior de oratoris ipsius; interponuntur v. 89—94 de sepulcro. Hoc fieri non potuisse puto; nam si de liberis accusatis voluit dicere compiler, haec verba ante v. 102 debebat ponere, ubi accuratius de illis docemur. v. 99 porro: *καὶ ἐτελεύτησεν ἐπιεικῆς νομισθεὶς παρὰ πάντα τὸν τοῦ βίου χρόνον καὶ ἐν λόγοις ἐπαινεθεὶς* cf. cum 36 sq. *διετέλεσέ τε τὸν ἅπαντα χρόνον εἰδοκιμῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ δίκαιος εἶναι νομιζόμενος*: haec verbotenus fere consentiunt. Quae ad explicanda mihi persuasum est v. 95—102 posteriore aetate in vitam primariam esse intrusos. Compiler igitur v. 36 sqq. invenit iustissimum semper sese praebuisse civem Lycurgum totam per vitae aetatem, invenit praeterea Menesaechmi nomen, accusatoris liberorum, itaque his compositis interque se coniunctis adiunxit amplificationem.

Postremo pertinent huc Demosthenis vitae v. 175—202, nam Demosthenem id curasse, ut cum Thebanis pacem foedusque icerent Athenienses iam v. 50 sqq. explicatum neque verisimile est talia post mortem commemoratam denuo scripta esse a primariae vitae auctore. Itaque e primaria vita eiciendi sunt. Tota porro narratio de Hyperidis morte (Pseudopl. 37 cf. c. Demosth. vita 150 sqq.) cum Demosthene tantopere concinit ut suspicio oriatur. Sed certum de his proferre iudicium non ausim. Ex his certissime, ni egregie fallor, cognoscitur in primariam vitam additamenta inmanasse quae auctoris primarii non sunt; addantur exempla nonnulla quae, quamquam non ab omni dubitatione amota sunt, tamen sententiam illam probare videntur. Compluribus igitur locis vitarum fabulae inveniuntur vel sententiarum amplificationes, quae novi nihil enarrant, sed uberius tantum atque latius quae antecedunt adumbrant. Hoc loco ponendi sunt vitae Antiphontis v. 44—56, ubi de morte Antiphontis quae quisque auctor tradiderit refertur. Tales repetitiones vel potius amplificationes offendunt et vix putem ab auctore primario eas additas esse. Deinde vitae Lysiae v. 37—39, vitae Hyperidis v. 41—55 ad idem spectant; praeterea vitae Andocidae v.

strabitur. Restat ut vitam Dinarcheam qualis extat apud Dionysium et Pseudoplutarchum comparemus.

Dionysius p. 633 sqq.:

v. 5: ἀφικόμενος δὲ εἰς Ἀθήνας

v. 7—8: Θεοφράστῳ τε συνεγένετο καὶ Δημητρίῳ τῷ Φαλίρῃ

v. 10—13: μάλιστα — περιπεσόντων

p. 634 v. 7—10: ἐξέλθων δὲ — διέτριψεν

v. 15 — p. 635 v. 2: καὶ ἐνὶ — παρελθών

Pseudopl. p. 321:

v. 2: ἀφικόμενος εἰς Ἀθήνας

v. 4—6: ἀκρουατῆς μὲν ἐγένετο Θεοφράστου, ὠμίλησε δὲ καὶ Δημητρίῳ τῷ Φαλίρῃ

v. 6—8: μάλιστα δὲ — πεφευγόντων

v. 19—20: ἔφυγεν — ἔτι

v. 22—26: καταλύσας — δικαστηρίῳ

Fateor hac in vita maxumas inesse inter utrumque auctorem similitudines recteque statuit Seeliger aut utrumque ex communi fonte hausisse aut alterum alterius esse auctorem. Ipse arbitratur Pseudoplutarchum Dionysio sua debere. Haud recte, ut videtur. Nam cum, ut ille ipse concedit, quod de tempore quo Athenas advenit inter se dissentiunt scrupulum inicit, qui non potest amoveri nisi alium fontem secutum esse Pseudoplutarchum statuamus, deinde omnino deest apud Dionysium de lite Harpalica narratio, id quod sane Seeligero levius videtur; mihi autem apud Pseudoplutarchum v. 12 - 14 tam bene cum versibus et antecedentibus et sequentibus videntur cohaerere, ut uno tenore a compilatore in fonte inventos vix possit negari. Neque quod de verbis Dion. p. 633, 3 (ἀ οὖν ἐγὼ αὐτὸς δι' ἑμαυτοῦ κατέλαβόμην, ταῦτ' ἐστίν) censet Seeliger probare possum. Putat enim ille ex iis concludi primarium auctorem vitae Dinarcheae Dionysium Halicarnassensem fuisse omnesque alias vitas, si qua invenitur, ad eum redire necesse esse. Mihi enim verbum καταλαμβάνεσθαι nihil aliud significare videtur nisi „colligere“; unde collecta sint non additur. At complura inter Dionysium et oratorum locos conveniunt. Sane, sed inde non efficitur non eodem modo alium auctorem, qui eadem qua ille floruit aetate Dinarchum tractasse, id quod eo magis probatur quod duobus locis valde inter se discrepant Pseudoplutarchus et Dionysius.

De iis, quae restant vitis, i. e. de Antiphontis, Andocidis, Aeschinis, Hyperidis, Lycurgi concedit Seeliger (p. 43 sq.) non potuisse hauriri e Dionysio Halicarnassensi. Quae de Demosthenis vitae auctore prodit, tam incerta sunt ut vix quisquam credat. Primum autem iam per se multo verisimilius est omnes vitas Pseudoplutarcheas ex uno eodemque auctore haustas esse, deinde, ut tota ex argumentatione intellexeris, vitae primariae easdem fere res eodem ordine praebent et inprimis de ratione dicendi vel de numero orationum omnibus in vitis agitur; atque traduntur haec isdem fere verbis, ita ut omnia uni auctori tribuenda esse manifestum sit. Neque potest esse auctor Dionysius; certissime enim constat illum non de omnibus oratoribus, sed tantum de Lysia, Isocrate, Isaeo, i. e. de clarioribus natu maioribus oratoribus et de Aeschine, Hyperide, Demosthene, qui posteriore saeculo floruerunt, scripsisse. Ex his servantur de Lysia, de Isocrate, de Isaeo commentationes; de ceteris nihil servatur; Aeschinis et Hyperidis vitarum deest omnino commemoratio aut testimonium, ita ut summo in dubio versari videatur, num Dionysius vere de his scripserit; pro vita Demosthenis memoriae tradidit illud opus de vi dicendi Demosthenis, quo in opere compensationem illius fuisse haud absurde conicias. Itaque Dionysium Halicarnassensem auctorem esse vitarum Pseudoplutarchearum negandum est. Fontis autem nomen non solum in iis vitis, quas Dionysius tractavit, sed in nonnullis etiam aliis additur; is est Caecilius Calactinus.

Caput IV.*)

De fontibus vitarum Pseudoplutarchearum.

Floruisse videtur vitarum Pseudoplutarchearum partis prioris auctor circa Christum natum; fontium enim nomina cum

*) Quod nuper Ricardus Weise in „quaestionibus Caecilianis“ Berol. 1888 editis Dionysium Halicarnassensem Caecilio multo praefendum Caeciliusque „non solum annis, sed etiam indole atque ingenio aequali inferiorem“ esse censuit, hoc non curo. Adeundus est de hac re Hammer Jahresbericht f. klass. Altertumswissenschaft vol. 62 (1890) p. 68 sq.

antiquissimorum auctorum tum Philochori (vit. Dem. 119), Demetrii Magnetis afferuntur. Cum autem hic Ciceronis aequalis fuerit, certe post eum auctorem vitas primarias conscriptas esse statuendum est. Id quod eo probatur, quod una cum Dionysio Halicarnassensi eum fuisse, ut supra explicatum est, verisimile est. Ex iis autem auctoribus, qui oratoribus Atticis, quos vocant, operam navarunt, praeter ceteros Didymus Chalcenterus et Caecilius Calactinus longe excelebant, alter commentariis, alter libro qui inscribitur *περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν δέκα ῥητόρων*. Utriusque auctoris cum fragmenta usque ad nostram aetatem servata sint,*) ex comparatione ipsa effici potest, uter auctor vitarum sit Pseudoplutarchearum. Didymum auctorem primarium fuisse negandum videtur, nam neque nomen eius usquam in vitis nominatur et fragmenta quae servantur multo magis viri grammatici quam rhetoris specimen prae se ferunt. Contra Caecilius Calactinus nonnullis locis nominatim appellatur (praeter vit. Antiph. 74. ὁ Κεκίλιος παραπέθειται cf. vit. Antiph. 23: *Κεκίλιος δ' ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ συντάγματι*, quibuscum quae sequuntur tantopere videntur cohaerere, ut vix ab iis possint disiungi; cf. ib. 57; Isocr. 106).

Haec fragmenta rhetoricem manifesto sapiunt. Praeterea monendum omnibus in vitis quae ad oratoris sive artem rhetoricam sive orationum numerum spectant isdem fere verbis ubique commemorari ita ut omnia uni auctori tribuere non dubitemus. Itaque quamquam, cum minora sint fragmenta, certum proferre iudicium non ausim, vitas primarias Pseudoplutarcheas a Caecilio Calactino conscriptas esse verisimillimum fit. Ipse autem auctor vitarum primariarum maxumam, ut postea videbimus, partem ex orationibus ipsis hausit, nonnulla ex psephismatibus, quae collegerat Craterus (cf. Curtius Philol. XXIV p. 112), si qua ibi de oratoribus extabant, aut ex scriptoribus priscae aetatis, qui una cum oratore vel paullo post eum florebant.

*) Didymi Chalcenteri fragmenta collegit M. Schmidt, Lips. 1854, Caecili rhetoris fragmenta collegit Th. Burckhardt, Basileae 1863).

Atque primum quidem Antiphontis vita primaria fluxit et ex orationibus et ex Thucydidis libro VIII 68. praeterea e psephismatibus, quae de Antiphonte oratore lata erant. Ceterum caveamus ne omnia, quae de Antiphonte traduntur, ad oratorem referamus. Si enim v. 5 refertur Antiphontem Socrate familiariter usum esse, haec de alio Antiphonte intellegenda sunt: cfr. Xen. mem. I 6, 1. Diog. Laert. II 46. Tertius Antiphon commemoratur hac in vita 42 sqq.: ὡππερ Ἀνσίης ἐν τῷ ἐπιτῶ τῆς Ἀντιφώντος δευτεροῦς λόγῳ. cfr. de hoc Antiphonte Xenophontis Hellenica II 3, 40. Ad eundem respiciunt quae de stipendiis Antiphontis narrantur. Alius Antiphon Lysidonidae filius (Pseudopl. Antiph. vita 45 sqq.) a Cratino in *Ἰπτινῆ* illuditur. Multa postremo inrepserunt nostram in vitam de Antiphonte tragico — cfr. Arist. Rhet. B 1385a 9; vit. Pseudopl. 48 sqq. —, quem a Dionysio tyranno interfectum esse satis constat. Num poeta idem atque sophista sit dubium est; cfr. Philostr. vit. soph. p. 212 Kayser, Athen. XV 673 sq. Quae cum ita sint utrum haec omnia auctori vitae primariae tribuam necne non diiudico. Psephismatibus in vitis comparandis compilatorem usum esse supra dictum est; quorum fons cum in Antiphontis vita nominatim (v. 74) Caecilius Calactinus appelletur, etiam cetera quae adnectit psephismata ex illo fluxisse iam per se verisimile est. Caecilius autem aut per alios auctores (fortasse Hermippum) aut ipse ex Crateri *ψηφισμάτων συναγωγῆ* hausit, quam tertio ante Christum natum saeculo Craterus, Antigoni Macedonis frater composuit. Crateri autem psephismata*) non ex singulis quae extiterant in urbe monumentis sed ex apographis in Metroo descripta itaque abbreviata memoriae tradita esse iam dudum viri docti cognoverunt (cfr. Curtius, Philol. XXIV p. 113 sq.). Etiam Antiphontis psephisma, quale Pseudoplutarchus praebet, non ut servatur in lapide exaratum fuisse putandum est, nam praeter foedissimos librariorum errores multa insunt, quae ab usu in-

*) cfr. Hartel, Stud. über att. Staatsr. u. Urkundenw. (Sitz.-Ber. d. Wien. Akad. 1878 Bd. 90 p. 543 sqq.).

scriptionum publicarum valde abhorrent. Quod iam ipsum decreti initium docet. Omittitur enim *φυλῆς προτανευούσης* nomen, contra, quod prorsus inauditum est in decretis Euclidis anno vetustioribus, qua prytaniae die haec acta sint additur itemque ad scribae praesidisque nomen adicitur nomen demoticum, quod semper abest a titulis talis aevi. Attamen non negandum res ipsas, quas de Antiphonte nunc apud Pseudoplutarchum legimus, in psephismate extitisse; Pseudoplutarchus illud ut testimonium veritatis addidit. Ex psephismate autem fluxerunt

v. 1 (de genere) cfr. pseph. 93.

v. 37 sqq. " " 75 sqq.

Accuratus praeterea adhibita sunt Thucydidis libri VIII capita 68 et 90.

Ex his satis potest cognosci vitae Antiphontis primariae auctorem secutum esse antiquos auctores.

Andocidis vitam primariam ex oratore ipso emanasse testatur v. 40 sq.: *δηλοῖ δὲ περὶ πάντων ἐν τοῖς λόγοις οἷς συγγέγραφεν*. Et possunt comparari

Pseudopl. 1 sq. cum And. III 6.

v. 3 c. And. I 37—47. 147; Lysiae or. VI 23.

v. 27 sqq. c. And. I 4. 145. II 11. 13. 16. Lys. VI 26. 48.

v. 39 sq. c. And. III 14. 15. 33. 40.

Vitam quoque Lysianam ex oratore ipso hausit scriptor. Sed v. 7 erravit auctor, si anno quadringentesimo quinquagesimo nono natum esse Lysiam censet, quem annum coniectura collectum manifestum est; invenerat enim auctor in Lysiae ipsius oratione (contra Eratosthenem, quae permultis locis excerpta est) hunc puerum quindecim annorum migrasse Thurios. Thurios autem colonia deducta est a. 444, unde concluditur quindecim annis ante natum fuisse Lysiam. Necesse non est eum illo ipso anno venisse Thurios. E Platonis Phaedro 278 E cognoscitur multo maiorem natu fuisse Lysiam

Isocrate quem a. 436 natum satis constat. Itaque haud absurde conicias cum Christio*) c. annum 445 natum esse Syracusis oratorem. Accedit quod minime verisimile est a Lysia, qui arti rhetoricae, aut a Polemarcho, qui philosophiae studuerit, armatoria illa parata, sed multo probabilius esse a patre hereditate accepta. Brachylli fratris nomen ex orat. Pseudodemosth. interpolatum esse iam dudum viri docti cognoverunt. Una restat difficultas. Apud Dionysium enim Halicarnassensem scriptum invenimus: ἐν εὐπορίᾳ πολλῇ, quae verba sunt qui velint respondere Photianis οὐ πολλῶν ἐνδεέστερον. Cui sententiae ego non magis assentiendum puto quam Zuckero (Acta sem. phil. Erlang. I 303—305) censenti verba ἐν εὐπορίᾳ πολλῇ mutanda esse in ἔτη γρία, cum ego Dionysi verba non corrupta putem, sed male huic loco inserta atque eandem fere sententiam Pseudoplutarchum praebere v. 4: πλοῦτι διαφέρων, quibus verbis nihil videtur significari nisi divitiis Cephalum abundasse. Ceterum permulta ex orationibus Lysiae fluxisse unusquisque concedet qui accuratius introspiciat, inprimis cfr. Lysiae adv. Eratosthenem 16—18 c. Pseudoplut. p. 242 v. 22 sqq.

Quae sequuntur cum antecedentibus tam bene cohaerent, ut ea quoque ex Lysia ipso hausta esse videantur; orationis autem, in qua illa inesse potuerunt, si non fragmenta attamen titulus servatur: περὶ τῶν ἰδίων εὐεργεσιῶν, qua in oratione quam bene meritus sit de Atheniensibus Lysias explicat.

Etiam Isocratis vitam primariam magnam partem ex orationibus fluxisse perspicuum est inprimis ex oratione quae est περὶ ἀντιδόσεως.

cf. Pseudopl. 1 sqq. cum Isocr. XV 161.

”	”	21 sq.	”	”	”	”
”	”	66	”	”	XII 3.	267.
”	”	93	”	”	epist. 8,	1.

*) cfr. Iwan Müller's Handbuch der klass. Altertumswissenschaft VII 288. Blass, die attische Beredsamkeit 1 ed. alt. p. 339 sqq.

Isaei vita ex orationibus hausta non est, contra
Aeschinis vita primaria fere tota ex orationibus vel
Aeschinis ipsius vel Demosthenis emanavit.

- v. 1: Atque primum quidem Aeschinis patrem Athenis fugisse apud Aeschinem de falsa legatione legitur 78. *Κοθωζίδην* fuisse Aeschinem Demosthenes confirmat (de corona 180).
- v. 3: de parentibus Aeschinis ib. 130. 284. XIX 281. 282.
- v. 5 sq.: Actorem fuisse Aeschinem obicit Demosth. XIX 246. 337.
- v. 8: verba *ἔτι παῖς ὧν ἐδίδασκε γράμματα σὺν τῷ πατρὶ* e male intellecto Demosthenis loco orta sunt. cf. com. p. 18.
- v. 12: Partibus antidemosthenicis favisse praeter cetera ex orat. Dem. XVIII 161. 162 intelleges.
- v. 17: magistratu *πυλαγόρου* functum esse Aeschinem invenimus Dem. XVIII 142 sq., Aesch. contra Ctesiphontem 107 sqq. 113 sq.
- v. 24 sqq.: de fuga Aeschinis apud Pseudoplutarchum duas versiones coniunctas esse censet Blassius*), quarum altera brevior inveniatur apud scholiastam ad Aeschinis or. I 2, altera apud Philostratum in vita soph. p. 215 Kayser et apud anonymum *ἀτιμωθέντα καταφυγεῖν εἰς Ῥόδον*, apud Plutarchum in vita Dem. XXIV: *ἐκεῖνος—κατεβίωσεν*. Sed haud recte videtur iudicasse Blassius; mea enim sententia auctor ut verba *περὶ Ῥόδον καὶ Ἰωνίαν* explicaret, Ephesi versatum oratorem finxit, in urbe clarissima totius Asiae, quod eo facilius fieri potuit, quod Alexander tum in Asia bellum gerebat.

*) F. Blass, die attische Beredsamkeit 3, 2 p. 138.

In Lycurgi vita primaria loco orationum, quarum una adversus Leocratem servatur, psephisma respiciendum est, quod excerptum huic vitae adnectitur. cf. Pseudoplutarchi 4 sq. cum pseph. 165. (cf. schol. ad. Aesch. II 147; Harpocr. s. v. *Ἐρεβορράδα* et *Βούττης*)

cf. v. 9 cum v. 175 sqq.

„ v. 20 sqq. cum v. 178 sqq.

„ v. 32 sqq. „ „ 194 sqq.

Utrum singulae leges, quae inde a v. 39 enumerantur, a compilatore adnexae sint an ad primariam vitam pertineant mihi in dubio versatur.

Vitam Demosthenis ex orationibus vel ipsius vel Aeschinis maxumam partem repetitam esse manifestum est. Permulta porro tantopere conveniunt cum Plutarchi vita Demosthenis, ut auctorem vitae Pseudoplutarchi primariae et verum Plutarchum ex communi fonte hausisse verisimile esse videatur. Postremo respiciendum est psephisma, quod vitae adnectitur. Atque primum quidem

v. 1: de parentibus Demosthenis cf. Aesch. III 171; pseph. 245 (Plut. Dem. IV)

v. 3: una cum sorore educatum apud Dem. c. Aphob. compluribus locis narratur

v. 20—27: sine dubio compositi ex oratione contra Aphobum habita (Plut. Dem. IV)

v. 28: cf. c. or. adversus Midiam 156

v. 48 sqq.: conferas cum pseph. 250 sqq. 263 sq. 288 sq.

v. 83: „ „ „ 253 (Plut. Dem. XVII)

v. 101—105: „ „ „ 257 sqq.

v. 106 sq.: „ Dem. de corona 83. 222.

v. 111 sqq. 125 sqq.: cf. Dinarch. adv. Demosth. 60. Hyper. orat. adv. Dem.

v. 148: conferatur cum pseph. 272 sqq. 299 sqq.

Hyperidis quoque vita, quamquam orationibus corrupte servatis certum non adferamus iudicium, sine dubio magnam

partem ex iis quos collegit Blassius orationum titulis sumpta est. cf. Hyperidis orationes ed. Blass: 1) *κατὰ Δημοσθένους*, p. 1—21 2) *πρὸς Ἀριστογείτονα* frgm. VIII 31—42 3) *ἵπὲρ Φρόνης* frgm. LXII 174—182 4) *ἐπιτάφιος λόγος* p. 52—71 5) *Ἀηλιακός* frgm. XIV 70—78 6) *Ῥοδιακός* frgm. LI 164 7) *κατὰ Μειδίου* frgm. XXXV.

Hyp. v. 12 — cf. Boeckhius *Urkunden über d. Att.* Seew. XIII C.

„ 19—20 cf. c. Hyperidis contra Dem. frgm. VI.

Mira inter Hyp. v. 32 sqq. et Dem. v. 47 sqq. consensio occurrit; uterque enim orator in Neptuni templo captus dicitur Aeginae. Alterum ex altero hausisse manifestum est facileque mea sententia fieri potuit, ut Pseudoplutarchus quae de Demosthenis exitu scripta invenit, deferret ad Hyperidem.

Dinarchi vita ex orationibus non hausta est.

Sequitur ut quos alios fontes adhibuerit exquiramus; ac primum quidem Isaei et Dinarchi vitas amplectamur, quibus nihil inesse contendimus ex orationibus sumptum. Certo sane inter antiquos constabat Isaeum Demosthenis praeceptorem fuisse. De vita autem eius praecipue conferas Harpocracionem s. v. *Ἰσαῖος: μαθητὴς δὲ Ἰσοκράτους καθά φησιν Ἑρμιππος ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν Ἰσοκράτους μαθητῶν. Δημήτριος δ' ἐν τοῖς περὶ τῶν ὁμιωνύμων ποιητῶν Χαλκιδέα φησὶν αὐτὸν εἶναι.*

Qua aetate floruerit ex Demosthene aliisque facile intellegetur neque haec Dionysio primario vindicare debuit Seeliger. Quae certa de Isaeo tradita sunt ex Hermippo aut Demetrio sumpta esse verisimile fit.

Dinarchi vita minus vulgata erat quam ceterorum oratorum. Sane queritur Dionysius primo in capite, quod est de Dinarcho, neque Callimachum neque Pergamenos grammaticos neque Demetrium Magnetem satis in eum inquisivisse. Philochorum de fuga eorum, qui Athenis a Demetrio liberatis expulsi erant, eorumque reditu retulisse ex Dionysi de Dinarcho iud. p. 636, 7 sqq. R cognoscitur neque quidquam im-

pedit, quominus praeter Dionysium alter auctor ex Philochoro hauserit.

Sed aliorum etiam oratorum vitae non modo ex orationibus ipsis haustae sunt, sed etiam ex antiquorum auctorum scriptis, quorum nomina aut adduntur aut rerum conexu satis possunt cognosci: cf. Andoc. vitae v. 3sq.: ὡς δ' Ἑλλάνικος καὶ ἀπὸ Ἑρμοῦ, Dem. 119: ὡς φησι Φιλόχορος, ib. 159: ὡς Δημήτριος ὁ Μάγνης φησί. Compluribus locis auctorum nomina, si non adduntur, attamen facile sententiarum conexu possunt inveniri: Isocr. Pseudopl. 37 sqq. cf. c. Philostr. vit. soph. p. 214; Lyc. 35 cf. c. Plut. Phocione IX.

Manifestum est ex Plutarcho ipso illum nonnulla repetivisse; de Plutarchi in vitis parallelis fontibus viri docti alii protulerunt aliam sententiam. Id certo constat persaepe secutum esse Plutarchum Hermippum, qui nonnullis locis in vitis commemoratur quemque de Isocratis discipulis libros composuisse constat. Sed cum, ut initio commentationis exposui, aliquam rationem Pseudoplutarchus inter plerosque oratores et Isocratem intercedere vellet, mihi verisimillimum est magnam vitarum partem ex Hermippi scriptis sumptam esse. Praeter hos Philochorus sine dubio excerptus est a Plutarcho, cuius fragmenta nonnulla extant cuiusque nomen nonnullis vitae locis commemoratur. Doleo quod accuratius ob eam causam in hos fontes inquirere non possum, quod misella tantum frustula illorum auctorum servantur, e quibus nihil certi concludi possit.

Lyc. 43 sqq. cf. c. Paus. I 21, 1. 2.

„ 83—87 „ „ Dem. epist. III 24. Aesch. epist. 12, 14.

Ante litem Harpalicam mortuum esse Lycurgum testatur Hyperides κατὰ Δημοσθένους. Praeterea

cfr. Pspl. Demosth. 118 sqq. cum Plut. Dem. XXVI 19—32.

„ „ 96 sqq. cum Plut. Dem. XIV 5—10. XX. 9—13.

„ „ 129—133 cum Plut. Dem. XXVII 8 sqq. et c. pseph. 268 sq.

cfr. Pspl. Demosth. 148 cum Plut. Dem. XXVI 19. pseph.
273. 299.

” ” 149 sqq. cum Plut. Dem. XXIX.

” ” 153 sqq. cum Plut. Dem. XXIX. XXX
(diem mortis addit Plut. Dem. XXX 20).

Summa vero consensio inter Plutarchi vitam Demosthenis et Pseudoplutarchi, ut aut alteram ex altera aut utramque ex eodem fonte sumptam esse statuendum sit. Num Plutarchus ex vitae primariae auctore hauserit certo non iam potest diiudicari, utriusque auctoris argumentationem eadem ex origine natam esse verisimilius est. Et veri Plutarchi vita Demosthenis hausisse compilatorem vitarum statuatur. At primum Pseudopl. v. 96 sqq. uberius rem tractant quam Plut. Dem. XX 9—13. Deinde ex Pseudopl. v. 151 sq. *ἐλθόντος δ' ἐπ' αὐτὸν Ἀρχίου τοῦ Φυγαδοθήρου ἐπικαλουμένου ὃς παρέβαλε Ἀναξιμένει τῷ ῥήτορι* et Plut. Dem. XXIX 22 *ὁ δ' Ἀρχίας προσελθὼν* inter se comparatis a compilatore, quippe qui patris nomen addat, excerptum esse Plutarchum verisimile non esse concedes. Praecipuus autem, ut videtur, fons erat Theopompus in historiis Philippicis, quarum nonnullis locis vitae Demosthenis mentio fit (cf. Dem. Plut. 4. 13. 14. 18. 21. 25) et Hermippus (cf. Dem. Plut. 5. 11. 28. 30).

Iam ad additamenta eorumque originem transeamus, in quibus quae ex antecedentibus repetuntur, cum priore in capite enumerata sint, hoc loco omnino omisi.

Andoc. igitur v. 7 sqq. redeunt ad Thuc. VI 53 (cf. Plut. Alc. XXI).

Isocratis v. 35—36 cf. c. Isocr. orat. XV 4. 145 sq. 154.
158. 39. 40.

” ” 66 cf. c. Isocr. orat. XII 3. 267.

” ” 97 ” ” Philostr. vit. soph. p. 213.

Isaei v. 8 utrum a primario auctore an a compilatore adpositus sit in medio relinquam.

Lycurgi v. 29—33 fluxerunt e Lyc. adv. Leocr. 64 sq.

” ” 36—39 ” ” Dem. epist. III 6.

Lycurgi v. 60--67 fluxerunt e Plutarchi Phocionis c. XXIX
Flamin. XII.

- " " 70 sq. " " Hyp. frgm. 121.
" " 89 sq. " " psephismate v. 174.
" " 102--125 unde fluxerint certo diiudicari non
potest; stirps in iis inest Lycurgi, quae certe inve-
niebatur in historiis Atticis quae vocantur. His
autem praeter ceteros operam navavit Philochorus,
ad quem, cum citetur in vitis, hos versus redire facile
potest conici.

Demosth. v. 8: ὡς δὲ Ἠγήσιος ὁ Μάγνης φησί.

" " 17: ὡς δὲ Κησίβιος φησί.

Quae insunt v. 30—43 fabulae de Demosthene et apud
Plutarchum et apud Ciceronem atque Quintilianum leguntur;
hae omnes ortae sunt ex antiquorum auctorum scriptis. Quinti-
lianum e Cicerone, hunc ipsum ex fontibus Graecis hausisse
satis constat. Apud auctores Romanos illa fusius atque ube-
rius tractantur, sed res ipsae arte cum fabulis a Plutarcho
enarratis coniunguntur, ut eiusdem originis esse verisimile sit.
Quae origo fuerit diiudicari non potest, cum autem apud
Plutarchum Hermippi, apud Pseudoplutarchum Philochori nomen
tradatur, ex uno alterove horum scriptorum fabulas illas ex-
cerpsisse auctorem haud absurde conicies.

Demosth. v. 53 cf. c. Plut. Dem. VI 25.

- " " 55 " " Athen. XIII 583 F, qui fontem „Λυγ-
κεὺς ὁ Σάμιος“ nominat.
" " 58—60 ref. ad Ciceronis orat. 17. 56; de orat.
III 56. 213. Brutus 38, 142. cf. Quint.
XI 3, 6.
" " 63 sq. ex Plutarchi Demosth. IX 25.
" " 167 sq. sumpti ex Philochoro, ut additur.
" " 183 sq. duos liberos oratori fuisse ex una eadem-
que uxore fortasse male intellexit auctor
ex Athenaeo XIII 592 EF (huius loci fons
appellatur: ὡς φησιν Ἰδομενεύς).

Hyperidis v. 25—28 cf. c. Lyc. adv. Leocr. 36 sq.

” ” 41 sqq.: *Ἐρμειππος δέ φησι.*

” ” 52: *ὡς φησι Λιόδωρος.*

Dinarchi v. 11 sq. si est additamentum, e Pseudoplutarchi ingenio emanavit.

Restat ut unde auctaria sumpta sint diligentius exquiramus. Ac primum quidem ex auctariis perlegisse auctorem oratores efficitur.

Antiphon v. 68 sqq. mihi ex oratore ipso videntur sumpti (cf. Blass, die attische Beredsamkeit 1, 91—95).

Lysias v. 49 sqq.: de Metanaerae amore cf. orationem Pseudodemosthen. adv. Neaeram 21. cf. Athen. XIII 592 B, qui ex oratore sese hausisse profitetur.

Etiam quae v. 66 sqq. sequuntur e Lysiae orationibus excerpta esse manifestum est. Pro Iphicrate orationes habitas Lysiae fragmentis confirmatur, quae collegit Scheibe in editione Lysiae s. v. *ἀποσπασμάτια* p. 236 IX: *πρὸς Ἀρμόδιον περὶ Ἰφικράτους δωρεῶν.* De Timotheo extant nonnulla; in oratione XIX 34 apud Lysiam inveniuntur.

Isocratis v. 148 sqq. cf. c. Isocr. orat. XV 27. 33.

Aeschinis v. 46 cf. c. Demosth. XVIII 134.

” ” 47 ” ” ” XIX 237.

” ” 57 ex Demosthene fluxisse verbis significatur: *ὡς φησι Δημοσθένης* cf. Dem. de falsa legatione 241. 244. 252. 283. 285 sq.

Lycurgi v. 133 sq. de oratione adversus Autolycum cf. Harpocrationem s. v. *Ἀυτόλυκος: Αὐκούργου λόγος ἐστὶ κατ' Αυτόλύκου τοῦ Ἀρεοπαγίτου . . . ὡς ὁ αὐτὸς δηλοῖ ῥήτωρ ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους.* cf. Lyc. 53.

Quae sequuntur cum antecedentibus tam bene cohaerent, ut ex eodem fonte illa fluxisse pro certo habendum sit.

v. 160: de Neoptolemo conferantur Dem. orationes adversus Midiam et de corona, quibus ille nominatur inter eos, qui Demosthenis iram deprecati sunt.

Demosthenis v. 213 sq.: corruptum Persarum argento obiciunt
Demostheni Dinarchus adversus Demosthenem 112 sq.,
Hyperides adversus Demosth. 14.

v. 235 sqq.: vinum non amasse sese ipse laudat De-
mosth. orat. XIX 46.

Hyperidis v. 63 sq.: *αὐτὸς γὰρ ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου δηλοῖ.*

„ „ 78: Dem. orat. XVIII 134.

In fine pauca de nonnullis aliis fontibus addam:

Antiphontis v. 57 sq.: illusum a Platone comico oratorem
compiler vitarum e poeta ipso sumpsit.

Lysiae v. 53—65: epigramma a Philisco, Isocratis discipulo, in
Lysiam factum demonstrat Bergk ius in „poetis lyricis
graecis“ vol. II p. 640.

Isaei v. 15: e poeta comico fluxit.

Lycurgi: de psephismate lato Anaxicrate archonte psephis-
matis ipsi versus 165 sqq. 204 sqq. docent.

v. 144: ex Aristoph. avibus 1296 emanavit.

v. 145 sq.: cf. Harpocr. s. v. *Ἐτεροβουτάδα*; pseph.
169 sqq.

v. 155 sqq.: e psephismatis v. 205 sqq. sumpti sunt.

Hyperidis v. 60: cfr. Athen. VIII 341 E 342 C (e poeta
comico et Hermippo).

v. 73 hodie apud Diodorum (XVIII 13) servatus nescio
an e Philochoro absque hoc ex inscriptione ex-
cerptus sit.

In Dinarchi vita deest auctarium.

Vidimus igitur vitas decem oratorum Pseudoplutarcheas
ex duabus partibus conglutinatas esse, quarum prior certo
ordine composita ad antiquiorem aliquam auctorem referenda
est, quem equidem Caecilium Calactinum esse credo. Cuius
auctoris commentationes non integras servatas habemus, sed
cum in scholis rhetorum una cum orationibus lectitarentur,
additamentis auctae sunt ex orationibus ipsis repetitis. Haec
additamenta quamquam multis et diversis locis in vitas pri-

mariaſ irrepſerunt, tamen propterea ab his discerni et ſeiungi poſſunt, quod diſpoſitionem quam auctor primarius ſibi propoſuit turbant atque delent.

Postea addita est pars altera, quae fabulas atque narratiunculas praebet e vita primaria permixtas magis quam electas, ad quas nonnulla alia adiecta sunt vel aliunde sumpta vel prorsus ficta.

Denique utraque pars a grammatico aliquo retractata in eam quae nobis servata est formam videtur esse redacta.

Appendix.

I. Antiphontis vita.*)

(cf. Westermann, biographi graeci minores p. 230 sqq.; Photi bibliotheca cod. 259 p. 485 sq.)

1) Ἀντιφῶν Σωφίλου μὲν ἦν πατρός [τιῶν δὲ δήμιων Ῥαμινού-
σιος]. μαθητεύσας δὲ τῷ πατρὶ [ἦν γὰρ σοφιστής, ᾧ καὶ
Ἀλκιβιάδην φασὶν ἔτι παῖδα ὄντα φοιτῆσαι καὶ δύναμιν
λόγων κτησάμενος, ὡς τινες νομίζουσιν, ἀπ' οἰκείας φύσεως
5 ὥρμησε μὲν πολιτεύεσθαι], διατριβὴν δὲ συνέστησε, καὶ
Σωκράτει τῷ φιλοσόφῳ διεφέρετο τὴν ὑπὲρ τιῶν λόγων
διαφορὰν, οὐ φιλονείκιος, ἀλλ' ἐλεγκτικῶς, [ὡς Ξενοφῶν
ιστόρηκεν ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασιν]. καὶ τινας λόγους τοῖς
δεομένοις τῶν πολιτῶν συνέγραψεν εἰς τοὺς ἐν τοῖς δι-
10 καστηρίοις ἀγῶνας, πρῶτος ἐπὶ τοῦτο τραπεῖς, [ὥσπερ
τινὲς φασιν]. τῶν γὰρ πρὸ αὐτοῦ γενομένων οὐδενὸς
φέρεται δικανικὸς λόγος, [ἀλλ' οὐδὲ τῶν κατ' αὐτόν, διὰ
τὸ μηδέπω ἐν ἔθει τοῦ συγγράφειν εἶναι, οὐ Θεμιστο-
κλέους, οὐκ Ἀριστείδου, οὐ Περικλέους, καίτοι πολλὰς
15 ἀφορμὰς καὶ ἀνάγκας παρασχόντων αὐτοῖς τῶν καιρῶν· καὶ
γὰρ οὐ δι' ἀσθένειαν ἀπελείποντο τοῦ συγγράφειν, ὡς δῆλον
ἐκ τῶν εἰρημένων παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν περὶ ἑνὸς ἐκάστου
τιῶν προειρημένων ἀνδρῶν. ὅσους μὲντοι ἔχομεν ἐπὶ τὸ
παλαιότατον ἀναίεροντες ἀπομνημονεῦσαι τὴν ἰδέαν τῶν

*) Numeri versuum secundum editionem Westermanni adscripti sunt.

1) Photius p. 486 a 3.

20 λόγων ταύτην μεταχειρισαμένους, τούτους εὔροι τις ἂν ἐπιβεβληκότας Ἀντιφῶντι πρεσβύτη ἤδη ὄντι, οἷον Ἀλκιβιάδην, Κριτίαν, Λυσίαν, Ἀρχῖνον]. ¹⁾πρῶτος δὲ καὶ ῥητορικὰς τέχνας ἐξήνεγκε γενόμενος ἀγγέλους. διὸ καὶ Νέστιωρ ἐπεκαλεῖτο. ²⁾Κεκίλιος δ' ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ συντάγματι
25 Θουκυδίδου τοῦ συγγραφέως καθηγητὴν τεκμαίρεται γεγονέναι [ἐξ ὧν ἐπαινεῖται παρ' αὐτῷ ὁ Ἀντιφῶν]. ³⁾ἔστι δ' ἐν τοῖς λόγοις ἀκριβὴς καὶ πιθανὸς καὶ δεινὸς περὶ τὴν εὔρεσιν καὶ ἐν τοῖς ἀπόροις τεχνικὸς καὶ ἐπιχειρῶν ἐξ ἀδήλου καὶ ἐπὶ τοὺς νόμους καὶ τὰ πάθη τρέπων τοὺς λόγους, τοῦ
30 εὐπρεποῦς μάλιστα ⁴⁾στοχαζόμενος. ⁵⁾γένετο δὲ κατὰ τὰ Περσικὰ καὶ Ἰοργίαν τὸν σοφιστὴν, ὀλίγου νεώτερος αὐτοῦ, καὶ παρατέτακεν ἕως καταλύσεως τῆς δημοκρατίας ὑπὸ τῶν ὑγενομένης, [⁶⁾ἦν αὐτὸς δοκεῖ συγκατασκευάσαι, ὅτε μὲν δυσὶ τριηραρχῶν ναυσίν, ὅτε δὲ στρατηγῶν καὶ
35 πολλαῖς μάχαις νικῶν καὶ συμμαχίας μεγάλας αὐτοῖς προσαγόμενος καὶ τοὺς ἀκμάζοντας ὀπλίζων καὶ τριήρεις πληρῶν ἕξ, καὶ πρεσβέων ἐκάστοτε ὑπ' αὐτῶν, καὶ εἰς Λακεδαίμονα ἦνίκα ἐτετείχιστο Πειωνεία]. μετὰ δὲ τὴν
κατάλυσιν τῶν ὑ εἰσαγγέλθεις [σὺν Ἀρχεπτολέμῳ ἐν τῶν ὑ] ἔάλω, καὶ τοῖς περὶ τῶν προδοτῶν ἐπιτιμίαις
40 ὑπαχθεις ἄταφος ἐρρίφη καὶ σὺν τοῖς ἐκγόνοις ἄτιμος ἀνεγράφη. οἱ δ' ὑπὸ τῶν λ' ἀνηρῆσθαι αὐτὸν ἱστοροῦσιν, ὡσπερ Λυσίας [ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς Ἀντιφῶντος θυγατρὸς λόγῳ]. ἐγένετο γὰρ αὐτῷ θυγάτριον, οὗ Κάλλαισχος ἐπεδικάσατο. [ὅτι δ' ὑπὸ τῶν λ' ἀπέθανεν ἱστορεῖ καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ ἰε' τῶν Φιλιππικῶν. ἀλλ'
45 οὗτός γ' ἂν εἴη ἕτερος, Λυσιδωνίδου πατρός, οὗ Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ ὡς πονηροῦ μνημονεύει. πῶς γὰρ ἂν ὁ

1) Photius p. 486_a 11. 12.

2) Photius p. 486 a 4. 5.

3) Photius p. 485 b 10—14.

4) Quae apud Photium ib. 14—40 leguntur, omnino omittit Pseudo-plutarchus.

5) Photius p. 486 a 25 sqq.

6) Photius pro his perpaucis.

προτεθνεὺς καὶ ἀναιρεθεὶς ὑπὸ τῶν ὑπάλιν ἐπὶ τῶν λ'
 εἴη]; ἔστι δὲ καὶ ἄλλος λόγος περὶ τῆς τελευτῆς αὐτοῦ·
 πρεσβευτὴν γὰρ ὄντα αὐτὸν εἰς Συρακούσας πλεῦσαι,
 50 [ἤνικα ἤκμαζεν ἢ τοῦ προτέρου Διονυσίου τυραννίς],
 γενομένης δὲ [παρὰ πότον] ζήτησεως, τίς ἄριστός ἐστι
 χαλκός, καὶ τῶν πολλῶν διαφερομένων, αὐτὸν εἰπεῖν
 ἄριστον εἶναι ἐξ οὗ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων πεποιήγεται
 τοῦτο δ' ἀκούσαντα τὸν Διονύσιον καὶ ὑπονοήσαντα προ-
 55 τροπὴν εἰς ἐπίθεσιν εἶναι τὸ ῥηθὲν προστάξαι ἀναιρεθῆ-
 ναι αὐτόν. οἱ δ' ὅτι τὰς τραγωδίας αὐτοῦ διέσυρε
 χαλεπήσαντα. ¹⁾ φέρονται δὲ τῷ ῥήτορος λόγοι ξ', ὧν
 κατεψευσμένους φησὶ Κεκίλιος εἶναι τοὺς κέ. ²⁾ κεκωμώ-
 δηται δ' εἰς φιλαργυρίαν ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Πεισάνδρῳ.
 λέγεται δὲ τραγωδίας συνθεῖναι καὶ ἰδία καὶ σὺν Διο-
 60 νυσίῳ τῷ τυράννῳ. ἔτι δ' ὧν πρὸς τῇ ποιήσει τέχνην
 ἀλυπίας συνεστήσατο, ὥσπερ τοῖς νοσοῦσιν ἢ παρὰ τῶν
 ἰατρῶν θεραπεία ὑπάρχει, ἐν Κορίνθῳ τε κατεσκευασμένος
 οἴκημά τι παρὰ τὴν ἀγορὰν προέγραψεν ὅτι δύναται τοὺς
 λυπούμενους διὰ λόγων θεραπεύειν, καὶ πυνθανόμενος τὰς
 65 αἰτίας παρεμυθεῖτο τοὺς κάμνοντας. νομίζων δὲ τὴν
 τέχνην ἐλάττω ἢ καθ' αὐτὸν εἶναι ἐπὶ ῥητορικὴν ἀπειρά-
 πη. [εἰσὶ δ' οἱ καὶ τὸ Ἰλαύκου τοῦ Ῥηγίνου περὶ ποιη-
 τῶν βιβλίον εἰς Ἀντιφῶντα ἀναφέρουσιν. ἐπαινεῖται δ'
 αὐτοῦ μάλιστα ὁ περὶ Ἡρώδου καὶ ὁ πρὸς Ἐρασίστρατον
 70 περὶ τῶν ταῶν καὶ ὁ περὶ τῆς εἰσαγγελίας, ὃν ὑπὲρ ἑαυτοῦ
 γέγραφε, καὶ ὁ πρὸς Δημοσθένην τὸν στρατηγὸν παρα-
 νόμων]. ἔγραψε δὲ καὶ κατὰ Ἰπποκράτους τοῦ στρατηγοῦ
 λόγον καὶ εἶλεν αὐτὸν ἐξ ἐρήμου.

[Ψήφισμα ἐπὶ Θεοπόμπου ἄρχοντος, ἐφ' οὗ οἱ λ' κατε-
 λύθησαν, καθ' ὃ ἔδοξεν Ἀντιφῶντα κριθῆναι, ὃ Κεκίλιος
 75 παρατέθειται. „Ἐδοξε τῇ βουλῇ, καὶ τῆς πρυτανείας,
 Δημόνικος Ἀλωπεκῆθεν ἐγραμμιάτευε, Φιλόστρατος Παλλη-
 νεὺς ἐπεστάται, Ἄνδρων εἶπε· περὶ τῶν ἀνδρῶν, οὓς ἀπο-
 φαίνουσιν οἱ στρατηγοὶ πρεσβευομένους εἰς Λακεδαίμονα

1) Photius p. 485 b 40.

2) Photius p. 486 a 14—25.

ἐπὶ κακῷ τῆς πόλεως τῆς Ἀθηναίων καὶ ἐκ τοῦ στρατο-
 80 πέδου πλεῖν ἐπὶ πολεμίας νεῶς καὶ πεζεῦσαι διὰ Λεκε-
 λείας, Ἀρχεπτόλεμον καὶ Ὀνομακλέα καὶ Ἀντιφῶντα σὺλ-
 λαβεῖν καὶ ἀποδοῦναι εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπως δῶσι δίκην
 παρασχόντων δ' αὐτοὺς οἱ στρατηγοὶ καὶ ἐκ τῆς βουλῆς
 οἷστίνας ἂν δοκῇ τοῖς στρατηγοῖς προσελομένοις μέχρι 1,
 85 ὅπως ἂν περὶ παρόντων γένηται ἡ κρίσις, προσκαλεσάσ-
 θωσαν δ' αὐτοὺς οἱ θεσμοθέται ἐν τῇ αὖριον ἡμέρᾳ, καὶ
 εἰσαγόντων ἐπειδὴν αἱ κλήσεις ἐξίκωσιν εἰς τὸ δικαστή-
 ριον περὶ προδοσίας κατηγορεῖν τοὺς ἡρημένους συνηγόρους
 καὶ τοὺς στρατηγοὺς καὶ ἄλλος ἂν τις βούληται, ὅτου δ'
 90 ἂν καταψηφίσῃται τὸ δικαστήριον, περὶ αὐτοῦ ποιεῖν
 κατὰ τὸν νόμον ὅς κεῖται περὶ τῶν προδόντων.“ τούτῳ
 ὑπογράφεται τῷ δόγματι ἡ καταδίκη. „Προδοσίας ὄφλον
 Ἀρχεπτόλεμος Ἰπποδάμου Ἀγρούληθεν παριών, Ἀντιφῶν
 Σωφίλου Ῥαμινούσιος παριών. τούτοις ἐτιμήθη τοῖς αἰ
 95 παραδοθῆναι καὶ τὰ χρήματα δημόσια εἶναι καὶ τῆς θεοῦ
 τὸ ἐπιδέκατον, καὶ τὸ οἰκία κατασκάψαι αὐτῶν καὶ ὄρους
 θεῖναι τοῖν οἰκοπέδοις ἐπιγράψαντας „Ἀρχεπτολέμου καὶ
 Ἀντιφῶντος τοῖν προδόταιν“, τὸ δὲ δημάρχῳ ἀποφῆναι
 τὴν οὐσίαν αὐτοῖν, καὶ μὴ ἐξεῖναι θάψαι Ἀρχεπτόλεμον
 100 καὶ Ἀντιφῶντα Ἀθήνησι μηδ' ὅσης Ἀθηναῖοι κρατοῦσι,
 καὶ ἄτιμον εἶναι Ἀρχεπτόλεμον καὶ Ἀντιφῶντα καὶ γένος
 τὸ ἐκ τούτοις καὶ νόθους καὶ γνησίους, καὶ ἂν ποιήσῃται
 τινα τῶν ἐξ Ἀρχεπτολέμου καὶ Ἀντιφῶντος, ἄτιμος ἔστω
 ὁ ποιησάμενος. ταῦτα δὲ γράψαι ἐν στήλῃ χαλκῇ καὶ
 ἡπερ ἀνάκειται τὰ ψηφίσματα τὰ περὶ Φρονίχου καὶ
 105 τοῦτο θέσθαι.“]

II. Andocidis vita.

(cf. Westermann p. 237 sqq. Photi bibliotheca cod. 261 p. 488)

1) Ἀνδοκίδης [Λεωγόρου μὲν ἦν πατὸς τοῦ Ἀνδοκίδου τοῦ
 θεμένου ποτὲ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνην Ἀθηναίοις.
 τῶν δῆμων δὲ Κυθαθήναιος ἢ Θορεύς], γένους εὐπατριδῶν,
 ὡς δ' Ἑλλάνικος καὶ ἀπὸ Ἑρμοῦ. [καθίκει γὰρ εἰς αὐ-

1) Photius p. 488 a 22 sqq.

5 τὸν τὸ Κηρύκων γένος· διὸ καὶ προεχειρίσθη ποτὲ μετὰ
 Ἰλαύκωνος σὺν ναυσὶν κ' Κερκυραίοις βοηθήσων διαφερο-
 μένοις πρὸς Κορινθίους]. μετὰ δὲ ταῦτα αἰτιαθεὶς
 ἀσεβεῖν ὡς καὶ αὐτὸς τοὺς Ἑρμῆς περικόψας καὶ εἰς τὰ
 10 τῆς Δήμητρος ἁμαρτῶν μυστήρια [*διὰ τὸ πρότερον ἀκό-
 λαστον ὄντα, νύκτωρ κωμάσαντα θραῦσαι τι τῶν ἀγαλμά-
 των τοῦ θεοῦ καὶ εἰσαγγελέντα, ἐπειδὴ οὐκ ἐβουλήθη
 ὄν ἐξήτουν οἱ κατήγοροι δοῖλον ἐκδοῦναι, διαβληθῆναι
 καὶ πρὸς τὴν αἰτίαν τῆς δευτέρας γραφῆς ὑποπτον γενέσθαι,
 ἦν μετ' οὐ πολὺν χρόνον τοῦ ἐπὶ Σικελίαν στόλου συνέβη
 15 γενέσθαι, Κορινθίων εἰσπεμψάντων **** sic fere supplen-
 tur: τοὺς δράσοντας διὰ τοὺς Συρακουσίους ἀποίκους ὄντας.
 οὔτοι οὖν, τῶν ἐν Σικελίᾳ Ἑλλήνων ὑπὸ τῶν Συρακουσίων
 κακῶς διατεθέντων, Λεοντίλους τε καὶ Αἰγεσταίλους ἄνδρας
 ἰδίᾳ, μελλόντων βοηθεῖν αὐτοῖς τῶν Ἀθηναίων νύκτωρ
 τοὺς περὶ τὴν ἀγορὰν Ἑρμῆς περιέκοψαν, ὡς Κράτιππός
 φησι], κριθεὶς ἐπὶ τούτοις ἀπέφυγεν ἐπὶ τῷ μηνύσειν
 τοὺς ἀδικοῦντας· σπουδῆν δὲ πᾶσαν εἰσενεγκάμενος ἐξεῦρε
 20 τοὺς περὶ τὰ ἱερά ἁμαρτόντας, ἐν οἷς καὶ τὸν αὐτοῦ
 πατέρα ἐμήνυσεν. καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἐλέγξας
 ἐποίησεν ἀπολέσθαι, τὸν δὲ πατέρα ἐρρούσατο, καίτοι
 δεδεμένον ἤδη, ὑποσχόμενος πολλὰ λυσιτελήσειν αὐτὸν τῇ
 πόλει. καὶ οὐκ ἐψεύσατο· ἤλεγξε γὰρ ὁ Λεωγόρας πολλοὺς δι-
 25 μόσια χρήματα σφρατεριζομένους καὶ ἄλλα τινὰ ἀδικοῦντας
 [καὶ διὰ μὲν ταῦτα ἀφείθη τῆς αἰτίας]. οὐκ εὐδοκμιῶν
 δ' ὁ Ἄνδοκίδης ἐπὶ τοῖς πολιτευομένοις ἐπέθετο ναυκληρίᾳ
 καὶ τοῖς τε Κυπρίων βασιλεῦσι καὶ πολλοῖς ἄλλοις δοκί-
 μοις ἐπεξενώθη, ὅτε καὶ μίαν τῶν πολιτίδων, Ἀριστείδου
 30 θυγατέρα, ἀνεψιᾶν οὔσαν αὐτῷ, λάθρα τῶν οἰκείων ἐξα-
 γαγῶν ἐπεμψε δῶρον τῇ Κυπρίων βασιλεῖ. μέλλων δὲ
 ἐπὶ τούτοις εἰς δικαστήριον εἰσάγεσθαι πάλιν αὐτὴν
 ἐξέκλειψεν ἀπὸ ¹⁾ τῆς Κύπρου, καὶ ληφθεὶς ὑπὸ τοῦ βασι-
 λέως ἐδέθη. διαδράς δ' ἦκεν εἰς τὴν πόλιν καθ' ὃν χρόνον
 35 οἱ ὑ διεῖπον τὰ πράγματα. δεθεὶς δ' ὑπὸ τούτων καὶ

1) Photius p. 488 a 37 sqq. b 1.

διαφυγῶν αὐθις, ὅποτε κατελύθη ἡ ὀλιγαρχία, ἐξέπεσε τῆς πόλεως [ἕως τῶν λ' τὴν ἀρχὴν παραλαβόντων]. οἰκήσας δὲ τὸν τῆς φυγῆς χρόνον ἐν Ἡλίδι κατελθόντων τῶν περὶ Θρασύβουλον καὶ αὐτὸς ἦκεν εἰς τὴν πόλιν. πεμφθεὶς δὲ
 40 περὶ τῆς εἰρήνης εἰς Λακεδαίμονα καὶ δόξας ἀδικεῖν ἔφυγε. δηλοῖ δὲ περὶ πάντων ἐν τοῖς λόγοις οἷς συγγέγρα-
 φεν. ¹⁾οἱ μὲν γὰρ ἀπολογουμένου περὶ τῶν μυστηρίων εἰσὶν, οἱ δὲ καθόδου δεομένου. σώζεται δ' αὐτοῦ καὶ ὁ περὶ τῆς ἐνδείξεως λόγος [καὶ ἀπολογία πρὸς Φαίακα] καὶ περὶ τῆς εἰρήνης. ²⁾καὶ ἦκμακε μὲν κατὰ τοῦτον τὸν
 45 χρόνον ἅμα Σωκράτει τῷ φιλοσόφῳ. ἄρχει δ' αὐτῷ τῆς γενέσεως Ὀλυμπιάς μὲν οἷ [ἄρχων δ' Ἀθήνησι Θεογενίδης, ὥστ' εἶναι πρεσβύτερον αὐτὸν Λυσίου ἔτεσί που ἰ]. ³⁾τούτου δ' ἐπώνυμός ἐστι καὶ Ἐρμῆς ὁ Ἄνδοκίδου καλούμενος, ἀνά-
 θημα μὲν ὢν φυλῆς Αἰγηίδος, ἐπικληθεὶς δ' Ἄνδοκίδου
 50 διὰ τὸ πλησίον παροικῆσαι τὸν Ἄνδοκίδην. [καὶ αὐτὸς δ' ἐχορήγησε κυκλίῳ χορῷ τῇ αὐτοῦ φυλῇ ἀγωνιζομένη, διθυράμβῳ καὶ νικήσας ἀνέθηκε τρίποδα ἐφ' ὑψηλοῦ ἀντικρὺ τοῦ πωρίνου Σειληνοῦ]. ⁴⁾ἔστι δ' ἀπλοῦς καὶ ἀκατάσκευος ἐν τοῖς λόγοις, ἀφελῆς τε καὶ ἀσχημάτιστος.

III. Lysiae vita.

(cf. Westermann, p. 241 sqq. Photi bibliotheca cod. 262 p. 488—490)

⁵⁾ Λυσίας υἱὸς ἦν Κεφάλου τοῦ Λυσανίου τοῦ Κεφάλου, Συρακουσίου μὲν γένος, μεταναστάντος δ' εἰς Ἀθήνας ἐπιθυμία τε τῆς πόλεως καὶ Περικλέους τοῦ Ξανθίππου [πείσαντος αὐτὸν φίλον ὄντα καὶ ξένον, πλούτιω διαφέροντα,
 5 ὡς δὲ τινες ἐκπευόντα τῶν Συρακουσῶν ἦνίκα ὑπὸ Γέλωνος ἐτυρρανοῦντο. γενόμενος δ' Ἀθήνησιν ἐπὶ Φιλοκλέους ἄρχοντος τοῦ μετὰ Φρασικλῆ κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς π' Ὀλυμπιάδος] τὸ μὲν πρῶτον συνεπαιδεύετο τοῖς ἐπιφανεστάτοις Ἀθηναίων. ἐπεὶ δὲ τὴν εἰς Σύβαριν ἀποικίαν [τὴν

1) Photius p. 488 a 15—18.

2) Photius p. 488 a 20.

3) Photius p. 488 b 10.

4) Photius p. 488 a 18—20.

5) Photius p. 489 b 18.

10 ὕστερον Θουρίους μετονομασθεῖσαν] ἔστελλεν ἑῆ πόλις,
 ᾗχετο σὺν τῷ πρεσβυτάτῳ ἀδελφῷ Πολεμάρχῳ [ἦσαν γὰρ
 αὐτῷ καὶ ἄλλοι δύο, Εὐθύδημος καὶ Βράχυλλος], τοῦ
 πατρὸς ἤδη τετελευτηκότος, ὡς κοινωνήσων τοῦ κλήρου,
 ἔτη γεγονῶς ιε [ἐπὶ Πραξιτέλους ἄρχοντος] κακεῖ
 15 διέμεινε παιδευόμενος παρὰ Τισία καὶ Νικία τοῖς Συρακου-
 σίοις, κτησάμενός τ' οἰκίαν καὶ κλήρου λαχὼν ἐπολιτεύσατο
 1) ἕως Κλεοκρίτου τοῦ Ἀθήνησιν ἄρχοντος ἔτη λγ'. τῷ δ' ἐξῆς
 [Καλλία Ὀλυμπιάδι ἡβ' τῶν κατὰ Σικελίαν συμβάντων Ἀθη-
 ναίοις καὶ κινήσεως γενομένης τῶν τ' ἄλλων συμμάχων
 20 καὶ μάλιστα τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκούντων], αἰτιαθεὶς ἀτι-
 κίζειν ἐξέπεσε μετ' ἄλλων τ'. παραγενόμενος δ' Ἀθήνησι
 [ἐπὶ Καλλίου τοῦ μετὰ Κλεόκριτον ἄρχοντος], ἤδη τῶν
 ὑ κατεχόντων τὴν πόλιν, διέτριβεν αὐτόθι. [τῆς δ' ἐν
 Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίας] γενομένης καὶ τῶν λ' παρα-
 λαβόντων τὴν πόλιν ἐξέπεσεν ζ' ἔτη μείνας, ἀφαιρεθεὶς
 25 τὴν οὐσίαν καὶ τὸν ἀδελφὸν Πολεμάρχον, αὐτὸς δὲ διαδράς
 ἐκ τῆς οἰκίας ἀμυριθύρου οὔσης, ἐν ἣ ἔφιλάσσετο ὡς ἀπο-
 λούμενος, καὶ διῆγεν ἐν Μεγάρους. ἐπιθεμένων δὲ τῶν ἀπ'
 Φυλῆς τῇ καθόδῳ, ἐπεὶ χρησιμώτατος ἀπάντων ὤφθη, χρή-
 30 ματὰ τε παρασχὼν δραχμὰς β' καὶ ἀσπίδας σ', πεμφθεὶς τε
 σὺν Ἑρμῶνι ἐπικούρους ἐμισθώσατο τ', β' τ' ἐπεισε τάλαντα
 δοῦναι Θρασυδαῖον τὸν Ἰλλεῖον, ξένον αὐτῷ γεγονότα ἐφ' οἷς
 γράψαντος αὐτῷ Θρασυβούλου πολιτείαν μετὰ τὴν κάθοδον
 [ἐπ' ἀναρχίας τῆς πρὸ Εὐκλείδου] ὁ μὲν δῆμος ἐκύρωσε
 τὴν δωρεάν, ἀπενεγκαμένου δ' Ἀρχίνου γραφὴν παρανό-
 35 μων διὰ τὸ ἀπροβοίλευτον εἰσαχθῆναι ἕάλω τὸ ψήφισμα,
 καὶ οὕτως ἀπελαθεὶς τῆς πολιτείας τὸν λοιπὸν ὤκησε
 χρόνον ἰσοτελῆς ὄν, καὶ ἐτελεύτησεν αὐτόθι πγ' ἔτη βιοῦς
 ἢ ὡς τινες ος' ἢ ὡς τινες ὑπὲρ π', 2) ἰδίων Δημοσθένην
 40 μειράκιον ὄντα. γεννηθῆναι δὲ φασιν ἐπὶ Φιλοκλέους ἄρχον-
 τος. φέρονται δ' αὐτοῦ λόγοι ἑκέ. τούτων γνησίους φασὶν οἱ
 περὶ Διονύσιον καὶ Κεκίλιον εἶκαι σλγ', ἐν οἷς δις μόνον

1) Photius p. 489 b 29 addit: οὐ τῶν πολλῶν καταθεέστερον.

2) apud Photium p. 489 b 17.

ἤττησθαι λέγεται. ἔστι δ' αὐτοῦ καὶ ὁ ὑπὲρ τοῦ ψηφίσ-
 ματος, ὃ ἐγράψατο Ἀρχῖνος τὴν πολιτείαν αὐτοῦ περιελών,
 καὶ κατὰ τῶν λ' ἕτερος. ¹⁾ἔγένετο δὲ πιθανώτατος καὶ
 45 βραχύτατος, τοῖς ἰδιώταις τοὺς πολλοὺς λόγους ἐκδούς*) [εἰσὶ
 δ' αὐτῇ καὶ τέχνηαι ῥητορικαὶ πεποιημέναι καὶ δημηγορίαι,
 ἐπιστολαὶ τε καὶ ἐγκώμια καὶ ἐπιτάφιοι καὶ ἐρωτικοὶ καὶ
 Σωκράτους ἀπολογία ἐστοχασμένη τῶν δικαστῶν]. δοκεῖ
 δὲ κατὰ τὴν λέξιν εὐκόλος εἶναι, δυσμίμητος ὢν. [Ἰη-
 50 μουσθένης δ' ἐν τῇ κατὰ Νεαίρας λόγῳ ἐραστὴν αὐτὸν φησι
 γεγονέναι Μετανείρας ὁμοδούλου τῇ Νεαίρα. ὕστερον δ'
 ἔγημε Βραχύλλου τοῦ ἀδελφοῦ Θυγατέρα. μνημονεύει δ'
 αὐτοῦ καὶ Πλάτων ἐν τῇ Φαίδρῳ ὡς δεινοτάτου εἰπεῖν καὶ
 Ἰσοκράτους πρεσβυτέρου. ἐποίησε δὲ καὶ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα
 55 Φιλίσκος ὁ Ἰσοκράτους μὲν γνώριμος, ἑταῖρος δὲ Λυσίου·
 δι' οὗ φανερόν ὡς προέλαβε τοῖς ἕτεσιν, ὃ καὶ ἐκ τῶν
 ὑπὸ Πλάτωνος εἰρημένων ἀποδείκνυται. ἔχει δ' οὕτως
 νῦν, ὦ Καλλιόπης Θύγατερ, πολυηγόρε Φρόντι,
 δείξεις, εἴ τι φρονεῖς καὶ τι περισσὸν ἔχεις.
 60 τῇ γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεταρμωσθέντι καὶ ἄλλοις
 ἐν κόσμοισι βίου σῶμα λαβόνθ' ἕτερον
 δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσία ὕμνον,
 δύντα κατὰ φθιμένων, καὶ στέφος ἀθάνατον
 ὅς τό τ' ἐμῆς ψυχῆς δείξαι φιλέταιρον ἅπασι
 65 καὶ τὴν τοῦ φθιμένου πᾶσι βροτοῖς ἀρετὴν.
 συνέγραψε δὲ λόγῳ καὶ Ἰφικράτει, τὸν μὲν πρὸς Ἀρμόδιον,
 τὸν δὲ προδοσίας κρίνοντι Τιμόθεον, καὶ ἀμφοτέρους ἐνίκαι.
 ἀναδεξαμένου δ' Ἰφικράτους τὰς τοῦ Τιμοθέου πράξεις
 ταῖς εὐθύναις, ἀναλαβὼν τὴν τῆς προδοσίας αἰτίαν ἀπο-
 70 λογεῖται διὰ τοῦ Λυσίου λόγου, καὶ αὐτὸς μὲν ἀπελύθη,
 ὃ δὲ Τιμόθεος ἐζημιώθη πλείστοις χρήμασιν. ἀνέγνω δὲ
 καὶ ἐν τῇ Ὀλυμπιακῇ πανηγύρει λόγον μέγιστον, διαλλα-
 γέντας τοὺς Ἕλληνας καταλῦσαι Διονύσιον].

1) apud Photium p. 488 b 18.

*) Desunt omnino apud Pseudoplutarchum Photi p. 488 b 22 usque
 ad 489 b 17.

IV. Isocratis vita.

(cf. Westermann, p. 246 sqq. Photi bibl., cod. 260 p. 486—488)

¹⁾ Ἰσοκράτης Θεοδώρου μὲν ἦν παῖς [τοῦ Ἐρχιέως], ἐνὸς
 τῶν μετρίων πολιτῶν, [θεράποντας ἀύλοποιούς κεκτημένοι
 καὶ εὐπορήσαντος ἀπὸ τούτων, ὡς καὶ χορηγῆσαι καὶ παι-
 δεῦσαι τοὺς υἱούς (ἦσαν γὰρ αὐτῷ καὶ ἄλλοι, Τελέσιππος
 5 καὶ Διόμνηστος, ἦν δὲ καὶ θυγάτριον), ὅθεν εἰς τοὺς
 ἀύλους κεκωμώθηται ὑπ' Ἀριστοφάνους καὶ Στράτιδος].
 γενόμενος δὲ κατὰ τὴν περὶ Ὀλυμπιάδα [Ἰουσιμάχου Μυρ-
 ρινουσίου ἀρχοντος Ἀθήνησι], Λυσίου νεώτερος καὶ ἔτεσι,
 πρεσβύτερος δὲ Πλάτωνος ἕ, παῖς μὲν ὢν [ἐπαιδεύετο
 10 οὐδενὸς ἦντον Ἀθηναίων], ἀκροώμενος Προδίκου τε τοῦ
 Κείου καὶ Γοργίου τοῦ Λεοντίου καὶ Τιτίου τοῦ Συρα-
 κουσίου καὶ θηραμένους τοῦ ῥήτορος, [οὗ καὶ συλλαμβανο-
 μένου ὑπὸ τῶν λ' καὶ φυγόντος ἐπὶ τὴν βουλαίαν ἐστίαν
 ἀπάντων καταπεπληγμένων μόνος ἀνέστη βοηθήσων, καὶ
 15 πολὺν χρόνον ἐσίγησε κατ' ἀρχάς, ἔπειτα ὑπ' αὐτοῦ παρη-
 τήθη εἰπόντος ὀδυνηρότερον αὐτῷ συμβῆσθαι, εἴ τις τῶν
 φίλων ἀπολαύσει τῆς συμφορᾶς. καὶ ἐκείνου τινὰς οὐσας
 τέχνας αὐτῷ φασὶ συμπραγματεύσασθαι, ἥνικα ἐν τοῖς δι-
 καστηρίοις ἐσυκοφαντεῖτο, αἳ εἰσιν ἐπιγεγραμμένα Βότω-
 20 νος]. ἐπεὶ δ' ἠνδρώθη, τῶν μὲν πολιτικῶν πραγμάτων ἀπέσχε-
 το, ἰσχνόφωνός τ' ὢν καὶ εὐλαβῆς τὸν τρόπον καὶ τὰ πατρῶα
 ἀποβεβληκῶς ἐν τῷ πρὸς Λακεδαιμονίους πολέμῳ, ἄλλοις
 δὲ μεμελετηκῶς φαίνεται, ἓνα δὲ μόνον εἰπὼν λόγον τὸν
 περὶ τῆς ἀντιδόσεως. διατριβὴν δὲ συστησάμενος ἐπὶ τὸ φιλο-
 25 σοφεῖν καὶ γράφειν ἃ διανοηθεῖη ἐτρέπειο, καὶ τὸν τε
 πανηγυρικὸν λόγον καὶ τινὰς ἄλλους τῶν συμβουλευτικῶν
 οὓς μὲν αὐτὸς γράφων ἀνεγίνωσκεν, οὓς δ' ἑτέροις πα-
 ρεσκεύαζεν, ἠγούμενος οὕτως ἐπὶ τὸ τὰ δέοντα φρονεῖν τοὺς
 Ἕλληνας προτρέψασθαι. διαμαρτάνων δὲ τῆς προαιρέσεως
 30 τούτων μὲν ἀπέστη, σχολῆς δ' ἠγείτο ὡς τινὲς φασὶ
 πρῶτον ἐπὶ Χίου, μαθητὰς ἔχων θ'. ὅτε καὶ ἰδὼν τὸν
 μισθὸν ἀριθμούμενον εἶπε δακρύσας ὡς „ἐπέγνων ἑμαυτὸν

¹⁾ Photius p. 486 b 11.

νῦν τούτοις πεπραμένον.“ [ὠμίλει δὲ τοῖς βουλομένοις,
 χωρίσας πρῶτος τοὺς ἐριστικούς λόγους τῶν πολιτικῶν,
 περὶ οὓς ἐσπούδασεν. καὶ ἀρχὰς δὲ καὶ περὶ τὴν Χίον
 35 κατέστησε καὶ τὴν αὐτὴν τῇ πατρίδι πολιτείαν. ἀργύριόν
 τε ὅσον οὐδεὶς σοφιστῶν εὐπόρησεν, ὡς καὶ τριηραρχῆσαι].
 ἀκροαταὶ δ' αὐτοῦ ἐγένοντο εἰς ῥ' ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ Τι-
 μόθεος ὁ Κόνωνος, σὺν ᾧ καὶ πολλὰς πόλεις ἐπῆλθε,
 συντιθεὶς τὰς πρὸς Ἀθηναίους ὑπὸ Τιμοθέου πεμπομένας
 40 ἐπιστολάς, ὅθεν ἐδωρήσατο αὐτῷ τάλαντον [τῶν ἀπὸ
 Σάμου περιγενομένων]. ἐμαθήτευσε δ' αὐτῷ¹⁾ καὶ Θεόπομ-
 πος ὁ Χῖος καὶ Ἐφορος ὁ Κυμαῖος²⁾ καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ τὰ
 τραγωδούμενα συγγράψας καὶ Θεοδέκτης ὁ Φασηλίτης
 ὁ τὰς τραγωδίας ὕστερον γράψας [οὗ ἐστὶ τὸ μνημα ἐπὶ
 45 τὸν Κυαμίτην πορευομένοις κατὰ τὴν ἱερὰν ὁδὸν τὴν
 ἐπ' Ἐλευσίνα, τανῦν κατερηριμμένον, ἔνθα καὶ τοὺς
 ἐνδόξους τῶν ποιητῶν ἀνέστησεν σὺν αὐτῷ, ὧν Ὅμηρος ὁ
 ποιητὴς σώζεται μόνος], Δεωδάμας τ' Ἀθηναῖος καὶ Λά-
 κριτος * ὁ νομοθέτης Ἀθηναῖος, ὡς δὲ τινὲς φρασι
 50 καὶ Ὑπερείδης καὶ Ἰσαῖος. ³⁾ καὶ Δημοσθένην δ' ἔτι ῥη-
 τορεύοντί φρασι μετὰ σπουδῆς προσελθεῖν αὐτῷ καὶ
 χιλίας μὲν ἄς εἰσεπράττετο οὐκ ἔχειν φάναι πα-
 ρασχεῖν, διακοσίας δὲ δώσειν ἐφ' ᾧ τε τὸ πέμπτον
 μέρος ἐκμαθεῖν, τὸν δ' ἀποκρίνασθαι ὡς „οὐ τεμαχίζομεν,
 ᾧ Δημοσθένης, τὴν πραγματείαν, ὥσπερ δὲ τοὺς καλοὺς
 55 ἰχθῦς ὅλους πωλοῦμεν, οὕτω καὶ γὰρ σοι, εἰ βούλοιο μαθη-
 τεύειν, ἑλόκληρον ἀποδώσομαι τὴν τέχνην.“ ⁴⁾ ἔτελεύτα δ'
 ἐπὶ [Χαιρώνδου ἀρχοντος] ἀπαγγελθέντων τῶν περὶ Χαι-
 ρώνειαν [ἐν τῇ Ἰεπιοκράτους παλαίστρᾳ περὶ τὸν
 ἔξαγαγῶν αὐτὸν τοῦ βίου τέτρασιν ἡμέραις διὰ τοῦ σιτίων
 60 ἀποσχέθαι, [προειπὼν τρεῖς ἀρχὰς δραμάτων Εὐριπίδου
 Δαναὸς ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατήρ· Πέλοψ ὁ Ταν-
 τάλειος εἰς Πῖσαν μολῶν· Σιδώνιον ποτ' ἄστν Κάδμος

1) Photius p. 486 b 36. 37 addit: καὶ Ξενοφῶν ὁ Γρούλλου.

2) Photi ib. v. 38—40 desunt apud Pseudoplutarchum.

3) Photius, p. 487 a 4—10.

4) Photius p. 487 a 39. 40; b 1 sqq.

ἐκλιπών]. ὄκτω καὶ ἐνενήκοντα ἔτη βιούς ἢ ὡς τινες ἑκα-
 65 τὸν οὐχ ὑπομείνας τετράκις ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα καταδουλου-
 μένην, ¹⁾ πρὸ ἐνιαυτοῦ ἢ ὡς τινες πρὸ τεσσάρων ἐτῶν τῆς
 τελευτῆς συγγράψας τὸν Παναθηναϊκόν. τὸν δὲ Παναθηναϊ-
 κὸν ἔτεσι δέκα συνέθηκεν, οἱ δὲ δεκαπέντε λέγουσιν, ὃν
 μετενηνοχέναι ἐκ τῶν Γοργίου τοῦ Λεοντίνου καὶ Λυσίου,
 τὸν δὲ περὶ τῆς ἀντιδόσεως δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη γεγονώς,
 70 τὸν δὲ πρὸς Φίλιππον ὀλίγω πρότερον τοῦ θανάτου.
 [ἐγένετο δ' αὐτῷ καὶ παῖς Ἀφαρεὺς πρεσβύτη ὄντι ἐκ
 Πλαθάνης τῆς Ἰππίου τοῦ ῥήτορος ποιητός, τῶν δὲ τῆς
 γυναικὸς τριῶν παιδῶν ὁ νεώτατος]. ²⁾ εὐπτόρησε δ' ἱκανῶς,
 οὐ μόνον ἀργύριον εἰσπράττων τοὺς γνωρίμους, ἀλλὰ καὶ
 75 παρὰ Νικοκλέους τοῦ Κυπρίων βασιλέως, ὃς ἦν υἱὸς
 Εὐαγόρου, εἴκοσι τάλαντα λαβὼν ὑπὲρ τοῦ πρὸς αὐτὸν
 γραφέντος λόγου. ἐφ' οἷς φθονηθεὶς τρεῖς προεβλήθη
 τριήραρχεῖν καὶ δις μὲν ἀσθενεῖαν σκηψάμενος διὰ
 τοῦ παιδὸς παρητήσατο, τὸ δὲ τρίτον ἀναστὰς ἀνήλωσεν
 οὐκ ὀλίγα. ³⁾ πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα πατέρα, ὡς οὐδέν
 80 ἀλλ' ἢ ἀνδράποδον συνέπεμψε τῷ παιδίῳ „τοιγαροῦν“
 ἔφη „ἄπιθι, δύο γὰρ ἀνθ' ἑνὸς ἕξεις ἀνδράποδα.“ [ἠγω-
 νίσσατο δὲ καὶ τὸν ἐπὶ Μανσώλῳ τεθέντα ὑπ' Ἀρτεμισίας
 ἀγῶνα, τὸ δ' ἐγκώμιον οὐ σώζεται. ἐποίησε δὲ καὶ εἰς
 Ἑλένην ἐγκώμιον καὶ Ἀρεοπαγιτικόν. ἐξελθεῖν δὲ τοῦ
 85 βίου οἱ μὲν ἐναταιῶν φρασι σίτων ἀποσχόμενον, οἱ δὲ
 τεταρταῖον ἅμα ταῖς ταφαῖς τῶν ἐν Χαιρωνείᾳ πεσόντων].
 [συνέγραψε δ' αὐτοῦ καὶ ὁ παῖς Ἀφαρεὺς λόγους]. ἐτάφη⁴⁾
 δὲ μετὰ τῆς συγγενείας [πλησίον Κυνοσάργους ἐπὶ τοῦ
 λόφου ἐν ἀριστερᾷ αὐτὸς τε], καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ [θεό-
 90 δωρος] καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, [ταύτης τ'] ἀδελφή, [τηθὶς τοῦ
 ῥήτορος, Ἀνακίω, καὶ ὁ ποιητὸς υἱὸς Ἀφαρεὺς καὶ ὁ
 ἀνεψιὸς αὐτοῦ Σωκράτης, μητρὸς Ἰσοκράτους ἀδελφῆς

1) v. 35—38, p. 487 a 11—17 ib.; desunt omnino apud Pseudopl. 17—35 quae sunt de Panegyrico.

2) Photius p. 487 b 3 sqq.

3) Photius p. 487 b 15 sqq.

4) Photius p. 488 a 1 sqq.

Ἀνακοῦς υἱὸς ὧν, ὃ τ' ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁμώνυμος τοῦ
πατρὸς Θεοδώρου καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, τοῦ ποιηθέντος
αὐτῷ παῖδες Ἀφαρέως, ἢ τε γυνὴ Πλαθάνη, μήτηρ
95 δὲ τοῦ ποιητοῦ Ἀφαρέως. ἐπὶ μὲν οὖν τούτων τράπεζαι
ἐπῆσαν ἕξ, αἱ νῦν οὐ σώζονται. αὐτῷ δ' Ἰσοκράτει ἐπὶ
τοῦ μνήματος ἐπῆν κίων τριάκοντα πηχῶν, ἐφ' οὗ σειρὴν
πηχῶν ἑπτὰ συμβολικῶς, ὅς νῦν οὐ σώζεται. ἦν δὲ καὶ αὐτοῦ
τράπεζα πλησίον ἔχουσα ποιητὰς τε καὶ τοὺς διδασκά-
100 λους αὐτοῦ, ἐν οἷς καὶ Γοργίαν εἰς σφραῖραν ἀστρολογικὴν
βλέποντα αὐτόν τε τὸν Ἰσοκράτην παρεστῶτα]. ¹⁾ ἀνάκει-
ται δ' αὐτοῦ καὶ ἐν Ἐλευσινίῳ εἰκὼν χαλκῇ ἔμπροσθεν
τοῦ προστώου ὑπὸ Τιμοθέου τοῦ Κόνωνος καὶ ἐπιγέ-
γραπται

Τιμόθεος φίλιας τε χάριν ξενίην τε προτιμῶν
105 Ἰσοκράτους εἰκῶ τήνδ' ἀνέθηκε θεαῖς.

²⁾ Λεωχάρους ἔργον.

³⁾ φέρονται δ' αὐτοῦ λόγοι ἑξήκοντα, ὧν εἰσι γνήσιοι
κατὰ μὲν Διονύσιον εἴκοσι πέντε, κατὰ δὲ Κεκίλιον εἴκο-
σι οκτώ, οἱ δ' ἄλλοι κατεψευσμένοι. [εἶχε δ' ἀλλοτριῶς
110 πρὸς ἐπίδειξιν, ὡς ἀφικομένων ποτὲ πρὸς αὐτὸν τριῶν
ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν τοὺς μὲν δύο κατασχεῖν, τὸν δὲ τρίτον
ἀπολύσαι φάμενος εἰς τὴν ἐπιούσαν ἵξειν, νῦν γὰρ αὐτῷ
τὸ θέατρον εἶναι ἐν ἀκροατηρίῳ. εἰώθει δὲ καὶ πρὸς
τοὺς γνωρίμους αὐτοῦ λέγειν, ὡς αὐτὸς μὲν δέκα μνῶν
115 δώσειν δεκακισχιλίας]. ⁴⁾ καὶ πρὸς τὸν ἐρόμενον, διὰ τί
οὐκ ὧν αὐτὸς ἱκανὸς ἄλλους ποιεῖ, εἶπεν ὅτι καὶ αἱ ἀκόναί
αὐταὶ μὲν τέμνειν οὐ δύνανται, τὸν δὲ σίδηρον τμητικὸν
ποιούσιν. ⁵⁾ εἰσὶ δ' οἱ καὶ τέχνας αὐτὸν λέγουσι συγγεγρα-
φέναι, οἱ δ' οὐ μεθόδῳ, ἀλλ' ἀσκήσει χρήσασθαι. [πολί-
120 τήν δ' οὐδέποτε εἰσέπραξε μισθόν. προσέταττε δὲ τοῖς

1) Photius p. 488 a 2 sqq.

2) Photius p. 488 a 6 pro Λεωχάρους Κλεοχάρους praebeet.

3) Photius p. 486 b 5—7.

4) Photius p. 487 b 12.

5) Photius p. 486 b 7—10.

γνωρίμοις εἰς τὰς ἐκκλησίας ἀπαντῶσιν ἀναφέρειν αὐτῷ
 τὰ εἰρημένα]. ¹⁾ ἔλυπίθη δὲ καὶ οὐ μετρίως ἐπὶ τῷ Σω-
 κράτους θανάτῳ καὶ μελανειμονῶν τῇ ὑστεραίᾳ προῆλθεν.
 [πάλιν δ' ἐρομένοι τινὸς αὐτόν, τί ῥητορική, εἶπεν, τὰ μὲν
 125 μικρὰ μεγάλα, τὰ δὲ μεγάλα μικρὰ ποιεῖν. ἐστιώμενος
 δέ ποτε παρὰ Νικοκρέοντι, τῷ Κύπρου τυράννῳ, προτρε-
 πομένων αὐτόν τιῶν παρόντων διαλεχθῆναι ἔφη, „οἷς μὲν
 ἐγὼ δεινός, οὐχ ὁ νῦν καιρὸς, οἷς δ' ὁ νῦν καιρὸς, οὐκ ἐγὼ
 δεινός.“ Σοφοκλέα δὲ τὸν τραγικὸν θεασάμενος ἐπόμενον
 ἐρωτικῶς παιδὶ εἶπεν „οὐ μόνον δεῖ, Σοφρόκλεις, τὰς χεῖρας
 130 ἔχειν παρ' αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς.“ τοῦ δὲ Κυ-
 μαίου Ἐφόρου ἀπράκτου τῆς σχολῆς ἐξέλθόντος καὶ πάλιν
 ἐπὶ τοῦ πατρὸς Δημοφίλου πεμφθέντος ἐπὶ δευτέρῳ μισθῷ
 παιζῶν Δίφορον αὐτόν ἐκάλει ἐσπούδασε μέντοι ἱκανῶς
 περὶ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν ὑπόθεσιν τῆς χρείας αὐτοῦ ὑπε-
 135 θήκατο. ἐγένετο δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφευγῆς,
 ὡς ὑποπάστῳ παρειλκυσμένῳ ἐν τῇ κοίτῃ χρῆσθαι, κρόκῳ
 διάβροχον ἔχοντα τὸ προσκεφάλαιον, καὶ νέον μὲν ὄντα
 μὴ γῆμαι, γηράσαντα δ' ἑταίρα συνεῖναι], ²⁾ ἢ ὄνομα ἦν
 Λαγίσκη, ἐξ ἧς ἔσχε θυγάτριον, ὃ γενόμενον ἐτιῶν δώδεκα
 140 πρὸ γάμων ἐτελεύτησεν. ἔπειτα Πλαθάνην τὴν Ἰεπίου
 τοῦ ῥήτορος γυναῖκα ἠγάγετο τρεῖς παῖδας ἔχουσαν, ὧν
 τὸν Ἀφαρέα, ὡς προείρηται, ἐποιήσατο, ὅς καὶ εἰκόνα
 αὐτοῦ χαλκῆν ἀνέθηκε πρὸς τῷ Ὀλυμπιεῖ ἐπὶ κίονος
 καὶ ἐπέγραψεν

Ἴσοκράτους Ἀφαρέως πατρὸς εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκε
 145 Ζηνὶ θεοῦς τε σέβων καὶ γονέων ἀρετήν.
 [λέγεται δὲ καὶ κελητῖσαι ἔτι παῖς ὧν ἀνάκειται γὰρ
 ἐν ἀκροπόλει χαλκοῦς ἐν τῇ σφαιρίστρᾳ τῶν ἀρρηφύρων
 κελητίζων ἔτι παῖς ὧν, ὡς εἰπόν τινες]. ³⁾ δύο δ' ἐν
 ἀπαντι τῷ βίῳ συνέστησαν αὐτῷ ἀγῶνες, πρότερος
 150 μὲν εἰς ἀντίδοσιν προκαλεσαμένοι αὐτόν Μεγακλείδοι,
 πρὸς ὃν οὐκ ἀπέληνθησε διὰ νόσον, τὸν δ' υἱὸν πέμψας

¹⁾ Photius p. 487 b 18. 19.

²⁾ Photius p. 488 a 9—13.

³⁾ Photius p. 487 b 19—25.

Ἄφαρέα ἐνίκησε, δεύτερος δὲ Λυσιμάχου αὐτὸν προκα-
 λεσαμένου περὶ τριηραρχίας εἰς ἀντίδοσιν, ἠττηθεὶς δὲ
 τὴν τριηραρχίαν ἔπέστη.*) [ἦν δ' αὐτοῦ καὶ γραπτὴ
 εἰκὼν ἐν τῷ πομπείῳ. ὁ δ' Ἄφαρέως συνέγραψε μὲν
 155 λόγους, οὐ πολλοὺς δέ, δικανικούς τε καὶ συμβουλευτικούς·
 ἐποίησε δὲ καὶ τραγηδίας περὶ ἑπτὰ καὶ τριάκοντα, ὧν
 ἀντιλέγονται δύο. ἀρξάμενος δ' ἀπὸ Λυσιστράτου διδάσκειν
 ἄχρι Σωσιγένους ἐν ἔτεσιν εἰκοσιοκτὼ διδασκαλίας ἀστικὰς
 καθῆκεν ἕξ καὶ δὶς ἐνίκησε διὰ Διονυσίου καθεὶς καὶ
 160 δι' ἑτέρων ἑτέρας δύο Ἀθηναϊκῶν. τῆς δὲ μητρὸς αὐτῶν
 Ἰσοκράτους καὶ Θεοδώρου καὶ τῆς ταύτης ἀδελφῆς Ἀνα-
 κοῦς εἰκόνες ἀνέκειντο ἐν ἀκροπόλει, ὧν ἡ τῆς μητρὸς
 παρὰ τὴν Ὑγίειαν νῦν κεῖται μετεπιγεγραμμένη, ἡ δ'
 Ἀνακοῦς οὐ σώζεται· ἔσχε δὲ δύο υἱοὺς, Ἀλέξανδρον μὲν
 ἐκ Κοίνου, Σωσικλέα δ' ἐκ Λυσίου].

V. Isaei vita.

(cf. Westermann, p. 260 sq. Photi bibliotheca cod. 263 p. 490)

1) Ἰσαῖος Χαλκιδεὺς μὲν ἦν τὸ γένος, παραγενόμενος δ' εἰς
 Ἀθήνας καὶ σχολάσας Ἰσοκράτει ** Λυσίᾳ, 2) κατὰ τε τὴν
 τῶν ὀνομάτων ἀρμονίαν καὶ τὴν ἐν τοῖς πράγμασι δεινότητα,
 ὥστ' εἰ μὴ τις ἔμπειρος πάνυ τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἀνδρῶν
 5 εἶη, οὐκ ἂν διαγνοίη πολλοὺς τῶν λόγων ῥαδίως ὀπιότερου
 τῶν ῥητόρων εἶσιν.³⁾ ἤκμασε⁴⁾ δὲ μετὰ τὸν Πελοποννη-
 σιακὸν πόλεμον, [ὡς ἔστι τεκμήρασθαι ἐκ λόγων αὐτοῦ],
 καὶ μέχρι τῆς Φιλίππου ἀρχῆς παρέτεινεν. καθηγήσατο⁵⁾
 δὲ Δημοσθένους ἀποστάς τῆς σχολῆς ἐπὶ δραχμαῖς μυριάς,
 10 διὸ καὶ μάλιστα ἐπιφανῆς ἐγένετο. αὐτὸς δὲ καὶ τοὺς
 ἐπιτροπικούς λόγους συνέταττε τῷ Δημοσθένει, ὡς τινες

*) p. 487 b 26—40 quae in Photiana vita insunt omittit Pseudo-
 plutarchus.

1) Photius p. 490 a 25.

2) Photius p. 490 a 15—20.

3) apud Photium p. 490 a 20. 21 adduntur πλὴν κατὰ γε τοὺς σχι-
 ματισμούς.

4) Photius p. 490 a 27 sqq.

5) Photius p. 490 a 23. 29—31.

εἶπον. καταλέλοιπε¹⁾ δὲ λόγους ἑξήκοντα τέσσαρας, ὧν εἰσι γνήσιοι πενήκοντα, [καὶ ἰδίας τέχνας]. πρῶτος²⁾ δὲ καὶ σχηματίζειν ἤρξατο καὶ τρέπειν ἐπὶ τὸ πολιτικὸν τὴν διάνοιαν, ἧ μάλιστα μεμίμηται Δημοσθένης. [μνημο-
15 νεύει δ' αὐτοῦ Θεόπομπος ὁ κωμικὸς ἐν τῷ Θησεῖ].

VI. Aeschinis vita.

(cf. Westermann, p. 262 sqq. Photi bibliotheca cod. 264 p. 490)

³⁾ Αἰσχίνης Ἀτρομήτου, φυγόντος μὲν ἐπὶ τῶν λ', συγκαταγαγόντος δὲ τὸν δῆμον, καὶ Γλαυκοθέας, τῶν δῆμιον Κοθωκίδης, οὔτε κατὰ γένος τῶν ἐπιφανῶν οὔτε κατὰ περιουσίαν χρημάτων· νέος δ' ὧν καὶ ἐρρωμένος τῷ
5 σώματι περὶ τὰ γυμνάσια ἐπόνει, λαμπρόφρωνος δ' ὧν μετὰ ταῦτα τραγωδίαν ἤσκησεν, ὡς δὲ Δημοσθένης φησὶν ὑπογραμματεύων καὶ τριταγωνιστῶν Ἀριστοδήμου ἐν τοῖς Διονυσίοις διετέλει, ἀναλαμβάνων ἐπὶ σχολῆς τὰς παλαιὰς τραγωδίας, καὶ ἔτι παῖς ὧν ἐδίδασκε γράμματα σὺν τῷ
10 πατρὶ, καὶ μειράκιον ὧν ἐστρατεύετο [ἐν τοῖς περιπέλοις]. ἀκροατῆς δὲ γενόμενος ὡς μὲν τινες λέγουσιν Ἰσοκράτους καὶ Πλάτωνος, ὡς δὲ Κεκίλιος Λειωδάμαντος, καὶ πολιτευόμενος οὐκ ἀφανῶς ἐκ τῆς ἐναντίας μερίδος τοῖς περὶ Δημοσθένην, ἐπρέσβευσεν ἄλλας τε πρεσβείας πολλὰς καὶ
15 πρὸς Φίλιππον ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, ἐφ' ἣ κατηγορήθη ὑπὸ Δημοσθένους [ἀνηρημένου τοῦ Φωκέων ἔθνους], ἔτι δ' ὡς πόλεμον ἐξάψας, ἠνίκα πευλαγόρας ἠρέθη, Ἀμφικτύοσι πρὸς Ἀμφισσεῖς τοὺς τὸν λιμένα ἐργαζομένους, ἐξ οὗ συνέβη τοὺς Ἀμφικτύονας Φιλίππῳ προσφυγεῖν, τὸν δ'
20 ὑπὸ τοῦ Αἰσχίνου συνεργούμενον ἐπιθέσθαι τοῖς πράγμασι καὶ τὴν Φωκίδα λαβεῖν· ἀλλὰ συνειπόντος αὐτῷ Εὐβούλου τοῦ Σπινθάρου Προβαλεισίου δημαγωγοῦντος λ' ψήφοις ἀπέφυγεν. [εἰσὶ δ' οἱ φασὶ συγγράψαι μὲν τοὺς ῥήτορας τοὺς λόγους, ἐμποδῶν δὲ γενομένων τῶν περὶ

1) Photius p. 490 a 11—13.

2) Photius p. 490 a 21—24.

3) Photius p. 490 b 5.

Χαιρώνειαν μηκέτι τὴν δίκην εἰσελθεῖν]. χρόνῳ δ' ὕστερον
 25 Φιλίππου μὲν τετελευτηκότος, Ἀλεξάνδρου δὲ διαβαίοντος
 εἰς τὴν Ἀσίαν ἐγράψατο Κτησιφῶντα παρανόμιον ἐπὶ
 ταῖς Δημοσθένους τιμαῖς, οὐ μεταλαβὼν δὲ τὸ πέμπτον
 μέρος τῶν ψήφων ἔφυγεν εἰς τὴν Ῥόδον, ἡ δὲ δραχμὰς
 ὑπὲρ τῆς ἥττης οὐ βουληθεὶς καταθέσθαι. [οἱ δ' ἀτιμίας
 30 αὐτῷ προστιμηθῆναι λέγουσιν οὐ θέλοντι ἐξελθεῖν τῆς
 πόλεως, καὶ ἐλθεῖν εἰς Ἔφεσον ὡς Ἀλέξανδρον. τοῦ
 δὲ τελευτήσαντος ταραχῆς οὐσης ἀπάρας εἰς τὴν Ῥόδον]
 ἐνταῦθα σχολὴν καταστησάμενος ἐδίδασκεν. ἀνέγνω τε
 τοῖς Ῥοδίοις τὸν κατὰ Κτησιφῶντος λόγον ἐπιδεικνύμενος
 35 θαυμαζόντων δὲ πάντων, εἰ ταῦτα εἰπὼν ἠτήθη „οὐκ
 ἂν“ ἔφη „ἐθαυμάζετε, Ῥοδίοι, εἰ πρὸς ταῦτα Δημοσθέ-
 ρους λέγοντος ἠκούσατε.“ [σχολὴν τ' ἐκεῖ προσκατέλιπε,
 τὸ Ῥοδιακὸν διδασκαλεῖον κληθέν]. ἔπειτα πλεύσας εἰς
 Σάμον καὶ διατρίβων ἐπὶ τῆς νήσου ὀλίγον ὕστερον ἔτε-
 40 λεύτησεν. ¹⁾ ἐγένετο δ' εὐφρωνος, [ὡς δῆλον ἔκ τε ὧν φησι
 Δημοσθένης καὶ ἐκ τοῦ Δημοχάρους λόγου]. φέρονται
²⁾ δ' αὐτοῦ λόγοι δ', [ὅ τε κατὰ Τιμάρχου καὶ ὁ τῆς πα-
 ραπρεσβείας καὶ ὁ κατὰ Κτησιφῶντος, οἱ καὶ μόνοι εἰσὶ
 γνήσιοι]· ὁ γὰρ ἐπιγραφόμενος Δηλιακὸς οὐκ ἔστιν Αἰσχίνου.
 [ἀπεδείχθη μὲν γὰρ ἐπὶ τὴν κρίσιν τὴν περὶ τοῦ ἱεροῦ
 45 τοῦ ἐν Δήλῳ συσταθεῖσαν συνήγορος, οὐ μὴν εἶπε τὸν
 λόγον. ἐχειροτονήθη γὰρ Ὑπερείδης ἀντ' αὐτοῦ, ὡς
 φησι Δημοσθένης. ἔσχε δὲ καὶ ἀδελφούς, ὡς φησιν αὐτὸς,
 Ἀφόβητον καὶ Φιλοχάρη]. ἀπίγγειλε ³⁾ δὲ καὶ τὴν ἐν
 Ταμύναις νίκην πρῶτος Ἀθηναίοις, ἐφ' ἧ καὶ ἑστεφα-
 50 νώθη τὸ δεύτερον. [οἱ δ' εἶπον μηδὲ μαθητεῦσαί τισι
 τὸν Αἰσχίνην, ἀλλ' ἐκ τῆς ὑπογραμματοείας ἀρθῆναι ἐν
 τοῖς δικαστηρίοις τότε διάγοντα], πρῶτον ⁴⁾ δ' εἰπεῖν ἐν
 τῷ δήμῳ κατὰ Φιλίππου, εὐδοκιμήσαντά τε πρεσβευτὴν

1) Photius p. 490 a 36—37.

2) Photius p. 490 a 34 (verba καὶ ἐπιστολαὶ θ' desunt in vita Pseudo-
 plutarchea).

3) Photius p. 490 a 41—42.

4) Photius p. 490 a 42 b 1—4.

χειροτονηθῆναι πρὸς Ἀρκάδας, πρὸς οἷς ἀφικόμενον συστή-
 55 σαι τοὺς μυρίους ἐπὶ Φίλιππον. ἐγράψαι¹⁾ δὲ καὶ Τι-
 μαρχον ἑταιρήσεως, ὃ δ' ἐκλιπὼν τὸν ἀγῶνα αὐτὸν ἀνήρ-
 τησεν, [ὡς κού φησι Δημοσθένης. ἐχειροτονήθη δὲ
 πρεσβευτὴς μετὰ Κτησιφῶντος καὶ Δημοσθένους περὶ
 τῆς εἰρήνης, ἐν ἣ ἄμεινον τοῦ Δημοσθένους ἠνέχθη τὸ
 δεύτερον δὲ δέκατος ὢν κυρίως ὄρκους τὴν εἰρήνην κρι-
 60 θεὶς ἀπέφυγεν, ὡς προείρηται].

VII. Lycurgi vita.

(cf. Westermann, p. 270 sqq. Photi bibliotheca cod. 268 p. 496 sq.)

²⁾ Λυκούργος πατρὸς μὲν ἦν Λυκόφρονος τοῦ Λυκούργου
 [ὃν οἱ τριάκοντα τύραννοι ἀπέκτειναν, αἰτίου αὐτῷ τῆς
 ἀναιρέσεως γενομένου Ἀριστοδήμου Βατῆθεν, ὃς καὶ ἑλλη-
 νοταμίας γενόμενος ἔφυγεν ἐν τῇ δημοκρατίᾳ], τῶν δῆμων
 5 [δὲ Βουτάδης, γένους τοῦ τῶν] Ἐτεοβουιαδῶν. ἀκροατῆς
 δὲ γενόμενος Πλάτωνος τοῦ φιλοσόφου³⁾ ταπεινὰ ἐφι-
 λосоφῆσεν, εἶτα καὶ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος γνώριμος
 γενόμενος ἐπολιτεύσατο ἐπιφανῶς καὶ λέγων καὶ πράτ-
 των, καὶ δὴ πιστευσάμενος τὴν διοίκησιν τῶν χρημάτων
 10 ταμίας γὰρ ἐγένετο ἐπὶ γ' πενταετηρίδας⁴⁾ ταλάντων ἰδ
 [ἢ ὡς τινες ,ιη χν', * καὶ ὃ τὰς τιμὰς αὐτῷ ψηφίζόμενος
 Στρατοκλῆς ὁ ῥήτωρ, τὸ μὲν πρῶτον αἶρεθεὶς αὐτὸς],
 ἔπειτα τῶν φίλων ἐπιγραψάμενός τινα αὐτὸς ἐποιεῖτο
 τὴν διοίκησιν [διὰ τὸ φθάσαι νόμον εἰσενεγκεῖν, μὴ πλείω
 15 ε' ἐτῶν διέπειν τὸν χειροτονηθέντα ἐπὶ τὰ δημόσια χρή-
 ματα αἰεί τ' ἐφροσνῶς τοῖς ἔργοις διετέλεσε καὶ θέρους
 καὶ χειμῶνος]. καὶ ἐπὶ τὴν τοῦ πολέμου παρασκευὴν χει-
 ροτονηθεὶς πολλὰ τῆς πόλεως ἐπηνώρθωσε καὶ τριήρεις
 παρεσκεύασε τῷ δήμῳ ὕ', [καὶ τὸ ἐν Λυκείῳ γυμνάσιον
 ἐποίησε καὶ ἐρύτευσε καὶ τὴν παλαιστραν ὠκοδόμησε καὶ
 20 τὸ ἐν Διονύσου θέατρον ἐπιστατῶν ἐπειτέλεσεν. πιστευ-

¹⁾ Photius p. 490 a 37—40.

²⁾ Photius p. 496 b 38—41 desunt apud Pseudoplutarchum.

³⁾ Photius p. 497 a 3 addit ὡς ἡ ἱστορία λέγει.

⁴⁾ Photius p. 497 a 7—8 addit κατὰ τὸ ἄριστον ταῦτα καὶ φιλο-
 πονώτατον.

σάμενος δ' ἐν παρακαταθήκῃ παρὰ τῶν ἰδιωτῶν σν' τά-
 λαντα ἐφύλαξε, πομπειὰ τε χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ τῇ πόλει
 κατεσκεύασε καὶ Νίκας χρυσᾶς]. πολλὰ δ' ἡμίεργα παρα-
 λαβὼν ἐξετέλεσε, καὶ νεωσοίκους καὶ τὴν σκευοθήκην,
 25 καὶ τῷ σταδίῳ τῷ-Παναθηναϊκῷ τὴν κρηπίδα περιέθηκεν,
 [ἐξεργασάμενος τοῦτό τε καὶ τὴν χαράδραν ὁμαλὴν ποιήσας,
 Λεινίου τινὸς, ὃς ἐκέκτητο τοῦτο τὸ χωρίον, ἀνέντος τῇ
 πόλει, προσειπόντιος αὐτὸ χάρισσασθαι Λυκούργῳ]. ἔσχε
 δὲ καὶ τοῦ ἄστεος τὴν φυλακὴν καὶ τῶν κακούργων¹⁾ τὴν
 30 σύλληψιν,²⁾ οὓς ἐξήλασεν ἅπαντας, ὡς καὶ τῶν σοφιστῶν
 ἐπίους λέγειν, Λυκούργον οὐ μέλανι, ἀλλὰ θανάτῳ χρίοντα
 τὸν κάλαμον κατὰ τῶν πονηρῶν, οὕτω συγγράφειν. ³⁾ ὅθεν
 ἐξαιτηθέντα αὐτὸν ὑπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως⁴⁾ ὁ δῆμος
 οὐ προήκατο. [καθ' ὃν δὲ χρόνον ἐπολέμει Φίλιππος
 35 πρὸς Ἀθηναίους τὸν δεύτερον πόλεμον], ἐπρέσβευε [μετὰ
 Πολυεύκτου] καὶ Δημοσθένους εἰς τε Πελοπόννησον καὶ
 τινὰς ἑτέρας πόλεις. διετέλεσέ τε τὸν ἅπαντα χρόνον
 εὐδοκμιῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ δίκαιος εἶναι νομι-
 ζόμενος, ὥστε καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις τὸ φῆσαι Λυ-
 κούργον ἐδόκει βοήθημα εἶναι τῷ συναγορευομένῳ.
 40 εἰσήνεγκε δὲ καὶ νόμους, [τὸν μὲν περὶ τῶν κωμω-
 δῶν, ἀγῶνα τοῖς Χύτροις ἐπιτελεῖν ἐφάμιλλον ἐν τῷ
 θεάτρῳ καὶ τὸν νικήσαντα εἰς ἄστυ καταλέγεσθαι,
 πρότερον οὐκ ἐξόν, ἀναλαμβάνων τὸν ἀγῶνα ἐκλελοι-
 πότα· τὸν δὲ, ὡς χαλκᾶς εἰκόνας ἀναθεῖναι τῶν
 45 ποιητῶν Δισχόλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου, καὶ τὰς
 τραγωδίας αὐτῶν ἐν κοινῇ γραψαμένους φυλάττειν καὶ
 τὸν τῆς πόλεως γραμματεῖα παραναγινώσκειν τοῖς ὑπο-
 κρινομένοις· οὐκ ἐξεῖναι γὰρ αὐτοὺς ὑποκρίνεσθαι· καὶ
 τρίτον, μηδενὶ ἐξεῖναι Ἀθηναίων μηδὲ τῶν οἰκούντων

1) Photius p. 497 a 16 addit τὴν ἀνεύρεσίν τε.

2) Photius p. 497 a 17. 18 addit καὶ οὕτως ἐκάθηρε τὴν πόλιν τῶν κακούργων.

3) Photius p. 497 a 21. 22 addit τοσοῦτον δὲ πόθον αὐτοῦ καὶ αἰδῶ τοῖς Ἀθηναίοις ἐνεποίησε πολιτευόμενος.

4) Photius p. 497 a 23. 24 addit ὥσπερ καὶ τοὺς ἄλλους.

Ἀθήγησιν ἐλεύθερον σώμα πρίασθαι ἐπὶ δουλείᾳ ἐκ τῶν
 50 ἀλισκομένων ἄνευ τῆς τοῦ προτέρου δεσπότητος γνώμης.
 ἔτι δὲ, ὡς τοῦ Ποσειδῶνος ἀγῶνα ποιεῖν ἐν Πειραιεὶ
 κυκλίον χορῶν οὐκ ἔλαττον τριῶν, ὧν δίδοσθαι μὲν τοῖς
 νικῶσιν ἰ' μναῖς, τοῖς δὲ δευτέροις ἡ', ζ' δὲ τοῖς τρίτοις
 κριθεῖσιν]. ἔτι δὲ, ἐπὶ ζεύγους μὴ ἀπεινα γυναῖκα
 55 Ἐλευσινάδε, ὅπως μὴ ἐλαττώνται αἰ δημοτικαὶ ἐπὶ τῶν
 πλουσίων, εἰ δέ τις φωραθείη, ἀποτίνειν δραχμὰς ζ.
 [τῆς δὲ γυναίκος αὐτοῦ μὴ πεισθείσης, τῶν συκοφαντῶν
 φωρασάντων, τάλαντον αὐτοῖς ἔδωκε, κατηγορούμενος δ'
 ἐν ὑστέρω ἐν τῇ δήμῳ ἔφη „ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν διδούς,
 60 οὐ λαμβάνων ἐώραμαι“]. τελώνου δὲ ποτε ἐπιβαλόντος¹⁾
 Ξενοκράτει²⁾ τῷ φιλοσόφῳ τὰς χεῖρας καὶ πρὸς τὸ με-
 τοίκιον αὐτὸν ἀπάγοντος ἀπαντήσας ῥάβδῳ τε κατὰ τῆς
 κεφαλῆς τοῦ τελώνου κατήνευκε καὶ τὸν μὲν Ξενοκράτην
 ἀπέλυσε,³⁾ τὸν δ' ὡς οὐ τὰ πρόποντα δράσαντα εἰς τὸ
 δεσμωτήριον κατέκλεισεν. ἐπαινουμένου δ' ἐπὶ τῇ πράξει
 65 μεθ' ἡμέρας τινὰς συντυχίον ὁ Ξενοκράτης τοῖς παισὶ
 τοῦ Λυκούργου ἔφη „ταχέως γε τῷ πατρὶ ὑμῶν ἀπέδωκε,
 ὃ παῖδες, τὴν χάριν ἐπαινεῖται γὰρ ὑπὸ πολλῶν ἐπὶ
 τῷ βοηθῆσαί μοι.“ [εἰσήνευκε δὲ καὶ ψηφίσματα Εὐκλείδη
 τινὶ Ὀλυνθίῳ χρώμενος ἰκανωτάτῳ περὶ τὰ ψηφίσματα].
 70 ⁴⁾εὐπόρος δ' ὧν ἱμάτιον ἐν καὶ ταῦτ' ἔφόρει τοῦ χειμῶ-
 νος⁵⁾ καὶ τοῦ θέρους καὶ ὑπεδέδετο ταῖς ἀναγκαίαις
 ἡμέραις. ἐμελέτα δὲ καὶ νυκτὸς καὶ ἡμέρας οὐκ εὖ πρὸς
 τὰ αὐτοσχέδια πεφυκώς, κλινιδίου δ' αὐτῷ ὑποκειμένου,
 ἔφ' ἧ μόνον ἦν κώδιον καὶ προσκεφάλαιον, ὅπως ἐγεί-
 75 ροιτο ῥαδίως καὶ μελετήῃ. [ἐγκαλοῦντος δ' αὐτῷ τινος,
 ὅτι μισθούς σοφισταῖς δίδωσιν περὶ λόγους διατρίβων,
 ἀλλ' εἰ τις γ' ἐπαγγέλλοιτο, ἔφη, τοὺς υἱοὺς ἀμείνους
 αὐτῷ ποιήσιν, οὐ χιλίας, ἀλλὰ τὰ ἡμίση τῆς οὐσίας

1) Photius p. 497 a 34 sqq.

2) Photius addit δὲ ποτε.

3) Photius ib. 36 sq. addit τὴν δὲ κεφαλὴν τοῦ τελώνου ῥάβδῳ παύσας.

4) Photius p. 497 b 3 sqq.

5) Photi p. 497 b 5—7 omittit Pseudoplutarchus.

προϊεσθαι]. ἦν δὲ καὶ παρρησιαστὴς διὰ τὴν εὐγένειαν. Ἀθηναίων γέ τοί ποτε οὐκ ἀνεχομένον αὐτοῦ δημηγο-
80 ροῦντος ἀνέκραγεν ἐκβαλλόμενος „ὦ Κερκυραία μᾶστιξ,
ὡς πολλῶν ταλάντων εἰ ἀξία“. [πάλιν δὲ θεὸν ἀναγο-
ρευόντων Ἀλέξανδρον „καὶ ποδαπὸς ἄν“ εἶπεν „ὁ θεός,
οὗ τῶν ἱερῶν ἐξιόντας δεήσει περιρραίνεσθαι;“] ¹⁾ ἀπο-
θανόντος δ' αὐτοῦ παρέδωκαν τοὺς παῖδας τοῖς ἰαί.
85 Μενεσαίχμου μὲν κατηγορίσαντος, γραψαμένου δὲ θρασυ-
κλέους. Δημοσθένους δὲ καθ' ὃν ἔφυγε χρόνον ἐπιστεί-
λιαντος τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς κακῶς ἀκούοιεν ἐπὶ τοῖς
Λυκούργου παιδίοις, μετενόησαν καὶ ἀφῆκαν αὐτοὺς [Δη-
μοκλέους τοῦ Θεοφράστου μαθητοῦ ὑπὲρ αὐτῶν ἀπολογη-
90 σαμένου. ἐτάφη δ' αὐτὸς καὶ τῶν ἐγγόνων τινὲς δημοσίᾳ,
καὶ ἔστιν αὐτῶν τὰ μνήματα ἄντικρυς τῆς Παιωνίας
Ἀθηναῖς ἐν τῇ Μελανθίου τοῦ φιλοσόφου κήπῳ, τράπεζαι
πειπονημέναι, αὐτοῦ τε τοῦ Λυκούργου καὶ τῶν παιδῶν
αὐτοῦ ἐπιγεγραμμέναι καὶ εἰς ἡμᾶς ἔτι σωζόμεναι. τὸ
95 μέγιστον μισθὸς τάλαντα προσόδου τῇ πόλει κατέστησε,
πρότερον χ' προσιόντων]. ²⁾ μέλλων δὲ τελευτήσειν εἰς
τὸ μητροῦν καὶ τὸ βουλευτήριον ἐκέλευσεν αὐτὸν κοι-
σθῆναι, βουλόμενος εὐθύνας δοῦναι τῶν πεπολιτευμένων
οὐδενὸς δὲ κατηγορῆσαι τολμήσαντος πλὴν Μενεσαίχμου
τὰς διαβολὰς ἀπολυσάμενος εἰς τὴν οἰκίαν ἀπεκομίσθη
100 καὶ ἐτελεύτησεν ἐπιεικῆς νομισθεὶς [παρὰ πάντα τὸν τοῦ
βίου χρόνον καὶ ἐν λόγοις ἐπαινεθεὶς], καὶ μηδένα ἀγῶνα
ἄλους, καίτοι πολλῶν κατηγορησάντων. ἔσχε δὲ γ' παῖδας
ἐκ Καλλιστοῦς τῆς Ἄβρωνος μὲν θυγατρὸς, Καλλίου δὲ
τοῦ Ἄβρωνος Βατήθεν ἀδελφῆς, τοῦ ταμιεύσαντος στρα-
105 τιωτικῶν ἐπὶ Χαιρώνδου ἄρχοντος. περὶ δὲ τῆς κηδείας
ταύτης λέγει ὁ Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πιστίου. ³⁾ κατέ-
λιπε δὲ παῖδας Ἄβρωνα, Λυκοῦργον, Λυκόφρονα, ὧν ὁ

1) Photius p. 497 b 26—34; v. 30—34 apud hunc auctorem uberius narrantur.

2) Photius p. 497 b 15—23.

3) Photius p. 497 b 25. 26.

Ἄβρων καὶ ὁ Λυκούργος ἄπαιδες μετήλλαξαν· ἀλλ' ὁ γε
 Ἄβρων καὶ πολιτευσάμενος ἐπιφανῶς μετήλλαξε, Λυ-
 110 κόφρων δὲ γήμας Καλλιστομάχην Φιλίππου Αἰξωνέως
 ἐγέννησε Καλλιστιώ. ταύτην δὲ γήμας Κλεόμβροτος Λεινο-
 κράτους Ἀχαρνεὺς ἐγέννησε Λυκόφρωνα· τοῦτον δ' ὁ Πάρι-
 ππος εἰσεποιήσατο Λυκόφρων, οὗτος δ' ἐτελεύτησεν ἄπαις.
 μετὰ δὲ τὴν Λυκόφρωνος τελευτὴν ἔγημε τὴν Καλλιστιώ
 115 Σωκράτης καὶ ἔσχεν υἱὸν Σύμμαχον· τοῦ δ' ἐγένετο
 Ἀριστιώνυμος, τοῦ δὲ Χαρμίδης, τοῦ δὲ Φιλίππη, ταύτης
 δὲ καὶ Λυσάνδρου Μήδειος, ὁ καὶ ἐξηγητὴς ἐξ Εὐμολπι-
 δῶν γενόμενος, τούτου δὲ καὶ Τιμοθέας τῆς Γλαύκου
 παῖδες Λαοδάμεια καὶ Μήδειος, ὅς τὴν ἱερωσύνην Ποσει-
 δῶνος Ἐρεχθέως εἶχε, καὶ Φιλίππη, ἣτις ἱεράσατο τῆς
 120 Ἀθηνᾶς ὕστερον· πρότερον δ' αὐτὴν γήμας Διοκλῆς ὁ
 Μελιτεὺς ἐγέννησε Διοκλέα τὸν ἐπὶ τοὺς ὀπλίτας στρα-
 τηγύσαντα· γήμας δ' οὗτος Ἡδίστην Ἄβρωνος Φιλίππιδην
 καὶ Νικοστράτην ἐγέννησε· γήμας δὲ τὴν Νικοστράτην
 Θεμιστοκλῆς ὁ Θεοφράστου ὁ διδοῦχος ἐγέννησε Θεό-
 125 φραστον καὶ Διοκλέα. διετάξατο δὲ καὶ τὴν ἱερωσύνην
 τοῦ Ποσειδῶνος Ἐρεχθέως]. ¹⁾ φέρονται δὲ τοῦ ρήτορος λόγοι
 ιε'. ²⁾ ἐστεφανώθη δ' ὑπὸ τοῦ δήμου πολλάκις [καὶ εἰκόνων]
 ἔτυχεν· [ἀνάκειται δ' αὐτοῦ χαλκῆ εἰκὼν ἐν Κεραμεικῷ
 κατὰ ψήφισμα ἐπ' Ἀναξικράτους ἀρχόντος, ἐφ' οὗ ἔλαβε
 130 καὶ σίτησιν ἐν πρυτανείῳ αὐτός τε ὁ Λυκούργος καὶ ὁ
 πρεσβύτατος αὐτοῦ τῶν ἐγγόνων κατὰ τὸ αὐτὸ ψήφισμα·
 ἀποθανόντος τε Λυκούργου ὁ πρεσβύτατος τῶν παίδων
 Λυκόφρων ἠμφισβήτησε τῆς δωρεᾶς. εἶπε δὲ καὶ περὶ
 ἱερῶν πολλάκις. γραψάμενος δ' Αὐτόλυκον τὸν Ἀρεο-
 135 παγίτην καὶ Λυσικλέα τὸν στρατηγὸν καὶ Δημάδην τὸν
 Δημέου καὶ Μενέσαιχμον ἄλλους τε πολλοὺς καὶ πάντας
 εἶλεν. ἔκρινε δὲ καὶ Δίφιλον ἐκ τῶν ἀργυρείων μετάλ-
 λων τοὺς μεσοκρινεῖς, οἱ ἐβάσταζον τὰ ὑπερκείμενα βάρη,
 ὑφελόντα καὶ ἐξ αὐτῶν πεπλουτηκότα παρὰ τοὺς νόμους,

1) Photius p. 496 b 41.

2) Photius p. 497 b 23. 24.

- καὶ θανάτου ὄντος ἐπιτιμίου ἀλῶναι ἐποίησε καὶ ν'
 140 δραχμὰς ἐκ τῆς οὐσίας αὐτοῦ ἐκάστη τῶν πολιτῶν διέ-
 νειμε, τῶν πάντων συναχθέντων ταλάντων ρξ', ἢ ὡς
 τινες μνᾶν. ὁ δ' εὐθύνας Ἀριστογείτονα καὶ Λειωκράτην
 καὶ Αὐτόλυκον δειλίας*. ἐπεκαλεῖτο δ' ὁ Λυκούργος Ἴβις,
 Ἴβις Λυκούργω, Χαιρειῶντι νυκτερίς.
 145 κατήγον δὲ τὸ γένος ἀπωτάτω μὲν ἀπ' Ἐρεχθέως τοῦ
 Γῆς καὶ Ἡραίστου, τὰ δ' ἐγγυτάτω ἀπὸ Λυκομήδους
 καὶ Λυκούργου, οὓς ὁ δῆμος ταφαῖς ἐτίμησε δημοσίᾳ
 καὶ ἔστιν αὕτη ἡ καταγωγὴ τοῦ γένους τῶν ἱερασαμένων
 τοῦ Ποσειδῶνος ἐν πίνακι τελείῳ, ὃς ἀνάκειται ἐν Ἐρε-
 150 χθείῳ γεγραμμένος ὑπ' Ἰσμηνίου τοῦ Χαλκιδέως, καὶ
 εἰκόνες ξύλιναι τοῦ τε Λυκούργου καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ
 Ἄβρωνος, Λυκούργου, Λυκόφρονος, ἃς εἰργάσαντο Τι-
 μαρχος καὶ Κηφισόδοτος οἱ Πραξιτέλους υἱεῖς. τὸν δὲ
 πίνακα ἀνέθηκεν Ἄβρων ὁ παῖς αὐτοῦ λαχὼν ἐκ τοῦ
 155 γένους τὴν ἱερωσύνην καὶ παραχωρήσας τῷ ἀδελφῷ
 Λυκόφρονι, καὶ διὰ τοῦτο πεποίηται ὁ Ἄβρων παραδι-
 δοὺς αὐτῷ τὴν τρίαιναν. πάντων δ' ὧν διώκησεν ἀνα-
 γραφὴν ποιησάμενος ἀνέθηκεν ἐν στήλῃ πρὸ τῆς ὑπ'
 αὐτοῦ κατασκευασθείσης παλαιστρας σκοπεῖν τοῖς βουλο-
 μένοις· οὐδεὶς μέντοι ἐδυνήθη ἐλέγξαι τὸν ἄνδρα νο-
 160 σφισμοῦ. ἔγραψε δὲ καὶ Νεοπτόλεμον Ἀντικλέους στεφα-
 νῶσαι καὶ εἰκόνα ἀναθεῖναι, ὅτι ἐπηγγείλατο χρυσώσειν
 τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν ἀγορᾷ κατὰ τὴν μαντείαν
 τοῦ θεοῦ. ἐψηφίσατο δὲ καὶ Διοτίμω Διοπείδους
 Εὐωνυμεῖ τιμὰς ἐπὶ Κτησικλέους ἄρχοντος].

VIII. Demosthenis vita.

(cf. Westermann, p. 281 sqq. Photi bibl. cod. 265 p. 492 sqq.)¹⁾

²⁾ Δημοσθένης Δημοσθένους καὶ Κλεοβούλης τῆς Γύλωνος
 θυγατρὸς, τῶν δὲ δήμων Παιανιεύς, καταλειφθεὶς ὑπὸ
 τοῦ πατρὸς ἐτῶν ζ' μετ' ἀδελφῆς πενταετίδος τὸν μὲν
 τῆς ὀρφανίας χρόνον παρὰ τῇ μητρὶ διῆγε σχολάζων

¹⁾ Pars prior Photi inde a p. 490 b huc omnino non pertinet.

²⁾ Photius p. 492 b 21.

5 *Ισοκράτει, ὡς τινες ἔφασαν, ὡς δ' οἱ πλεῖστοι Ἰσαίῳ
 τῷ Χαλκιδεῖ, ὃς ἦν Ἰσοκράτους μαθητής, διάγοντι ἐν
 Ἀθήναις, ζηλιῶν Θουκυδίδην καὶ Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον,
 [ὡς τινες εἶπον προηγουμένως αὐτὸν σχολάσαι. ὡς δὲ Δη-
 μήτριος ὁ Μάγνης φησὶν, ἐδείξθη τοῦ παιδαγωγοῦ, ἵνα
 10 Καλλιστράτου Ἐμπέδου Ἀφιδναίου, ῥήτορος δοκίμου καὶ
 ἱππαρχήσαντος καὶ ἀναθέντος τὸν βωμὸν τῷ Ἑρμῇ τῷ
 ἀγοραίῳ, μέλλοντος ἐν τῷ δήμῳ λέγειν ἀκούσῃ, ἀκούσας
 δ' ἔραστῆς ἐγένετο τῶν λόγων. καὶ τούτου μὲν ἐπ' ὀλίγον
 ἤκουσεν ἕως ἐπεδήμει· ἐπειδὴ δ' ὁ μὲν ἔφυγεν εἰς Θρά-
 15 κην, ὁ δ' ἐγεγόνει ἐξ ἐφήβων, τηρικαῦτα παρέβαλεν Ἰσο-
 κράτει καὶ Πλάτωνι, εἶτα καὶ Ἰσαῖον ἀναλαβὼν εἰς τὴν
 οἰκίαν τειραετῆ χρόνον αὐτὸν διεπύνησε μιμούμενος αὐτοῦ
 τοὺς λόγους. ὡς δὲ Κτησίβιός φησιν ἐν τῷ περὶ φιλο-
 σοφίας, διὰ Καλλίου τοῦ Συρακουσίου πορισάμενος τοὺς
 Ζωίλου τοῦ Ἀμφικολίτου λόγους, διὰ δὲ Χαρικλέους τοῦ
 20 Καρυστίου τοὺς Ἰλκιδάμαντος ἀνέλαβεν αὐτούς]. τελει-
 ωθεὶς δ' ἐλάτιω παρὰ τῶν ἐπιτρόπων παραλαβὼν ἔ-
 κρινεν αὐτοὺς ἐπιτροπῆς [ἐπὶ Τιμοκράτους ἄρχοντος] γ'
 ὄντας, Ἀφοβόν, Θηριππίδην, Δημοφῶντα ἢ Δημέαν [καὶ
 μάλιστα τούτου κατηγορήσεν ἀδελφοῦ τῆς μητρὸς ὄντος],
 25 ἰ τάλαντα τίμημα ἐκάστη τῶν δικῶν ἐπιγραφάμενος, [καὶ
 εἶλεν αὐτούς], τῆς δὲ καταδίκης οὐδὲν ἐπράξατο, τοὺς
 μὲν ἀφρεῖς ἀργυρίου, τοὺς δὲ καὶ χάριτος. [Ἀριστοφιδῶντος
 δ' ἤδη τὴν προσευσίαν διὰ γῆρας καταλιπόντος καὶ] χο-
 ρηγὸς ἐγένετο. Μειδίαν δὲ τὸν Ἀναγυράσιον πλήξαντα
 30 αὐτὸν ἐν τῷ θεάτρῳ χορηγοῦντα εἰς κρίσιν καταστήσας
 λαβὼν τρισχιλίας ἀφῆκε τῆς δίκης. ¹⁾λέγουσι δ' αὐτὸν
 εἶτι νέον ὄντα εἰς σπηλαίον ἀπιέναι καὶ κεῖ φιλολογεῖν τὸ
 ἥμισυ τῆς κεφαλῆς ξυράμενον, ²⁾ἵνα μὴ προέρχοιτο, καὶ
 ἐπὶ στενῆς κλίνης κοιμᾶσθαι, ἵνα διὰ ταχέων ἀνίστηται,
 τό τε ῥω μὴ δυνάμενον λέγειν ἐκπυρῆσαι, καὶ τὸν ὤμον*

1) Photius p. 492 b 41. 42 addit: αὐτὸν πολλὰ τῆς φύσεως ἐλατιώματα μελέτη διορθώσασθαι.

2) Photi p. 493 a 2—4 omittit Pseudoplutarchus.

35 ἐν τῷ μελετᾶν κινουῖντα ἀπρεπιῶς κατακαῦσαι παραρτή-
 σαντα ὀβελίσκον ἢ ὡς τινες ξυρίδιον ἐκ τῆς ὀροφῆς, ἵνα
 φροβούμενος ἤρεμοίη προβαίνοντα δὴ κατὰ τὴν τῶν λόγων
 ἰσχὺν ἔσοιτρον ἰσομέγεθες αὐτῷ κατασκευάσαι καὶ πρὸς
 τοῦτο ἀφορῶντα μελετᾶν, ἵν' ἐπανορθώσῃται τὰ ἐλλεί-
 40 ποντα, καὶ κατιόντα ἐπὶ τὸ Φαληρικὸν πρὸς τὰς τῶν
 κυμάτων ἐμβολὰς τὰς σκέψεις ποιείσθαι, ἵν', εἴ ποτε
 θορυβοίη ὁ δῆμος, μὴ ἐκσταίη τοῦ δὲ πνεύματος αὐτῷ
 ἐνδέοντος Νεοπτολέμῳ τῷ ὑποκριτῇ μυρίας δοῦναι, ἵν'
 ὅλας περιόδους ἀπνεύστως λέγῃ. ¹⁾ ἐπεὶ δὲ τῷ πολι-
 τεύεσθαι προσῆλθεν, εἰς δύο διηρημένων τῶν ἐν τῇ πό-
 45 λει καὶ τῶν μὲν φιλιππιζόντων, τῶν δ' ὑπὲρ τῆς ἐλευ-
 θερίας δημηγορούντων, τὴν τῶν ἀντιπολιτευομένων Φι-
 λίππῳ τάξιν εἴλετο [καὶ παντὸς τοῦ χρόνου διετέλεσε
 συμβουλευὼν τοῖς κινδυνεύουσιν ὑπὸ Φιλίππου γενέσθαι
 βοηθεῖν], συμπολιτευόμενος Ὑπερείδῃ, Ναυσικλεῖ, Πιο-
 50 λυεύκτῳ, Διοτίμῳ. διὸ καὶ συμμάχους τοῖς Ἀθηναίοις
 ἐποίησε Θηβαίους, Εὐβοεῖς, Κερκυραίους, [Κορινθίους],
 Βοιωτοὺς καὶ πολλοὺς ἄλλους [πρὸς τοῦτοις]. ἐκπεσῶν
 δέ ποτε ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ ἀθυμῶν ἐβάδιζεν οἴκου
 συντυχῶν δ' αὐτῷ Εὐνομος ὁ Θριάσιος, πρεσβύτης ἦδη
 55 ὢν, προετρέψατο τὸν Δημοσθένην, μάλιστα δ' ὁ ὑποκριτῆς
 Ἀνδρόνικος, εἰπὼν ὡς οἱ μὲν λόγοι καλῶς ἔχοιεν, λείποι
 δ' αὐτῷ τὰ τῆς ὑποκρίσεως ἀπεμνημόνευσέ τε τῶν ἐπὶ
 τῆς ἐκκλησίας ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένων. καὶ δὴ πιστεύ-
 σαντα τὸν Δημοσθένην παραδοῦναι αὐτὸν τῷ Ἀνδρονίκῳ.
 ὄθεν ἐρομένου τινὸς οὐτόν, τί πρῶτον ἐν ῥητορικῇ, εἶπεν,
 60 ὑπόκρισις, καὶ τί δεύτερον, ὑπόκρισις, καὶ τί τρίτον,
 ὑπόκρισις. [προελθὼν δὲ πάλιν εἰς τὰς ἐκκλησίας νεω-
 τερικῶς τινα λέγων διεσύρετο, ὡς κωμωδηθῆναι αὐτὸν
 ὑπ' Ἀντιφάνους καὶ Τιμοκλέους] ²⁾ „μὰ γῆν, μὰ κρήνας,
 μὰ ποταμούς, μὰ νάματα.“ ὁμοίως δὲ τοῦτον τὸν τρό-
 65 πον ἐν τῷ δήμῳ θόρυβον ἐκίνησεν. ὦμνε δὲ καὶ τὸν

1) Photi p. 493 a 22—33 omittit Pseudoplutarchus.

2) Photius p. 493 b 12 addit: ὡς ὁ Φαληρεὺς φησι.

Ἀσκληπιὸν προπαροξύνων [Ἀσκληπιὸν, καὶ παρεδείκνυεν
 αὐτὸν ὀρθῶς λέγοντα· εἶναι γὰρ τὸν θεὸν ἵπτιον. καὶ
 ἐπὶ τούτῳ πολλάκις ἐθορυβήθη]. σχολάσας δ' Εὐβουλίδῃ
 τῷ διαλεκτικῷ Μιλησίῳ ἐπηνωρθώσατο πάντα. [γενό-
 70 μενος δὲ καὶ ἐν τῇ Ὀλυμπιακῇ πανηγύρει καὶ ἀκούσας
 Λαμάχου τοῦ Τερειναίου Φίλιππου καὶ Ἀλεξάνδρου ἐγ-
 κώμιον ἀναγινώσκοντος, Θηβαίων δὲ καὶ Ὀλυνθίων κατα-
 ιρέχοντος, παρανάστας ἀρχαίων ποιητῶν μαρτυρίας προ-
 ηρέγκατο περὶ τῶν Θηβαίους καὶ Ὀλυνθίους καλῶς
 75 πραχθέντων, ὡς παύσασθαι τε τὸ λοιπὸν τὸν Λάμαχον
 καὶ φυγεῖν ἐκ τῆς πανηγύρεως]. Φίλιππον δὲ πρὸς
 τοὺς ἀναιρέροντας αὐτῷ τὰς κατ' αὐτοῦ δημιουργίας
 εἰπεῖν ὅτι „καὶ αὐτὸς ἂν ἀκούων λέγοντος Δημοσθένους
 ἐχειροτόνησα τὸν ἄνδρα πρὸς τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον.“
 ἐκάλει δὲ τοὺς μὲν αὐτοῦ λόγους ὁμοίους τοῖς στρατιώ-
 80 ταις διὰ τὴν πολεμικὴν δύναμιν, τοὺς δ' Ἴσοκράτους
 τοῖς ἀθληταῖς· τέρψιν γὰρ παρέχειν αὐτοὺς θεατρικῇ.
 1) ζ' δὲ καὶ λ' ἔτη γεγονῶς [λογιζομένοις ἀπὸ Δεξιθέου
 εἰς Καλλίμαχον], ἐφ' οὗ παρ' Ὀλυνθίων ἦκε πρεσβεία
 περὶ τῆς βοήθειας, ἐπεὶ ἐπιέζοντο ὑπὸ Φίλιππου τῷ
 85 πολέμῳ ἐπεισεν ἐκπέμψαι τὴν βοήθειαν· [τῷ δ' ἐξῆς,
 ἐφ' οὗ Πλάτων ἐτελεύτησε, Φίλιππος Ὀλυνθίους κατα-
 εστρέψατο. ἔγνω δ' αὐτὸν καὶ Ξενοφῶν ὁ Σωκρατικὸς
 ἢ ἀρχόμενον ἢ ἀκμάζοντα· τῷ μὲν γὰρ τὰ Ἑλληνικὰ
 ἐτελεῖτο εἰς τὰ περὶ τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην, ἀρχοντα
 δὲ Χαρικλείδην, ὁ δὲ πρότερον ἐπὶ Τιμοκράτους εἶλε τοὺς
 90 ἐπιτρόπους]. 2) φεύγοντος δ' Αἰσχίνου μετὰ τὴν κατα-
 δίκην ἵπτιον κατεδίωξεν αὐτόν, τοῦ δ' οἰηθέντος αὐτὸν
 συλλαμβάνεσθαι καὶ προσπεσόντος καὶ συγκαλυψαμένου
 ἀναστήσας αὐτὸν παρεμυθήσατο καὶ τάλαντον ἔδωκεν
 ἀργυρίου.³⁾ [καὶ συνεβούλευσε δὲ τῷ δήμῳ ξενικὸν ἐν Θάσῳ
 95 τρέφειν καὶ ἐπὶ τούτῳ τριηράρχης ἐξέπλευσεν]. 4) σιτώνης

1) Photius p. 492 b 18—20.

2) Photius p. 493 b 31—34.

3) Photius addit p. 493 b 34—494 a 2.

4) Photius p. 494 a 3 sqq.

δὲ γενόμενος καὶ κατηγορηθεὶς κλοπῆς ἀφείθη. Φιλίππου
 δ' Ἑλλάτειαν καταλαβόμενου καὶ αὐτὸς τοῖς ἐν Χαιρωνείᾳ
 μαχεσαμένοις συνεξήλθεν, ὅτε καὶ δοκεῖ τὴν τάξιν λιπεῖν
 φεύγοντος δ' αὐτοῦ βᾶτον ἐπιλαβέσθαι τῆς χλαμύδος,
 100 τὸν δ' ἐπιστραφέντα εἰπεῖν „ζώγρει.“ εἶχε δὲ καὶ ἐπί-
 σημον ἐπὶ τῆς ἀσπίδος „ἀγαθῇ τύχῃ.“ εἶπε μέντοι τὸν
 ἐπιτάφιον ἐπὶ τοῖς πεσοῦσιν. ¹⁾μετὰ δὲ ταῦτα πρὸς τὴν
 ἐπισκευὴν τῆς πόλεως τῇ ἐπιμελείᾳ προσελθὼν καὶ τῶν
 τειχῶν ἐπιμελητῆς χειροτονηθεὶς ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας
 εἰσήνεγκε τὸ ἀναλωθὲν ἀργύριον μνᾶς ρ'. ἐπέδωκε δὲ
 105 καὶ θεωροῖς μυρίας, τριήρους τ' ἐπιβάς περιέπλευσε τοὺς
 συμμάχους ἀργυρολογῶν. ἐφ' οἷς πολλάκις ἐστεφανώθη,
 πρότερον μὲν ὑπὸ Δημομέλους, Ἀριστονίκου, Ὑπερείδου
 χρυσῶ στεφάνῳ, τελευταῖον δ' ὑπὸ Κτησιφῶντος. καὶ
 γραφέντος τοῦ ψηφίσματος παρανόμων ὑπὸ Διώνδου καὶ
 110 Αἰσχίνου ἀπολογούμενος ἐνίκησεν, [ὥστε τὸ ε' μέρος τῶν
 ψήφων τὸν διώκοντα μὴ μεταλαβεῖν]. ὕστερον δ' Ἀλε-
 ξάνδρου ἐπὶ τὴν Ἀσίαν στρατευομένου καὶ φυγόντος
 Ἀρπάλου μετὰ χρημάτων εἰς Ἀθήνας τὸ μὲν πρῶτον
 ἐκώλυσεν αὐτὸν εἰσδεχθῆναι, ἐπειδὴ δ' εἰσέπλευσε, λαβὼν
 δαρεικοὺς ²⁾ α μετετάξατο βουλομένων τ' Ἀθηναίων Ἀντι-
 115 πάτρῳ παραδοῖναι τὸν ἄνθρωπον ἀντεῖπεν, ἔγραψέ τ'
 ἀποδέσθαι ³⁾ τὰ χρήματα εἰς ἀκρόπολιν μηδὲ τῷ δήμῳ
 τὸν ἀριθμὸν εἰπόντα φήσαντος δ' Ἀρπάλου ψ' συγκατα-
 κομίσει τάλαντα, τὰ ἀνενεχθέντα εἰς τὴν ἀκρόπολιν εὐρέθη
 τ' καὶ ν' ἢ ὀλίγω πλείονα, [ὥς φησι Φιλόχορος]· μετὰ
 120 δὲ ταῦτα φυγόντος Ἀρπάλου ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου, [ἐν ᾧ
 ἐφυλάσσετο μέχρις ἂν ἀφίκηται τις παρ' Ἀλεξάνδρου],
 καὶ πορευθέντος εἰς Κρήτην ἢ ἄς ἔνοι ἐπὶ Ταίναρον
 τῆς Λακωνικῆς, αἰτίαν ἔσχεν ὁ Δημοσθένης δωροδοκίας

¹⁾ Photius p. 494 a 11—13 addit: τῆς μὲν συμβάσεως τύχης ἴσως οὐδὲν ἐνδεέστερον, τῆς δ' ἄλλης αὐτοῦ περὶ λόγους δυνάμεως οὐκ ὀλίγω ἐνδεέστερον.

²⁾ Photius ib. 27 addit: ὡς φασι.

³⁾ Photius ib. 31—32 addit: λέγοντος δὲ Ἀρπάλου ψ' συγκατακομίσει τάλαντα.

[καὶ διὰ τοῦτο μήτε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνακομισθέντων
 125 μεμηνυκῶς μήτε τὴν τῶν φυλασσόντων ἀμέλειαν]. εἰσ-
 αχθεῖς δ' εἰς δικαστήριον ὑπὸ Ὑπερείδου, Πυθέου, Με-
 νεσαίχμου, Ἱμεραίου, Πατροκλέους, οἱ ἐποίησαν καταγνώ-
 ναι αὐτοῦ τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλήν, καὶ ἄλους ἔφυγε
 πενταπλασίονα ἀποτίσαι μὴ δυνάμενος [εἶχε δ' αἰτίαν ἅ-
 τάλαντα λαβεῖν], ἢ ὡς ἐνοιε οὐχ ὑπομείνας τὴν κρίσιν.
 130 μετὰ δὲ τοῦτον τὸν χρόνον τῶν Ἀθηναίων Πολύευκτον
 πεμψάντων πρεσβευτὴν πρὸς τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδιων
 ὥστ' ἀποστήσαι αὐτοὺς τῆς τῶν Μακεδόνων συμμαχίας,
 καὶ τοῦ Πολυεύκτου πείσαι μὴ δυναμένου, ἐπιφανεῖς
 Δημοσθένης καὶ συνειπὼν ἐπεισεν. ἐφ' ᾧ θαυμασθεῖς
 135 μετὰ χρόνον τινὰ κίθορον εὗρατο ψηφίσματος γραφέντος,
 τριήρους δ' ἀποσταλείσης. τῶν δ' Ἀθηναίων ψηφισαμένων
 εἰς ἃ ὄφειλε ἅ τάλαντα κοσμηῆσαι αὐτὸν τὸν βωμὸν τοῦ
 [Σωτήρος] Διὸς ἐν Πειραιεῖ καὶ ἀφεῖσθαι, [τοῦτο γρά-
 ψαντος τὸ ψήφισμα Δήμιονος Πειανιέως, ὃς ἦν ἀνεψιὸς
 140 αὐτοῦ], πάλιν ἐπὶ τούτοις ἦν πολιτευόμενος. [Ἀντιπάτρου
 δ' εἰς Λάμειαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων συγκλεισθέντος, τῶν
 Ἀθηναίων εὐαγγέλια θυόντων πρὸς τινὰ τῶν ἐταίρων
 Ἀγησίστρατον ἔφη, οὐ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν τοῖς ἄλλοις
 περὶ τῶν πραγμάτων· „ἐπίσταμαι γὰρ“ εἰπεῖν „τοὺς
 145 Ἕλληνας στάδιον μὲν πολεμεῖν καὶ εἰδότας καὶ δυναμέ-
 νους, δόλιχον δ' οὐκέτι.“] Φάρσαλον δ' ἐλόντος Ἀντι-
 πάτρου καὶ πολιορκήσειν ἀπειλοῦντος Ἀθηναίους, εἰ μὴ
 τοὺς ῥήτορας ἐκδοίησαν, καταλιπὼν ὁ Δημοσθένης τὴν¹⁾
 πόλιν ἔφυγε πρῶτον μὲν εἰς Αἴγινα [ἐπὶ τὸ Αἰάκειον]
 καθεδόμενος, φοβηθεῖς δ' εἰς Καλαυρίαν μετέστη. ἐκ-
 150 διδόναι δὲ τοὺς ῥήτορας τῶν Ἀθηναίων ψηφισαμένων
 κάκεινον, καθέζετο ἰκέτης ἐν τῷ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερῷ.
 ἐλθόντος δ' ἐπ' αὐτὸν Ἀρχίου τοῦ Φυγαδοθήρου ἐπικα-
 λουμένου, [ὃς παρέβαλεν Ἀναξιμένει τῷ ῥήτορι], πείθον-
 τος αὐτὸν ἀναστήναι [²⁾ὡς φίλον] Ἀντιπάτρω γεννησόμενον

1) Photius 494 b 15 addit: μηδ' ἑαυτὴν δυναμένην σῶσαι.

2) Photius pro his ib. 22: καὶ χρηστὰς ἐλπίδας ἔχειν.

- εἶπεν ὅτι „οὔτε ὅτε ἐτραγώδεις ἐπειθές με, οὔτε νῦν
 155 πείσεις συμβουλεύων.“ τοῦ δ' ἐπιχειροῦντος βιάζεσθαι
 ἐκώλυσαν αὐτὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν, καὶ Δημοσθένης ἔφη¹⁾
 „οὐ σωτηρίας δεόμενος κατέφυγον εἰς Καλαυρίαν, ἀλλ'
 ὡς ἐλέγξων Μακεδόνας καὶ τὰ τῶν Θεῶν βιασαμένους.“
 αἰτήσας τε γραμματεῖον ἔγραψεν, ὡς μὲν Δημήτριος ὁ
 160 Μάγνης φησί, τὸ ἐπὶ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ ἐλεγείον ἐπιγε-
 γραμμένον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὕστερον,
 εἶπερ ἴσην ῥώμην γνώμη, Δημόσθενες, ἔσχες,
 οὐ ποτ' ἂν Ἑλλήνων ἤρξεν Ἄρης Μακεδῶν.
 [κεῖται δ' ἡ εἰκὼν πλησίον τοῦ περισχοινίσματος καὶ
 165 τοῦ βωμοῦ τῶν ιβ' Θεῶν ὑπὸ Πολυεύκτου πεποιημένη].
 ὡς δ' ἐνιοί φασι, τοῦτο εὐρέθῃ γεγραμμένον, „Δημο-
 σθένης Ἀντιπάτρῳ χαίρειν.“ ἀποθανεῖν δ' αὐτὸν [Φιλό-
 χορος μὲν φησι] φάρμακον πιόντα, [Σάτυρος δ' ὁ συγ-
 γραφεὺς] τὸν κάλαμον πεφαρμάχθαι, ᾧ γράφειν ἤρξατο
 170 τὴν ἐπιστολήν, οὗ γευσάμενον ἀποθανεῖν [Ἐρατοσθένης
 δ' ἐκ πολλοῦ δεδοικότα Μακεδόνας] περὶ τῷ βραχίονι
 κρίκον περικεῖσθαι πεφαρμαγμένον· εἰσὶ δ' οἱ φασὶ
 συσχόντα αὐτὸν τὸ πνεῦμα ἀποθανεῖν, οἱ δ' εἶπον τοῦ
 κατὰ τὴν σφραγίδα φαρμάκου γευσάμενον. ἐβίω δὲ, ὡς
 μὲν οἱ τὰ πλείω λέγουσιν, ἔτη ὀ, ὡς δ' οἱ τὰ ἐλάττω,
 175 ζ', ἐπολιτεύσατο δὲ κβ'. [ἤνικα δὲ Φίλιππος ἐτεθνήκει,
 λαμπρὰν ἐσθῆτα προῆλθεν ἔχων, καίτοι τῆς θυγατρὸς
 αὐτοῦ νεωστὶ τετελευτηκυίας, ἐρηδόμενος τῷ τοῦ Μακε-
 δόνος θανάτῳ. συνήργησε δὲ καὶ Θηβαίοις πρὸς Ἀλέ-
 ξανδρον πολεμοῦσι καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας ἐπέρρωσεν
 180 αἰεὶ· διόπερ Θήβας κατασκάψας ἐξήτει παρ' Ἀθηναίων
 Ἀλέξανδρος αὐτόν, ἀπειλῶν εἰ μὴ δοίησαν. στρατευομένην
 δ' αὐτῷ ἐπὶ Πέρσας καὶ αἰτοῦντι ναυτικὸν παρ' Ἀθη-
 ναίων ἀντεῖπεν, ἀδήλον εἰπὼν εἰ οὐ κατὰ τῶν παρα-
 σχόντων χρήσεται]. κατέλιπε δὲ δύο παῖδας ἐκ μιᾶς
 185 θυγατέρας δὲ μίαν ἔσχεν, ἣ παῖς ἔτι οὔσα πρὸ γάμου

1) Photius p. 494 b 26 addit: μάλα γενναίως καὶ παιδρῶς.

ἔτελεύτησεν. εἶχε δὲ καὶ ἀδελφὴν, ἕξ ἧς καὶ Λάχηςτος
 Λευκονοέως ἀδελφιδοῦς αὐτῷ Δημοχάρης ἐγένετο, ἀνὴρ
 καὶ κατὰ πόλεμον ἀγαθὸς καὶ κατὰ τοὺς πολιτικούς
 λόγους οὐδενὸς χείρων]. ἔστι δ' αὐτοῦ εἰκὼν ἐν τῷ
 190 προτανείῳ, [εἰσιόντων πρὸς τὴν ἐστίαν ἐν δεξιᾷ ὁ πρῶ-
 τος], περιεζωσμένος [ἅμα τῷ ἱματίῳ καὶ ξίφος]. οὕτω
 γὰρ δημιουργοῦσθαι λέγεται, ἦρκα Ἀντίπατρος ἐξήτει τοὺς
 ῥήτορας. χρόνῳ δ' ἕσπερον Ἀθηναῖοι σίτησιν τ' ἐν προ-
 τανείῳ τοῖς συγγενέσι τοῦ Δημοσθένους ἔδωσαν καὶ αὐ-
 τῷ τετελευτηκότι τὴν εἰκόνα ἀνέθεσαν ἐν ἀγορᾷ [ἐπὶ
 195 Γοργίου ἀρχοντος, αἰτησάμενου αὐτῷ τὰς δωρεὰς τοῦ
 ἀδελφιδοῦ Δημοχάρους ᾧ καὶ αὐτῷ πάλιν ὁ υἱὸς Λάχης
 Δημοχάρους Λευκονοεὺς ἠτήσατο δωρεὰς ἐπὶ Πυθαράτου
 ἀρχοντος δεκάτῳ ἕσπερον ἔτει, τὴν τῆς εἰκόνης στάσιν
 ἐν ἀγορᾷ καὶ σίτησιν ἐν προτανείῳ αὐτῷ τε καὶ ἐγγό-
 200 νων ἀεὶ τῷ πρεσβυτάτῳ καὶ προεδρίαν ἐν ἕκαστοις τοῖς
 ἀγῶσιν. καὶ ἔστι τὰ ψηφίσματα ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἀνα-
 γεγραμμένα. ἡ δ' εἰκὼν τοῦ Δημοχάρους εἰς τὸ προ-
 τανεῖον μετεκομίσθη, περὶ ἧς προεῖρηται]. ¹⁾ φέρονται
 δ' αὐτοῦ λόγοι γνήσιοι ξέ. ²⁾ φασὶ δὲ τινες καὶ ἀσιώτως
 αὐτὸν βιώναι γυναικείαις τ' ἐσθῆσι χρώμενον καὶ κω-
 205 μάζοντα ἑκάστοτε, ὅθεν Βάταλον ἐπικληθῆναι· οἱ δ'
 ὑποχωριστικῶς ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς τροφοῦ λέγουσιν
 αὐτὸν οὕτω λέλοιδοροῦσθαι. ³⁾ Δημογένης δ' ὁ Κέων θεασά-
 μενος αὐτὸν ποτε ἐν καπηλείῳ αἰσχυρόμενον καὶ ὑπο-
 χωροῦντα εἶπεν „ὅσῳ μᾶλλον ὑποχωρεῖς, τοσοῦτῳ μᾶλλον
 210 ἐν τῷ καπηλείῳ ἔσῃ.“ ἔλεγε δ' αὐτὸν παρασκώπτειν ἐν
 μὲν τοῖς λόγοις Σκύθην εἶναι, ἐν δὲ ταῖς μάχαις ἄστικόν.
 ἔλαβε καὶ παρ' Ἐριάλτοι χρυσίον, ἐνὸς τῶν δημαγωγῶν,
 ὃς πρεσβεύσας πρὸς βασιλέα χρήματα φέρων ἦκε λάθρα,
 ὅπως διανείμας τοῖς δημαγωγοῖς τὸν πρὸς Φίλιππον
 215 ἐξάσῃ πόλεμον. καὶ ἰδίᾳ αὐτὸν δωροδοκῆσαι παρὰ βασι-
 λέως φασὶ δαρεικοῦς γ. Ἀνάξιον δὲ εἶναι Ὠρεῖτην, ξένον

1) Photius p. 490 b 42.

2) Photus p. 495 a 31.

3) Photi ib. 34—44 desunt apud Pseudoplutarchum.

αὐτοῦ γεγονότα, συλλαβὼν ἐβασάνιζεν ὡς κατάσκοπον, οὐδὲν δ' ἐξαιπόντα ἐψηφίσατο τοῖς ἰά παραδοῦναι. ¹⁾ λέγειν δέ ποτε κωλυόμενος ὑπ' Ἀθηναίων ἐν ἐκκλησίᾳ βραχὺ ἔφη βούλεσθαι πρὸς αὐτοὺς εἰπεῖν. τῶν δὲ σιωπησάντων „νεανίας“ εἶπε „θέρους ὦρα ἐμισθώσατο ἐξ ἄστεως ὄνον Μέγαράδε· μεσοῦσης δὲ τῆς ἡμέρας καὶ σφοδρῶς φλέγοντος τοῦ ἡλίου ἐκάτερος αὐτῶν ἐβούλετο ὑποδύεσθαι ὑπὸ τὴν σκιάν· εἶργον δ' ἀλλήλους, ὁ μὲν μεμισθωκέναι τὸν ὄνον, οὐ τὴν σκιάν λέγων, ὁ δὲ
220 μεμισθωμένος ²⁾ τὴν πᾶσαν ἔχειν ἐξουσίαν.“ ³⁾ καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπήει. ⁴⁾ τῶν δ' Ἀθηναίων ἐπισχόντων καὶ δεομένων πέρας ἐπιθεῖναι, „εἶθ' ὑπὲρ μὲν ὄνου σκιᾶς“, ἔφη „βούλεσθε ἀκούειν, λέγοντος δ' ὑπὲρ σπουδαίων πραγμάτων οὐ βούλεσθε;“ [Πώλου δὲ ποτε τοῦ ὑποκριτοῦ πρὸς αὐτὸν εἰπόντος, ὅτι δυσὶν ἡμέραις ἀγωνισάμενος τάλαντον λάβοι μισθόν, „ἐγὼ δὲ“ εἶπε „ἐτάλαντα μίαν ἡμέραν σιωπήσας.“ παραφθαρεῖς δὲ τὴν φωνὴν ἐν ἐκκλησίᾳ καὶ θορυβηθεὶς τοὺς ὑποκριτὰς ἔφη δεῖν κρίνειν ἐκ τῆς φωνῆς, τοὺς δὲ ῥήτορας ἐκ τῆς γνώμης. ὀνειδίσαντος δ' αὐτὸν Ἐπικλέους, ὅτι αἰεὶ σκέπτοιτο, „αἰσχυνοίμην γὰρ“ εἶπεν „εἰ τηλικούτῳ δήμῳ συμβουλεύων αὐτοσχεδιάζοιμι.“ ἱστοροῦσι δ' ὡς οὐδὲ λύχρον ἔσβεσεν, ἄχρι ν' ἐτῶν ἐγένετο, διακριβῶν τοὺς λόγους. αὐτὸς δὲ φησιν ὑδροποσίᾳ χρῆσασθαι. ἔγνω δ' αὐτὸν καὶ Λυσίας ὁ ῥήτωρ καὶ Ἰσοκράτης εἶδε πολιτευόμενον ἄχρι τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ μάχης, καὶ τινες τῶν Σωκρατικῶν
235 φιλοσόφων. τοὺς δὲ πλείστους λόγους εἶπεν αὐτοσχεδιάσας, εὖ πρὸς αὐτὸ πεφικώς. πρῶτος δ' ἔγραψε στεφανωθῆναι αὐτὸν χρυσοῦ στεφάνῳ Ἀριστόνικος Νικοφάνους Ἀναγυράσιος, ὑπωμόσατο δὲ Διώνδας].

1) Photi p. 495 a 12—15 desunt apud Pseudoplutarchum.

2) Photius ib. 23. 24 addit: ἕως ἂν αὐτὸν κύριον τοῦ σώματος ἀποφαίνη τὸ μίσθωμα ἔχειν.

3) Photius ib. 24. 25 addit: τῶν συμβαινόντων διὰ τοῦ σώματος.

4) Photius ib. 26. 27 addit: ὀργώσας αὐτῶν τὰς ἀκοὰς πρὸς τὴν τῶν λοιπῶν διήγησιν ἀπολιπών.

- 245 Ψηφίσματα. — α'. [Δημοχάρης Λάχηςτος Λευκονοεὺς αἰτεῖ Δημοσθένει τῷ Δημοσθένους Παιανιεῖ δωρεὰν εἰκόνα χαλκῆν ἐν ἀγορᾷ καὶ σίτησιν ἐν πρυτανείῳ καὶ προεδρίαν αὐτῷ καὶ ἐγγόνων αἰεὶ τῷ πρεσβυτάτῳ, εὐεργέτη καὶ συμβούλῳ γεγονότι πολλῶν καὶ καλῶν τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων, καὶ τὴν τ' οὐσίαν εἰς τὸ κοινὸν καθει-
- 250 κότι τὴν ἑαυτοῦ, καὶ ἐπιδόντι τάλαντα ἢ καὶ τριήρη ὅτε ὁ δῆμος ἠλευθέρωσεν Εὐβοίαν, καὶ ἑτέραν ὅτε εἰς Ἑλλησποντον Κηρισόδωρος ἐξέπλευσε, καὶ ἑτέραν ὅτε Χάρης καὶ Φωκίων στρατηγοὶ ἐξεπέμφθησαν εἰς Βυζάντιον ὑπὸ τοῦ δήμου, καὶ λυτρωσαμένῳ πολλοὺς τῶν ἀλόντων ἐν
- 255 Πύδνῃ καὶ Μεθώνῃ καὶ Ὀλύνθῳ ὑπὸ Φιλίππου, καὶ χορηγίαν ἀνδράσιν ἐπιδόντι ὅτε ἐκλιπόντων τῶν Πανδιονιδῶν τοῦ χορηγεῖν ἐπέδωκε καὶ καθώπλισε τοὺς πολίτας τῶν ἐλλειπόντων, καὶ εἰς τὴν τειχοποιίαν ἀνάλωσε χειροτονηθεῖς ὑπὸ τοῦ δήμου ἐπιδόντος αὐτοῦ γ' τάλαντα,
- 260 καὶ ἅς ἐπέδωκε β' τάρρους περὶ τὸν Πειραιᾶ ταφρεύσας, καὶ μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην ἐπέδωκε τάλαντον, καὶ εἰς τὴν σιτωνίαν ἐπέδωκεν ἐν τῇ σιτοδείᾳ τάλαντον, καὶ ὅτε εἰς συμμαχίαν τῷ δήμῳ προσηγάγετο πείσας, καὶ εὐεργέτης γενόμενος καὶ σύμβουλος δι' ὧν ἔπεισε, Θηβαίους, Εὐβοεῖς, Κορινθίους, Μεγαρεῖς, Ἀχαιοὺς, Λοκροὺς, Βυζαντίους, Μεσσηνίους, καὶ δυνάμεις ἅς συνεστή-
- 265 σατο τῷ δήμῳ καὶ τοῖς συμμαχοῖς πεζοὺς μὲν μ, ἵππείας δὲ α, καὶ σύνταξιν χρημάτων ἦν ἔπεισε πρεσβεύσας δίδοναι τοὺς μὲν συμμαχοὺς εἰς τὸν πόλεμον πλείω φ' τάλαντων, καὶ ὡς ἐκόλυσε Πελοποννησίους ἐπὶ Θήβας
- 270 Ἀλεξάνδρῳ βοηθῆσαι χρήματα δοῦς καὶ αὐτὸς πρεσβεύσας, καὶ ἄλλων πολλῶν καὶ καλῶν τῷ δήμῳ συμβούλῳ γεγονότι καὶ πεπολιτευμένῳ τῶν καθ' ἑαυτὸν πρὸς ἑλευθερίαν καὶ δημοκρατίαν ἄριστα, φηγόντι δὲ δι' ὀλιγαρχίαν καταλυθέντος τοῦ δήμου καὶ τελευτήσαντι αὐτῷ ἐν Καλαυρίᾳ
- 275 διὰ τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὐνοίαν, πεμφθέντων στρατιωτῶν ἐπ' αὐτὸν ὑπὸ Ἀντιπάτρου, διαμείναντι ἐν τῇ πρὸς τὸ πλῆθος εὐνοίᾳ καὶ οἰκειότητι καὶ οὔτε ὑποχειρίῳ τοῖς ἐχθροῖς οὔτε ἀνάξιον ἐν τῷ κινδύνῳ πράξαντι τοῦ δήμου.

- 280 β'. Ἴσχυον Περσάρατος. Λάχης Δημοχάρους Λευκονοεῖς αἰτεῖ δωρεάν τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων Δημοχάρει Λάχης Λευκονοεῖ εἰκόνα χαλκῆν ἐν ἀγορῇ καὶ σίτησιν ἐν προτανείῳ αὐτῷ καὶ τῶν ἐγγόνων αἰεὶ τῷ πρεσβυτάτῳ καὶ προεδρίαν ἐν πᾶσι τοῖς ἀγῶσιν εὐεργέτι, καὶ συμβούλῳ γεγονότι ἀγαθῷ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων καὶ
- 285 εὐεργετηκότι τὸν δῆμον τάδε, πρεσβεύοντι καὶ γράφοντι καὶ πολιτευομένῳ * οἰκοδομῆν τειχῶν καὶ παρασκευῆν ὀπλων καὶ βελῶν καὶ μηχανημάτων, καὶ ὄχυρωσαιμένῳ τὴν πόλιν ἐπὶ τοῦ τετραετοῦς πολέμου, καὶ εἰρήνην καὶ ἀνοχὰς καὶ συμμαχίαν ποιησαμένῳ πρὸς Βοιωτούς, ἀνθ' ὧν ἐξέπεσεν ἐπὶ τῶν καταλυσάντων τὸν δῆμον, καὶ ὡς καιῆλθεν ἐπὶ Λιοκλέους ἄρχοντος ἐπὶ τοῦ δήμου συστειλάντι τὴν διοίκησιν πρότερον καὶ φεισαμένῳ τῶν ὑπαρχόντων, καὶ πρεσβεύσαντι πρὸς Λυσίμαχον καὶ λαβόντι τῷ δήμῳ λ' τάλαντα ἀργυρίου καὶ πάλιν ἕτερα ῥ', καὶ γράφοντι πρεσβείαν πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἦν ἐκπέλευσαντες ν' ἐκόμισαν τάλαντα ἀργυρίου τῷ δήμῳ, καὶ πρὸς Ἀντίπατρον πρεσβεύσαντι καὶ λαβόντι κ' τάλαντα ἀργυρίου καὶ Ἐλευσῖνάδε κομισαμένῳ τῷ δήμῳ καὶ ταῦτα πείσαντι ἐλέσθαι τὸν δῆμον καὶ πράξαντι, καὶ
- 295 φερόντι μὲν ἐπὲρ δημοκρατίας, μετεσχηκότι δ' οὐδεμιᾶς ὀλιγαρχίας οὐδ' ἀρχὴν οὐδεμίαν ἤσχότι καταλελυκότος τοῦ δήμου, καὶ μόνῳ Ἀθηναίων τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν πολιτευσαμένων μὴ μεμελετηκότι τὴν πατρίδα κινεῖν ἑτέρῳ πολιτεύματι ἢ δημοκρατίᾳ, καὶ τὰς κρίσεις καὶ τοὺς νόμους καὶ τὰ δικαστήρια καὶ τὰς οὐσίας πᾶσιν Ἀθηναίοις ἐν ἀσφαλεῖ ποιήσαντι διὰ τῆς αὐτοῦ πολιτείας καὶ μηδὲν ὑπεναντίον τῇ δημοκρατίᾳ πεπραχότι μήτε λόγῳ μήτε ἔργῳ].

IX. Hyperidis vita.

(cf. Westermann, p. 312 sqq. Photi bibl. cod. 266 p. 495 sq.)

Ἵπερείδης Γλαυκίππου μὲν ἦν παῖρὸς τοῦ Λιονυσίου, τῶν δὲ δήμων Κολυττεύς. ἔσχε δ' υἱὸν ὁμώνυμον τῷ πατρὶ Γλαυκίππον, ῥήτορα καὶ λόγους συγγράψαντα, [οὐ πάλιν Ἀλφίλους ἐγένετο]. ἀκροατῆς δὲ Πλάτωνος γενό-

5 μενος τοῦ φιλοσόφου ἄμα Λυκούργῳ καὶ Ἰσοκράτους
 τοῦ ῥήτορος ἐπολιτεύσατο Ἀθήνησι καθ' ὃν χρόνον Ἀλέ-
 ξανδρος τῶν Ἑλληνικῶν ἤπτετο πραγμάτων, καὶ περὶ
 τῶν στρατηγῶν ὧν ἤπει παρ' Ἀθηναίων ἀντεῖπε καὶ
 περὶ τῶν τριήρων. συνεβούλευσε δὲ καὶ τὸ ἐπὶ Ταινάρῳ
 10 ξενικὸν μὴ διαλύσαι, [οὗ Χάρης ἠγεῖτο, εὐνόως πρὸς τὸν
 στρατηγὸν διακείμενος]. τὸ δὲ πρῶτον μισθοῦ δίκας
 ἔλεγεν. δόξας δὲ κεκοινωνηκέναι τῶν Περσικῶν χρημά-
 των Ἐφιάλτη, τριήραρχός τε αἰρεθεὶς ὅτε Βυζάντιον
 ἐπολιόρκει Φίλιππος, βοηθὸς Βυζαντίοις ἐκπεμφθεὶς
 κατὰ τὸν αὐτὸν ἐνιαυτὸν ὑπέστη χορηγῆσαι, τῶν ἄλλων
 15 λειτουργίας πάσης ἀφειμένον. ¹⁾ ἔγραψε δὲ καὶ Δημο-
 σθένει τιμᾶς, καὶ τοῦ ψηφίσματος ὑπὸ Λιώνδα παρα-
 νόμων γραφέντος ἀπέφυγεν. φίλος δ' ὢν τοῖς περὶ
 Δημοσθένην καὶ Λυσικλέα καὶ Λυκούργον οὐκ ἐνέμεινε
 μέχρι τέλους· ἀλλ' ἐπεὶ Λυσικλῆς μὲν καὶ Λυκούργος
 20 ἐτεθνήκεσαν, Δημοσθένης δ' ὡς παρ' Ἀριστάρχου δωρο-
 δοκήσας ἐκρίνεται, προχειρισθεὶς ἐξ ἀπάντων [μόνος γὰρ
 ἔμεινε ἀδωροδόκητος] κατηγορήσεν αὐτοῦ. κριθεὶς δ'
 ἐπὶ τοῦ Ἀριστογείτονος παρανόμων ἐπὶ τῇ γράψει με-
 τὰ Χαιρώνειαν τοὺς μετοίκους πολίτας ποιήσασθαι,
 τοὺς δὲ δούλους ἐλευθέρους, ἱερὰ δὲ καὶ παῖδας καὶ
 25 γυναῖκας εἰς τὸν Πειραιᾶ ἀποθέσθαι, ²⁾ [ἀπέφυγεν].
 αἰτιωμένων δὲ τινῶν αὐτὸν ὡς παριδόντα πολλοὺς νό-
 μους ἐν τῷ ψηφίσματι „ἐπεσκότει“ ἔφη „μοι τὰ Μακε-
 δόνων ὄπλα, οὐδ' ἐγὼ τὸ ψήφισμα ἔγραψα, ἢ δ' ἐν
 Χαιρωνείᾳ μάχη.“ μετὰ μέντοι τοῦτο νεκρῶν ἔδωκεν
 ἀναίρεσιν ὁ Φίλιππος φοβηθεὶς, πρότερον οὐ δοὺς τοῖς
 30 ἔλθοῦσιν ἐκ Λεβαθείας κήρυξιν. ὕστερον ³⁾ δὲ μετὰ τὰ
 περὶ Κράνωνα συμβάντα ἔξαιτηθεὶς ὑπ' Ἀντιπάτρου καὶ
 μέλλων ἐκδίδουσθαι ὑπὸ τοῦ δήμου ἔφυγεν ἐκ τῆς πόλεως
 εἰς Λίγνιν ἄμα τοῖς κατεψηφισμένοις, καὶ συμβαλὼν

1) Photius p. 495 b 40—496 a 2.

2) Photius p. 495 b 35. 36 pro his: κἀνταῦθα κρείττων τοῦ δοῦναι
 δίκην ἐγένετο.

3) Photius p. 496 a 22—38.

Δημοσθένει καὶ περὶ τῆς διαφορᾶς ἀπολογησάμενος.
 35 ἀπαλλαγείς ἐκεῖθεν ὑπ' Ἀρχίου τοῦ Φυγαδοθήρου ἐπι-
 κληθέντος, [Θουρίου μὲν τὸ γένος, ὑποκριτοῦ δὲ τὰ
 πρώτα, τότε δὲ τῷ Ἀντιπάτρῳ βοηθοῦντος], ἐλήφθη
 πρὸς βίαν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ποσειδῶνος ἐχόμενος ἀγάλ-
 ματος, καὶ ἀχθεὶς πρὸς Ἀντίπατρον εἰς Κόρινθον ἔπειτα
 40 βασιανίζόμενος ¹⁾διέφραγε τὴν γλῶτταν, ὥστε μηδὲν ἐξ-
 ειπεῖν τῶν τῆς πόλεως ἀπορρήτων δυνηθῆναι, καὶ [οὕτως
 ἐτελεύτησε πυανεψιῶνος θ' ἰσταμένου. Ἐρμιππος δέ
 φησιν] αὐτὸν γλωττοτομηθῆναι εἰς Μακεδονίαν ἐλθόντα
 καὶ θιφῆναι ἄταιρον, [Ἀλφίνου δ' ἀνεψιὸν ὄντα αὐτῷ
 ἢ ὡς τινες Ἰλαυκίππου υἱοῦ τὸν υἱὸν διὰ Φιλοπείθους
 45 τινὸς ἰατροῦ λαβόντα ἐξουσίαν τοῦ σώματος] καῦσαι
 αὐτὸν καὶ τὰ ὀστά κομίσαι εἰς Ἀθήνας τοῖς προσήκουσι
 παρὰ [τὰ Ἀθηναίων καὶ] Μακεδόνων δόγματα· [οὐ μόνον
 γὰρ κελεύσαι αὐτοὺς φυγεῖν, ἀλλὰ μηδ' ἐν τῇ οἰκίᾳ τα-
 φῆναι. οἱ δ' ἐν Κλεωναῖς ἀποθανεῖν αὐτὸν λέγουσιν
 50 ἀπαχθέντα μετὰ τῶν ἄλλων, ὅπου γλωττοτομηθῆναι καὶ
 διαφθαρήναι ὃν προείρηται τρόπον, τοὺς δ' οἰκείους τὰ
 ὀστά λαβόντας θάψαι γε ἅμα τοῖς γονεῦσι πρὸ τῶν
 Ἰππιάδων πυλῶν, ὡς φησὶ Λιόδωρος ἐν τῷ γ' περὶ
 μνημάτων. νυνὶ δὲ κατερήρειται τὸ μνήμα καὶ ἐστὶν
 55 ἄδηλον]. πάντων δὲ κατὰ τὴν δημογορίαν διενεγκεῖν
 λέγεται, τέτακται ²⁾δ' ὑπ' ἐνίων πρὸ Δημοσθένους.
³⁾φέρονται ⁴⁾δ' αὐτοῦ λόγοι οἷ', ὧν γνήσιοί εἰσι νβ'.
 [ἐγένετο δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφερέης, ὡς ἐκ-
 βαλεῖν μὲν τὸν υἱὸν, εἰσαγαγεῖν δὲ Μυρρίνην τὴν πολυ-
 τελευτάτην ἑταίραν, ἐν Πειραιεῖ δ' ἔχειν Ἀρισταγόραν, ἐν
 60 Ἐλευσίνῃ δ' ἐν τοῖς ἰδίοις κτήμασι Φίλιον τὴν Θηβαίαν
 κ' μνῶν λυτρωσάμενος. ἐποιεῖτό τε τὸν περίκατον ἐν τῇ
 Ἰχθυοπέλιδι ὁσημέραι, ὡς εἰκὸς δὲ καὶ δίκη Φρόνη τῇ

1) Photius p. 496 a 30. 31 addit: ἐφ' ᾧ τὰ ἀπόρρητα τῆς πόλεως ἐξειπεῖν.

2) Photius p. 495 b 5—9.

3) Photi ib. 10—14 omittit Pseudoplutarchus.

4) Photius ib. 2—4.

ἑταίρα ἀσεβεῖν κρινομένη συνεξητάσθη· αὐτὸς γὰρ τοῦτ'
 ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου δηλοῖ· μελλούσης δ' αὐτῆς ἀλίσκεσθαι
 65 παραγαγὼν εἰς μέσον καὶ περιρρήξας τὴν ἔσθῃτα ἐπέ-
 δειξε τὰ στέρα τῆς γυναικός, καὶ τῶν δικαστῶν εἰς τὸ
 κάλλος ἀπιδόντων ἀφείθη. συνετίθει δ' ἡσυχῇ κατὰ
 τοῦ Δημοσθένους ἐγκλήματα, ὡς καὶ φωραθῆναι. νο-
 σοῦντος γὰρ τοῦ Ὑπερείδου ἵκοντα εἰς τὴν οἰκίαν τὸν
 Δημοσθένην ὡς ἐπισκεψόμενον καταλαβεῖν κατέχοντα τὸ
 70 κατ' αὐτοῦ βιβλίον· τούτου δ' ἀγανακτοῦντος εἶπε „φίλον
 μὲν ὄντα οὐδὲν λυπήσει, ἐχθρὸν δὲ γενόμενον κωλύσει τι
 κατ' ἐμοῦ πράξαι.“] ἐψηφίσατο ¹⁾ δὲ καὶ τιμὰς Ἰόλας
 τοῦ δοκοῦντι Ἀλεξάνδρῳ τὸ φάρμακον δοῦναι. ἐκοινώνησε
²⁾ δὲ καὶ Λεωσθένει τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου καὶ ἐπὶ
 75 τοῖς πεσοῦσιν εἶπε τὸν ἐπιτάφιον θαυμασίως. Φι-
 λλίππου δὲ πλεῖν ἐπ' Εὐβοίας παρεσκευασμένου καὶ τῶν
 Ἀθηναίων εὐλαβῶς ἐχόντων μί τριήρεις ἤθροισεν ἐξ
 ἐπιδόσεως καὶ πρῶτος ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ παιδὸς
 ἐπέδωκε β' τριήρεις. συστάντος δὲ πρὸς Δηλίους ἀμ-
 φισβητήματος, ποτέρους δεῖ πρῶστασθαι τοῦ ἱεροῦ, αἴρε-
 80 θέντος Αἰσχίνου συνειπεῖν ἵ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῇ
 Ὑπερείδην ἐχειροτόνησεν· καὶ ἔστιν ὁ λόγος Δηλιακὸς
 ἐπιγεγραμμένος. [ἐπρέσβευσε δὲ καὶ πρὸς Ῥοδίους].
 ἠζόντων δὲ καὶ παρ' Ἀντιπάτρου πρέσβεων, ἐπαινούντων
 τὸν Ἀντίπατρον ὡς χρηστὸν, ἀπαντήσας αὐτοῖς εἶπεν
 85 „οἶδαμεν ὅτι χρηστὸς ὑπάρχει, ἀλλ' ἡμεῖς γ' οὐ δεόμεθα
 χρηστοῦ δεσπότη.“ [λέγεται δ' ἄνευ ὑποκρίσεως δημη-
 γορῆσαι καὶ μόνον διηγεῖσθαι τὰ πραχθέντα καὶ τούτοις
 οὐκ ἐνοχλεῖν τοὺς δικαστάς. ἐπέμφθη δὲ καὶ πρὸς
 Ἰλλείους ἀπολογησόμενος ὑπὲρ Καλλίππου τοῦ ἀθλητοῦ
 90 ἔχοντος αἰτίαν φθεῖραι τὸν ἀγῶνα καὶ ἐνίκησε]. γρα-
 ψάμενος δὲ καὶ τὴν Φωκίωνος δωρεάν, ἣν εἶπε Μειδίας
 Μειδίου Ἀναγυράσιος [ἐπὶ Ξενίου ἄρχοντος γαμηλιῶνος
 ξ' φθίνοντος], ἠπτήθη.

1) Photius p. 496 a 2—4.

2) Photius ib. 5 sqq.

X. Dinarchi vita.

(cf. Westermann, p. 321 sq. Photi bibliotheca cod. 267 p. 496)

Δείναρχος Σωκράτους ἢ Σωστράτου, ὡς μὲν τινες ἐγχώ-
 ριος, ὡς δὲ τισι δοκεῖ Κορίνθιος, ἀφικόμενος εἰς Ἀθήνας
 ἔτι νέος, καθ' ὃν χρόνον Ἀλέξανδρος ἐπήει τὴν Ἀσίαν,
 κατοικήσας αὐτόθι ἀκροατῆς μὲν ἐγένετο Θεοφράστου
 5 [τοῦ διαδεξαμένου τὴν Ἀριστοτέλους διατριβὴν], ὠμίλησε
 δὲ καὶ Δημητρίῳ τῷ Φαληρεῖ, μάλιστα δὲ προσῆει τῷ
 πολιτεύεσθαι μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευταίαν τῶν μὲν
 ἀνηρημένων ῥητόρων, τῶν δὲ πεφηνότων. φίλος δὲ
 Κασσάνδρῳ γενόμενος ὡς ἐπὶ πλείστον προέκοψε χρήματα
 10 τῶν λόγων εἰσπραττόμενος, οὓς τοῖς δεομένοις συνέγραψεν·
 ἀντετάξατο δὲ πρὸς τοὺς ἐπιφανεστάτους τῶν ῥητόρων,
 οὐκ εἰς δῆμον παριῶν [οὐ γὰρ οἶός τ' ἦν], ἀλλὰ τοῖς
 ἐναντιουμένοις λόγους συγγράφων· καὶ ἐπεὶ Ἄρπαιος
 διέδρα, πλείους λόγους συνέγραψε κατὰ τῶν αἰτίαν λα-
 15 βόντων διορδοκῆσαι, καὶ τούτους τοῖς κατηγοροῖς ἐξέ-
 δωκεν. χρόνῳ δ' ὕστερον αἰτιαθεὶς εἰς λόγους παραγίνεσθαι
 [Ἀντιπάτρῳ] καὶ Κασσάνδρῳ [περὶ τὴν κατάληψιν τῆς
 Μουνυχίας, ἡρῖκα ὑπ' Ἀντιγόνου καὶ Δημητρίου ἐφρου-
 ρήθη ἐπ' Ἀναξικράτους ἄρχοντος], ἐξαργυρισάμενος τὰ
 πλείιστα τῆς οὐσίας ἔφυγεν εἰς Χαλκίδα. διατρίψας δ'
 20 ἐπὶ τῆς φυγῆς ὡς ἐπὶ ἔτη καὶ πολλὴν οὐσίαν κτησάμενος
 κατήλυθε, παραξάντων αὐτῷ τὴν κίθρον τῶν περὶ Θεό-
 φραστον ἅμα τοῖς ἄλλοις φυγάσιν. καταλύσας δὲ παρὰ
 Προξένῳ ἐταίρῳ αὐτοῦ καὶ τὸ χρυσίον ἀπολέσας, ἦδη
 γηραιὸς ὢν καὶ τὰς ἐράσεις ἀσθενής, οὐ βουλομένου τοῦ
 25 Προξένου ἀναζητεῖν, λαγχάνει αὐτῷ δίκην, καὶ τότε πρῶ-
 τον εἶπεν ἐν δικαστηρίῳ. σώζεται δ' αὐτοῦ καὶ ὁ λόγος.
 1) φέρονται δ' αὐτοῦ καὶ λόγοι γνήσιοι ξδ'. τούτων ἔνιοι
 παραλαμβάνονται ὡς Ἀριστογείτονος. ζηλωτῆς δ' ἐγένετο
 Ὑπερείδου ἢ ὡς τινες διὰ τὸ παιδητικὸν Δημοσθένους
 30 καὶ τὸ σφοδρὸν τῶν σχημάτων δ' αὐτοῦ μιμητὴς ὑπάσχει.

1) Photius p. 496 a 40—b 7.

Vita.

Natus sum Antonius Fridericus Prasse anno MDCCCLXX Kal. Mart. patre Guilelmo matre Henrietta e gente Borchers, quam superstitem patre mortuo magnopere gaudeo debitaque prosequor pietate. Gymnasium adii Leerense, quod sub felici tunc regimine Adolphi Quappii praeceptoris egregii florebat, cuius viri dilectissimi de me merita gratissimo colam animo. Neque obliviscar Tohtii, Mellini, Wittnebeni, qui viri humanissimi summa erga me usi sunt comitate etiamque nunc utuntur. Vere anni MDCCCLXXXVII maturitatis testimonium adeptus Gottingam me contuli, ubi per bis sex menses studiis operam dedi philologicis; dein Bonnam migravi, tum Berolinum, unde vere anni MDCCCLXXXIX profectus sum Marpurgum Cattorum, qua in universitate usque ad hunc diem versabar; hic docuerunt me viri clarissimi Bergmann, Birt, Cohen, Mirbt, Natörp, Niese, Schmidt, Wissowa. In seminarium philologicum insigni Leopoldi Schmidtii et Theodori Birtii benevolentia sum receptus eiusque fui sodalis et extraordinarius et ordinarius per ter sex menses; historico seminario ut interessem benigne concessit Benedictus Niese. Quibus viris omnibus gratias ago semperque habebo quam maximas, praecipue autem Georgio Wissowa, qui praeter ceteros fautor studiorum meorum adiutorque extiterit.

RECEIVED
MAY 20 1964
U.S. DEPARTMENT OF
HEALTH, EDUCATION & WELFARE

RECEIVED
MAY 20 1964
U.S. DEPARTMENT OF
HEALTH, EDUCATION & WELFARE

Gp 86.609
De Plutarchi quae feruntur vitia de
Widener Library 006358230

3 2044 085 161 479